

JOSIP PEČARIĆ:
GOLDSTEINI I HAJKA NA FILIPA LUKASA

Josip Pečarić

**GOLDSTEINI I HAJKA
NA FILIPA LUKASA**

Zagreb, 2023.

© Josip Pečarić, 2021.

Urednica:
Anđela Hodžić

KAZALO

UVOD	9
IVICA GRANIĆ, NA BRISANJE IMENA ULIC -: ODLUČNO I SVOM SILINOM ODGOVORITI	10
MATICA HRVATSKA NE MOŽE VJEROVATI ŠTO RADI TOMAŠEVIĆ: 'FILIP LUKAS USTAŠA? PROČITAJTE OVO'	14
 GOLDSTEINI U PEČARIĆEVOJ KNJIZI O FILIPU LUKASU	20
UVOD	20
PONIŠTENNA SMRTNA PRESUDA KOMUNISTIČKIH VLASTI – FILIP LUKAS JE NEVIN ČOVJEK!	25
TKO SU LJUDI KOJE GRAD ZAGREB PLANIRA MAKNUTI IZ IMENA ULICA NA INICIJATIVU DOCUMENTE?	27
M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.	32
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	41
TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST	41
ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.	51
DIRLJIVA GOLDSTEINOVA BRIGA	51
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	59

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO	59
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	65
POSEBNI SAVJETNIK PREDSEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU <i>SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, IV.</i>	65
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	74
PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOVI SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?	74
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	83
PISMO PROF. DR. SC. IVU RENDIĆ-MIOČEVIĆU	83
 <i>HRVATSKI TJEDNIK: ŠTO RADITI</i>	87
FAH IDIOT TJEDNA	87
DR. STIPE KLJAJIĆ, ATENTAT NA FILIPA LUKASA U ZAGREBU 2023. GODINE	88
SLOBODAN PROSPEROV NOVAK, KUCNUO JE ČAS	94
SLOBODAN PROSPEROV NOVAK, MI SMO HRVATI POBJEDNICI I IMAMO PRAVO GRADITI SVOJU ZEMlju	103
JOSIP JOVIĆ, NAKON DEFINICIJE ANTISEMITIZMA OD VLADE SE OČEKUJE DEFINICIJA PROTUHRVATSTVA	113
 HODAKOVA I HITREC O LUKASU	119
HODAK: JUGOSLAVENSKA UDRUŽENA LJEVICA UZELA JE PENDREK U RUKE, UŽASNO IH SMETA JEDNA STVAR	119
HODAK: VRAĆAJU NAM TITA I MILKU PLANINC NA TRGOVE I ULICE	126
H. HITREC: „GEOGRAF“ FILIP LUKAS - USTAŠA PRIJE USTAŠA, A I POTOM	133
 IVO DROBILICA I TATA SLAVKO O FILIPU LUKASU NA MOM FACEBOOKU	141
PISMO KREŠIMIRU ROTIMU	141

PROF. DR. SC. MIHOVIL BIOČIĆ: FILIP LUKAS JE
NAŠ UZOR147

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS157

UVOD

Još 2001. hajku na Filipa Lukasa započeli su Goldsteini knjigom *Holokaust u Zagrebu*. Na tu knjigu odgovorio sam knjigom

J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Izbor Igora Zidića za predsjednika Matice Hrvatske još više je pojačan taj napad tekstom Slavka Goldsteina. Odgovorio sam tekstom:

MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE

Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.

Poslije pojave tog teksta zatišje dok s dolaskom na vlast Možemovaca to nije ponovo pokrenuto. Naravno potpora 'istoričara' nije izostala pa ju je dao i Ivo Goldstein, koji je danas poznat kao Ivo Drobilica zbog poznatog 'znanstvenog otkrića' drobilice kostiju u Jasenovcu. Otud i moja knjiga:

J. Pečarić, Filip Lukas, [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

Možemovci su na vlasti i u drugom mandatu, pa se hajka nastavlja.

Akademik Josip Pečarić

IVICA GRANIĆ

■ *

NA BRISANJE IMENA ULICA - ODLUČNO I SVOM SILINOM ODGOVORITI

Strana ljevičarska woke franšiza Možemo! koja trenutno obnaša vlast u gradu Zagrebu uskoro bi mogla ispuniti jedno od svojih predizbornih obećanja, te ukloniti posljednju ulicu koja nosi ime hrvatskih domoljuba i intelektualaca koji su živjeli i djelovali i u periodu Nezavisne države Hrvatske.

Predlaže se preimenovanje četiri ulice u naselju Ivanja Reka.

Tako bi ulica Vladimira Arka trebala postati Ulica Srećka Lipohara, u čast hrvatskog branitelja. Ulica Filipa Lukasa bit će preimenovana u Ulicu Nade Iveljić, književnice za djecu. Ulica Ivana Šarića dobit će ime Josipa Kužea, proslavljenog nogometaša i trenera. Ulica Antuna Bonifačića postaje Ulica Sidonije Erdödy Rubido, prve hrvatske operne primadone.

Kao odgovor na ovaj barbarski čin nasilja nad hrvatskom poviješću, ali i nad zdravim razumom, bilo bi poželjno, to jest nadam se kako će se dogoditi, da mnogi hrvatski gradovi, općine ili naselja, kao odgovor na spomenuti kulturocid, učinu upravo suprotno, te imenuju ulice s imenima ovih hrvatskih intelektualaca i domoljuba, koji su živjeli i radili i u periodu Nezavisne države Hrvatske.

Jer, kultura i umjetnost su iznad politike, iznad vremena, u konačnici i život je iznad režima.

Nezavisna država Hrvatska bila je država hrvatskog naroda, period u kojem se život nije mogao zaustaviti, prestati, kao što nije prestao niti u državnim zajednicama prije, a niti poslije NDH. A i zbog čega bi.

U konačnici, ono što je najvažnije, spomenuti hrvatski domoljubi i intelektualci kojima se predlaže brisanje imena ulica nikada i nigdje nisu dovedeni u kontekst bilo kakvog zločina, bilo čega što bi se kosilo s etikom ili s moralom. Čak, upravo suprotno, sve što znamo i što je dostupno o njima vrlo je poželjno i vrlo afirmativno.

Slijedom logike, kako rekosmo, domoljubna Hrvatska mora odgovoriti i učiniti suprotno, te stranoj ljevičarskoj franšizi Možemo!

poručiti kako ne mogu raditi što hoće, kao i da smo vrijeme jednogumlja ostavili 1991. godine iza sebe. A onda kad upravljanje Zagrebom preuzme jedna od domoljubnih opcija, odmah vratiti imena ulicama spomenutih hrvatskih domoljuba.

POZNATI KOMUNIKOLOG O PROMJENI
NAZIVA ULICA U ZAGREBU: OVO JE ČIN
NASILJA NAD HRVATSKOM POVIJEŠĆU, ALI I
NAD ZDRAVIM RAZUMOM

Strana ljevičarska woke franšiza Možemo! koja trenutačno obnaša vlast u gradu Zagrebu uskoro bi mogla ispuniti jedno od svojih predizbornih obećanja,

written by Ante R. 7. listopada 2025.

Dr.sc. Ivica Granić, politički analitičar i komunikolog odlučio je javno iznijeti svoje mišljenje o promjeni naziva ulica koje trenutno provodi stranka na vlasti u Gradu Zagrebu. Njegov žestoki komentar na društvenoj mreži prenosimo u cijelosti:

“Na brisanje imena ulica odlučno i svom silinom odgovoriti Strana ljevičarska woke franšiza Možemo! koja trenutačno obnaša vlast u gradu Zagrebu uskoro bi mogla ispuniti jedno od svojih predizbornih obećanja, te ukloniti posljednju ulicu koja nosi ime hrvatskih domoljuba i intelektualaca koji su živjeli i djelovali i u periodu Nezavisne države Hrvatske.

Predlaže se preimenovanje četiri ulice u naselju Ivanja Reka. Tako bi ulica Vladimira Arka trebala postati Ulica Srećka Lipohara, u čast hrvatskog branitelja. Ulica Filipa Lukasa bit će preimenovana u Ulicu Nade Iveljić, književnice za djecu. Ulica Ivana Šarića dobit će ime Josipa Kužea, proslavljenog nogometaša i trenera. Ulica Antuna Bonifačića postaje Ulica Sidonije Erdödy Rubido, prve hrvatske operne primadone.

Kao odgovor na ovaj barbarski čin nasilja nad hrvatskom poviješću, ali i nad zdravim razumom, bilo bi poželjno, to jest nadam se kako će se dogoditi, da mnogi hrvatski gradovi, općine ili naselja, kao odgovor na spomenuti kulturocid, učine upravo suprotno, te imenuju ulice s imenima ovih hrvatskih intelektualaca i domoljuba, koji su živjeli i radili i u periodu Nezavisne države Hrvatske. **Jer, kultura i umjetnost su iznad politike, iznad vremena, u konačnici i život je iznad režima.**

Nezavisna država Hrvatska bila je država hrvatskog naroda, period u kojem se život nije mogao zaustaviti, prestati, kao što nije prestao niti u državnim zajednicama prije, a niti poslije NDH. A i zbog čega bi. U konačnici, ono što je najvažnije, spomenuti hrvatski domoljubi i intelektualci kojima se predlaže brisanje imena ulica nikada i nigdje nisu dovedeni u kontekst bilo kakvog zločina, bilo čega što bi se

kosilo s etikom ili s moralom. Čak, upravo suprotno, sve što znamo i što je dostupno o njima vrlo je poželjno i vrlo afirmativno.

Slijedom logike, kako rekosmo, domoljubna Hrvatska mora odgovoriti i učiniti suprotno, te stranoj ljevičarskoj franšizi Možemo! poručiti kako ne mogu raditi što hoće, kao i da smo vrijeme jednoulja ostavili 1991. godine iza sebe. A onda kad upravljanje Zagrebom preuzme jedna od domoljubnih opcija, odmah vratiti imena ulicama spomenutih hrvatskih domoljubam ” napisao je dr. Granič.

https://hrvatski-glasnik.com/izdvojeno/poznati-komunikolog-o-promjeni-naziva-ulica-u-zagrebu-ovo-je-cin-nasilja-nad-hrvatskom-povijescu-ali-i-nad-zdravim-razumom/2025/10/07/135916/?sfnsn=mo&fbclid=IwY2xjawNS-htleHRuA2FlbQIxMQABHmc0FWl2wpII_ZCGgo3GRI0Ltq5TT1QaXNqob-9dJjGgjxaOZTPr8w-mM-gv_aem_y8ypBj7PAaUGpVbVtD3J5w

'TO NE MOŽE BITI ISKLJUČIVO POLITIČKI ČIN'

**MATICA HRVATSKA NE MOŽE VJEROVATI
ŠTO RADI TOMAŠEVIĆ: 'FILIP LUKAS
USTAŠA? PROČITAJTE OVO'**

Ovih je dana zagrebački Odbor za imenovanje ulica donio odluku o preimenovanju četiriju ulica koje su, kako se tvrdi, "nazvane po suradnicima NDH".

06.10.2025.

Foto: Goran Mehkek / CROPIX

Ovih je dana zagrebački Odbor za imenovanje ulica donio odluku o preimenovanju četiriju ulica koje su, kako se tvrdi, "nazvane po suradnicima NDH". Među spornim imenima tvrda kako se nalaze ljudi koji su iskazivali nedvojbenu podršku ustaškom režimu i bili njegovi suradnici. Tu su se našli sarajevski nadbiskup **Ivan**

Šarić, **Filip Lukas**, predsjednik Matice hrvatske, književnik **Antun Bonifačić** i poduzetnik **Vladimir Arko**.

Matica hrvatska poslala je otvoreno pismo povodom najavljene točke na sjednici Gradske skupštine, a koja se tiče preimenovanja ulica. "Poštovane zastupnice i zastupnici Skupštine Grada Zagreba, obraćamo vam se u povodu najavljene točke 28. dnevnog reda 4. sjednice Gradske skupštine Grada Zagreba zakazane za četvrtak, 16. listopada 2025, odnosno Prijedloga odluke o preimenovanju ulica (Ulica Vladimira Arka, Ulica Antuna Bonifačića, Ulica Filipa Lukasa i Ulica Ivana Šarića)", započeli su objavu.

"Prije svega, podsjećamo na to da je Matica hrvatska 27. veljače 2023. (Ur. br. 041/23) uputila Vladi Republike Hrvatske Prijedlog o donošenju Zakona o imenima u javnim prostorima u Republici Hrvatskoj. Naime, uočavamo zabrinjavajući trend u kojem se na temelju proizvoljnih ili ideološki motiviranih interpretacija prošlosti, bez šire društvene i stručne rasprave pokušava mijenjati nazive ulica i trgova", istaknuli su.

FOTO: Nikola Vilic / CROPIX

Kvazipovijesne premise

"U prijedlogu smo naveli kako smatramo da 'Vlada Republike Hrvatske treba predložiti Hrvatskom saboru Zakon o imenima u javnim prostorima na teritoriju cijele države, a u skladu s duhom Rezolucije Vijeća Europe br. 1481 (2006) te Rezolucije Europskog parlamenta o europskoj savjesti i totalitarizmu (2009)'. Takvim bi se zakonom stvorio obvezujući pravni okvir, kojim bi se onemogućilo neutemeljeno djelovanje društvenih struktura i pojedinaca, poglavito onih nepomirenih s činjenicom da je danas Republika Hrvatska suverena i međunarodno priznata država. Njihovo je djelovanje utemeljeno na kvazipovijesnim premisama, poput izjednačavanja antifašizma i komunizma, te posljedično na promoviranju zločinaca iz komunističkog režima, kao i na iskrivljenoj interpretaciji djelovanja osoba iz hrvatske prošlosti, poput znanstvenika i svestranog djelatnika Filipa Lukasa", upozorili su.

"Matica hrvatska smatra da je riječ o pitanju šire društvene i povijesne važnosti, koje nadilazi lokalne dnevno-političke prijepore i zahtijeva odgovornost utemeljenu na općim nacionalnim vrijednostima i povijesnoj istini, tim više što je ovdje riječ o Filipu Lukasu, predsjedniku središnje nacionalne kulturne ustanove – Matice hrvatske", naglasili su u pismu.

Tu nisu stali. "Ujedno, upućujemo na sljedeće:

1. Filip Lukas nije bio član ustaške organizacije niti dužnosnik NDH

Filip Lukas (1871–1958), najdugovječniji predsjednik Matice hrvatske (1928–1945), ugledni geograf, znanstvenik i kulturni djelatnik, nikada nije bio član ustaške organizacije. Nije obnašao funkcije u sustavu vlasti NDH ni u političkom okviru tadašnjeg režima i nije politički surađivao s ustaškim vlastima niti sudjelovao u provedbi njihove ideologije ili politike. Dostupna dokumentacija i relevantna istraživanja jasno potvrđuju da je Lukasovo djelovanje bilo isključivo znanstveno, prosvjetiteljsko i kulturno.

2. Neutemeljene optužbe vezane za zbornik Naša domovina

Jedan od navoda koji se koristi kao argument za preimenovanje ulice jest da je Filip Lukas uređivao enciklopedijski priručnik Naša domovina, u kojem se navodno 'prikazuju uspjesi ustaštva'. Ova je tvrdnja činjenično neutemeljena. Riječ je o zborniku radova, a ne o

ideološkoj ili političkoj publikaciji. Zbornik obuhvaća geografske, demografske i povijesne prikaze hrvatskih zemalja i u svom sadržaju ne promiče ustašku ideologiju. Jedini formalni element koji se može povezati s režimom NDH jest slika Ante Pavelića na početku izdanja – što je tada bio uobičajen protokol, kao što su se u sličnim izdanjima prije ili poslije objavljivale slike trenutačnih vladara. Osim toga, u toj su knjizi surađivali brojni kulturni radnici, a među njih šezdesetak svoje ulice u Zagrebu imaju dr. Juraj Andrassy, dr. Miho Barada, dr. Ivo Horvat, dr. Blaž Lorković, dr. Nikola Neidhardt, dr. Đuro Szabo, a i mnogi drugi u drugim hrvatskim gradovima.

3. Lukasov doprinos hrvatskoj kulturi i znanosti

Filip Lukas ostat će zapamćen po svojem doprinosu očuvanju hrvatskoga jezika, identiteta i hrvatske kulturne baštine, osobito u vremenima kada su te vrijednosti bile ugrožene politikom unitarizacije. Tijekom njegova mandata predsjednika u Matici hrvatskoj (1928–1945) zabilježeno je osnivanje brojnih Matičinih ogranka, te snažan razvoj izdavaštva, znanstvenog i kulturnog rada. Godine 1928. osnovao je Hrvatsku reviju u kojoj je tada Miroslavu Krleži objavio dramu U agoniji.

4. Poništenje presude Filipu Lukasu

Zagrebački Županijski sud svojom pravomoćnom odlukom br. Kv-I-11/2017, od 18. srpnja 2017, poništio je presudu Okružnog narodnog suda za grad Zagreb, od 24. prosinca 1945. kojom je Filip Lukas osuđen na smrtnu kaznu zbog protunarodnog djelovanja. Zahtjev za revizijom presude podnijela je udruga U ime obitelji u suradnji s Ogrankom Matice hrvatske u Vinkovcima.

5. Poziv na razboritost i odgovornost

Preimenovanje ulica i trgova ne može biti isključivo politički čin. Naprotiv, to je nadasve simbolički postupak koji predstavlja izraz poštovanja spram određenih povijesnih osoba ili nekih drugih znamenitosti. Odluka mora biti utemeljena na nepristrano utvrđenim relevantnim činjenicama, poglavito onima povijesnog karaktera. Uklanjanje imena Filipa Luksa iz javnog prostora – na temelju netočnih, površnih i ideološki motiviranih interpretacija – bio bi čin povijesne i etičke nepravde memoricida, ne samo prema njemu osobno, nego i prema hrvatskoj kulturnoj baštini u cjelini. Jednako takav čin je i uklanjanje Ulice Vladimira Arka, poduzetnika koji je

bio žrtva ratnog i poratnog režima i kojemu je oduzeta imovina; zatim Ulice Antuna Bonifačića i Ulice Ivana Šarića, vrsnih intelektualaca i kulturnih djelatnika koji su ostavili svoj trag u kulturi".

FOTO: Nera Simic / CROPIX

'Pozivamo da glasujete protiv'

Ukazali su na revizionizam. "Stoga pozivamo vas, poštovane zastupnice i zastupnike Skupštine Grada Zagreba, da glasujete protiv prijedloga o preimenovanju Ulice Filipa Luksa te da pri donošenju odluke u ovom predmetu obvezno respektirate pravomoćnu odluku suda Republike Hrvatske. Time šaljete jasnu poruku da Grad Zagreb temelji svoje djelovanje na istinitom vrednovanju svoje prošlosti, a ne na pogrešnim konstrukcijama i revizionizmu".

"Matica hrvatska u suradnji s Papinskim hrvatskim zavodom sv. Jeronima u Rimu, Katoličkim bogoslovnim fakultetom Sveučilišta u Splitu – Centar Don Frane Bulić, Fakultetom hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu – Odsjek za povijest i Ogrankom Matice hrvatske u Kaštelima 2023. organizirala je dvodnevni Znanstveni skup o životu i djelu don Filipa Lukasa".

Obitelj se žali na Tomaševićevu odluku: 'Arka stavljaju u isti koš s ustašama, a u NDH je robijao'

"Matičin dvotjednik Vijenac u više je navrata objavio argumentirane tekstove u obranu Filipa Lukasa, među kojima i članak bivšeg predsjednika Hrvatskog helsinškog odbora **Ivana Zvonimira Čička** te tekst povjesničara dr. sc. **Marija Jareba**. Matica hrvatska uvijek je spremna na argumentiranu raspravu te doprinos dostojnom i odgovornom proglašenju imena ulica i trgova kao dijelu nacionalne memorije", zaključili su u Otvorenom pismu.

<https://direktno.hr/direkt/matica-hrvatska-ne-moze-vjerovati-sto-radi-tomasevic-filip-lukas-ustasa-procitajte-ovo-381325/>

GOLDSTEINI U KNJIZI O FILIPU LUKASU

UVOD

Ovih dana u Zagrebu je započela nova ideološka borba protiv uglednih Hrvata iz vremena NDH jer jugo-komunistička povjesnica svakim danom pokazuje svoje lažno lice. Oni koji je nameću u RH znaju da stalnim ponavljanjem laži nešto i ostaje u glavama nekih ljudi, a njima osigurava privilegije kod vlasti koje su poslušne svjetskim moćnicima koji su bili protiv stvaranja hrvatske države.

U ovoj knjizi su dani tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje Filip Lukas, na koga je već bila pokrenuta hajka kada je zbog odnosa prema njemu napadnut tadašnji predsjednik Matice Hrvatske Igor Zidić.

Filip Lukas (Kaštel Stari, 29. travnja 1871. – Rim, 26. veljače 1958.), bio je hrvatski zemljopisac, geopolitičar, povjesničar, kulturni djelatnik i starčevićanski intelektualac.

Životopis

Filip Lukas rođen je u Kaštel Starome 1871. godine. Završio je studij bogoslovije u Zadru te povijesti i zemljopisa u Austriji. Profesor ekonomskog zemljopisa na Ekonomsko-komercijalnoj visokoj školi

u Zagrebu od osnutka 1920. do 1945. godine, u kojem je razdoblju tri puta bio dekan te visokoškolske ustanove koja danas djeluje pod imenom Ekonomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Autor je mnogih znanstvenih radova, te suautor više atlasa. U svoje je vrijeme pisao o geopolitici, što je tada bila nova znanstvena disciplina.

Rođenje 29. travnja 1871.

Smrt 26. veljače 1958.

Nacionalnost Hrvat

Predsjednik je Matice hrvatske bez prekida od 1928. do 1945. godine. U tom je razdoblju kao istaknuti intelektualac i hrvatski

domoljub postao jedan od simbola otpora jugounitarizmu. U svojem djelovanju se nije u cijelosti priklanjao politici Hrvatske seljačke stranke, koja je u to doba bila glavna silnica u politici Hrvatske.

Godine 1945. je izbjegao iz Hrvatske, a komunističke vlasti su ga u izočnosti osudile na smrt zbog podrške režimu NDH. Umro je u Rimu 1958. godine.

Županijski sud u Zagrebu 2017. godine je poništio presudu iz 1945. godine. Zemni ostaci Filipa Lukasa 2021. godine preneseni su iz Rima i sahranjeni na mjesnom groblju Svetog Nikole u Kaštel Starom.

Djela

- *Utjecaj prirodne okoline na stanovništvo Dalmacije: (anthropogeografska studija): sa 4 priloga*, Štamparija De Giulli i dr., Dubrovnik, 1906.
- *Gospodarska geografija za trgovačke akademije, Trošak i naklada Kr. Hrv.-slav.-dalm. zemaljske vlade, Zagreb, 1915.*
- *Geografija Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca*, Tisak Nadbiskupske tiskare, Zagreb, 1922. (2. izmijenjeno izd. 1940. *Geografija Kraljevine Jugoslavije* s Nikolom Peršićem)
- *Ekonomska geografija*, 2 sv., Tisak Kr. zemaljske tiskare, Zagreb, 1923. – 1924.
- *Strossmayer i hrvatstvo: spomenspis prigodom otkrića spomenika*, Matica hrvatska, Zagreb, 1926.
- *Zapadna Evropa*, sv. 1: *Britanski otoci*, Zemljopis Evrope, dio 2, Matica hrvatska, Zagreb, 1935.
- *Hrvatska narodna individualnost: govor prigodom 100. godišnjice narodnog preporoda u Čakovcu, dne 16. Veljače*, 1936., Tipografija Zagreb, Zagreb, 1936.
- *Dr. Ante Starčević: govor prof. Filipa Lukasa, držan na komemoraciji prigodom 41-godišnjice Starčevićeve*

smrti u dvorani Hrvatskog glazbenog zavoda, dne 28. veljače 1937., Tiskara Ivan Lesnik, Jastrebarsko, 1937.

- *Hrvatsko pitanje i Londonski ugovor*, Tipografija Zagreb, Zagreb 1937. (pod pseudonimom *Lučonoša*^[6])
- *Hrvatska narodna samobitnost*, knj. 1: *Problem hrvatske kulture*, Mala knjižnica Matice hrvatske. Nova serija, kolo 3, sv. 15, Matica hrvatska, Zagreb, 1938.
- *Zemljopis Nezavisne Države Hrvatske: za više razrede srednjih škola*, Izdanje Nakladnog odjela Hrvatske državne tiskare, Zagreb, 1941., (2. izd. Hrvatska državna tiskara, 1943.) (suaautor Nikola Peršić)
- *Naša domovina*, sv. 1: *Hrvatska zemlja-hrvatski narod, hrvatska poviest-hrvatska znanost*, Izdanje Glavnog ustaškog stana, Zagreb, 1943. (gl. ur.)
- *Stogodišnja uloga Matice hrvatske u sklopu političkokulturne poviesti hrvatskog naroda*, P. o.: *Hrvatsko kolo*, knj. 24. [*Matica hrvatska?*], Zagreb, 1944.
- *Za hrvatsku samosvojnost: zakoni zemlje-krvi-duha: eseji, govori, članci*, 2 sv., knj. 2: *Hrvatski narod i hrvatska državna misao*; knj. 3: *Ličnosti-stvaranja-pokreti*, Matica hrvatska, Zagreb, 1944.
- *Hrvatska narodna samobitnost*, Dom i svijet, Zagreb, 1997.

Spomen

- Po Filipu Lukasu danas nose ime ulice u Zagrebu, Zadru i Ivanjoj Reci, te osnovna škola u Kaštelima.
- Spomen-poprsje, rad Ljubice Dragojević Buble, podignuto mu je 2022. godine u Kaštel Starom

Osnovna škola prof. Filipa Lukasa u Kaštel Starom.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Filip_Lukas

PONIŠTENA SMRTNA PRESUDA KOMUNISTIČKIH VLASTI – FILIP LUKAS JE NEVIN ČOVJEK!

20. srpnja 2017.

Foto: Fah

Županijski sud u Zagrebu danas je objavio potpunu reviziju presude kojom je na smrt bio osuđen **Filip Lukas**, intelektualac i dugogodišnji predsjednik Matice Hrvatske. Taj Zahtjev za rehabilitacijom Lukasa i poništenjem presude podnijela je ove godine Udruga U ime obitelji.

Na dan predaje zahtjeva, **Krešimir Planinić**, član Upravnog odbora udruge U ime obitelji, rekao je kako “smo danas ovdje kako bismo pokušali vratiti ugled i na hrvatskoj sceni osvježili lik i djelo profesora Filipa Lukasa”. “Želimo ispraviti nepravdu i pomoći prisjetiti se naših, hrvatskih velikana u povijesti od kojih možemo

podosta naučiti za sadašnje i buduće hrvatske prilike”, istaknuo je tada Planinić.

> Odvjetnik Planinić o prof. Lukasu: “Želimo prokazati način funkcioniranja komunističkog totalitarnog sustava u kojem su stradali mnogobrojni Hrvati”

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Lukas je na smrtnu kaznu osuđen u studenom 1945. To je izbjegao emigriravši iz Hrvatske u Austriju pred masovnim zločinima partizana. Umro je u Rimu 1958. godine. Od 1928. do 1945. bio je na čelu Matice Hrvatske i to je bila njegova jedina krivica.

Sud na Zrinjercu je lani u srpnju poništio presudu kardinalu **Alojziju Stepincu** kojom su komunističke vlasti 1946. osudile hrvatskog kardinala na 16 godina zatvora.

<https://narod.hr/kultura/ponistena-smrtna-presuda-komunistickih-vlasti-filip-lukas-nevin-covjek>

TKO SU LJUDI KOJE GRAD ZAGREB PLANIRA MAKNUTI IZ IMENA ULICA NA INICIJATIVU DOCUMENTE?

Mihaela Tikvica

25. veljače 2023.

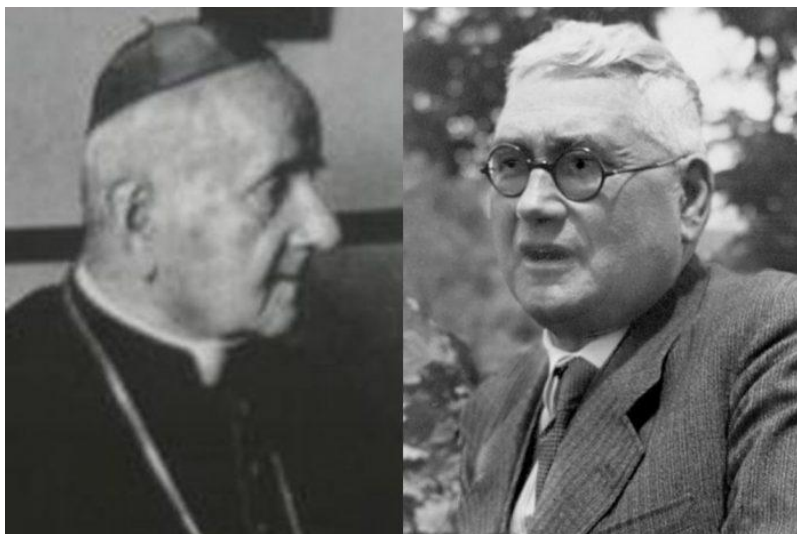

Foto: hercegbosna.org, enciklopedija.hr; fotomontaža: narod.hr

Nakon što je zagrebačko Vijeće gradske četvrti Peščenica jednoglasno izglasalo preimenovanje triju ulica u tom zagrebačkom naselju, donosimo neke osnovne podatke o osobama po kojima su nazvane te ulice.

Riječ je o sljedećim osobama: **Vladimiru Arku, don Filipu Lukasu i sarajevskom nadbiskupu Ivanu Šariću**. Članovi Vijeća gradske četvrti složili su se da treba utvrditi opravdanost inicijative, ali su zatim ipak glasovali za preimenovanje tih ulica.

> Umjesto da se bavi smećem, Tomašević traži ‘ustaše’ po Zagrebu

> Žele da Zagreb makne ime ulice Filipa Lukasa tvrdeći da je ‘pripadnik ustaškog pokreta’: Evo što je istina!

> **Odvjetnik Planinić o prof. Lukasu: “Želimo prokazati način funkcioniranja komunističkog totalitarnog sustava u kojem su stradali mnogobrojni Hrvati”**

Preimenovanje su od Vijeća gradske četvrti zatražili Svjetski židovski kongres, Documenta, povjesničari Ivo Goldstein i Hrvoje Klasić i Erol Šehu.

Vladimir Arko – poduzetnik – nepoznate okolnosti smrti 1945.

Vladimir Arko (Zagreb, 16. IX. 1888. – Zagreb, 16. VI. 1945.) bio je hrvatski industrijalac i o njemu Hrvatska enciklopedija navodi samo sljedeće podatke:

Trgovačku akademiju završio u Zagrebu, studirao pomologiju i enologiju u Beču. Utemeljitelj tvornica špirita, alkoholne destilacije, kvasca, likera, kemikalija i emajliranog posuđa u Zagrebu. Bio je među osnivačima Zagrebačke burze (1918), predsjednik reorganizirane Trgovačko-obrtničke komore (1923–28), Zemaljskog saveza industrijalaca (1931) i prvi predsjednik Industrijske komore u Zagrebu (1939). Autor brošura i članaka o gospodarstvu u strukovnim glasilima.

Hrvatski biografski leksikon donosi nešto detaljniji tekst o njemu koji možete pročitati [ovdje](#).

(<https://hbl.lzmk.hr/clanak.aspx?id=839>)

Iz njega se može zaključiti da je Arko u svojim političkim aktivnostima tijekom prve Jugoslavije bio sklon jugoslavenskoj orijentaciji.

O njemu kao poduzetniku i njegovim poduzetničkim ostvarenjima govore i Wikipedijini članci, ne spominjući nigdje njegovu problematičnu ulogu po pitanju odnosa prema ustaškom režimu NDH.

> **Dr. sc. Dobrović: Kod Tomaševića je odlučnost kao vrlina vladanja prisutna samo u ideološki obojanim temama**

> U ime obitelji i Matica hrvatska zadovoljni revizijom presude Filipu Lukasu: ‘Doprinos razotkrivanju zlouporabe sudstva u komunističkoj Jugoslaviji’

> Rat na lijevici oko Tita i ‘antifašizma’: Bivši SDP-ov Gotovac i Rada Borić (Možemo) u sukobu

Portal Komunistički zločini donosi podulji tekst o Arku. Kod opisa njegovih aktivnosti 1941. – 1945. navodi se da je svojim proizvodima opskrbljivao talijansku, njemačku i hrvatsku vojsku, ali i da su ga vlasti NDH 1944. uhitile pod optužbom za nelegalne radnje te, ipak, pustile nakon intervencija. Poslije rata komunisti su ga optužili za suradnju s okupatorom.

Navedeni portal jedini spominje **nerazjašnjene okolnosti njegove smrti** nakon komunističkog zauzimanja Zagreba 1945. Portal piše:

“Najprije pripadao Demokratskoj stranci Svetozara Pribićevića, a nakon uvođenja šestosiječanjskog režima 1929., prišao je Jugoslavenskoj nacionalnoj stranci. Od 1941.-45. opskrbljivao je i njemačku, talijansku i hrvatsku vojsku svojim proizvodima. Bio je predsjednik središnjice za žestu. Gospodarsko redarstvo optužilo ga za nelegalne radnje, 1944. uhićen ali i pušten nakon intervencija.

Poslije rata optužen je za suradnju s okupatorom. Partizani su ga pokušali uhititi i likvidirati kao što su uradili sa svim veleindustrijalcima. Prema navodima iz komunističke literature u trenutku uhićenja, u tvornici, ispio je cijankalij. Mada, ova tvrdnja je pod velikim upitnikom, prije će istini biti bliže da je likvidiran kao i tisuće drugih. U svakom slučaju njegovu smrt je prouzročila komunistička odmazda.”

Podatak koji iznosi Documenta i Svjetski židovski kongres o Arku kao pripadniku ustaškog pokreta nije moguće pronaći.

Filip Lukas – Grad Zagreb protiv pravorijeka hrvatskog suda?

Filip Lukas (Kaštel Stari, 29. travnja 1871. – Rim, 26. veljače 1958.) bio je istaknuti hrvatski intelektualac – geograf, povjesničar, teolog – i nekadašnji predsjednik Matice hrvatske poznat po svojim zaslugama za utemeljenje ekonomske i političke geografije, antropogeografije te geopolitike kao zasebnih disciplina u Hrvatskoj. Da optužbe koje je protiv njega iznio komunistički režim koji ga je osudio na smrt, iako je Lukas tada već bio u inozemstvu, nemaju

nikakve osnove, potvrđeno je i u današnjoj Republici Hrvatskoj kada je 2017. Županijski sud u Zagrebu ukinuo navedenu komunističku presudu protiv njemu.

U političkom smislu Lukas se snažno protivio velikosrpskoj beogradskoj politici u vrijeme monarhističke Jugoslavije te je bio poznat po svom hrvatskom domoljublju. Hrvatska enciklopedija navodi da je “podupro uspostavu NDH, ali se i distancirao od ustaške politike”.

Tvrđnja o Filipu Lukasu kao “pripadniku ustaškog pokreta” koju navodi Documenta i Svjetski židovski kongres – netočna je.

Detaljno o Filipu Lukasu možete pročitati u našem članku:

> Žele da Zagreb makne ime ulice Filipa Lukasa tvrdeći da je ‘pripadnik ustaškog pokreta’: Evo što je istina!

Nadbiskup Ivan Šarić

Ivan Evandelista Šarić (Dolac kraj Travnika, BiH, 27. IX. 1871. – Madrid, 16. VII. 1960.) bio je vrhbosanski, tj. sarajevski nadbiskup, koji je tu dužnost obnašao 1922. – 1960., iako posljednje godine života, od 1945. do 1960. nije proveo u Sarajevu, nego u Španjolskoj. Hrvatska enciklopedija o njemu navodi sljedeće:

Sarajevski nadbiskup (Dolac kraj Travnika, BiH, 27. IX. 1871 – Madrid, 16. VII. 1960). Teologiju studirao u Sarajevu, doktorirao na Bogoslovnome fakultetu u Zagrebu (1896). Bio urednik časopisa *Vrhbosna* (1896–1908), god. 1908. imenovan je pomoćnim sarajevskim biskupom, ali mu nakon smrti biskupa Štadlera (1918) zbog veta beogradskoga Dvora nije bilo omogućeno preuzimanje nadbiskupije sve do 1922. Pokrenuo je *Katolički tjednik* (1925–45) i dao sagraditi crkvu na Marijindvoru. Od 1945. živio u emigraciji (Austrija, Španjolska). Objavio desetak zbirki pjesama, preveo *Stari i Novi zavjet* (1940–41). Ostala djela: *Pio X.* (1951), *Sveti Franjo Asiški* (1953), *Lurd* (1954), *Fatima* (1956).

> 27. rujna 1871. rođen dr. Ivan Evandelista Šarić – koje je epohalno djelo nadbiskupa koji je umro u izgnanstvu?

Zbog otpora beogradskog dvora Šarić je čekao čak četiri godine da preuzme nadbiskupiju. To se dogodilo tek nakon intervencija diplomacije Svete stolice a 1922. Stranice Vrhbosanske nadbiskupije o njemu navode:

“Jednakim apostolskim žarom i neiscrpnom energijom nastavlja Šarić i orati brazdu koju je njegov prethodnik (nadbiskup Josip Stadler) duboko zaorao. U vrijeme nadbiskupa Šarića u nadbiskupiji nastaje demografski boom: broj katolika se neprestano povećavao. Poseban briga drugog vrhbosanskog nadbiskupa je bila gradnja ili obnova crkvenih objekata. Za vrijeme svoje uprave Šarić je osnovao 17 župa. Putem Katoličke Akcije on se borio protiv nevjere, nemorala i indiferentizma. Iz križarskih redova nicala su mnoga svećenička i redovnička zvanja, izrastali su laici osposobljeni za promicanje katoličkih načela u javnom životu. i ponajbolji katolički ljudi javnoga života.”

Poznat je i po prijevodu Biblije na hrvatski jezik.

Spominje se njegova podrška uspostavi Nezavisne Države Hrvatske te ustaškom režimu i samom Anti Paveliću kojemu je posvetio i neke svoje pjesme.

Tvrđnja Documente i Svjetskog židovskog kongresa o Šariću kao pripadniku ustaškog pokreta – netočna je.

<https://narod.hr/hrvatska/tko-su-ljudi-koje-grad-zagreb-planira-maknuti-iz-imen-a-ulica-na-inicijativu-documente>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34097-tko-su-ljudi-koje-grad-zagreb-planira-maknuti-iz-imen-a-ulica-na-inicijativu-documente>

M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.

(...)

Što je za Vas zapravo Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti?

Svakome znanstveniku i umjetniku je najveće priznanje izbor u nacionalnu akademiju znanosti i umjetnosti.

Što Vas je oduševilo, a što razočaralo u ovoj ustanovi?

Prije bih rekao da ima onoga što mi se sviđa, ali i onoga što mi se ne sviđa. Na primjer, nedavno je akademik Ivan Aralica rekao u "Večernjem listu" (22. 10. 2005.): "Znate čime se meni u ulozi književnog kritičara prvi iz "Padeža" prijetio kad je pročitao "Ambru"? Da me nakon "Ambre" iz elitne povijesti književnosti treba preseliti u konzervativni underground. To je korespondiralo sa zahtjevom jednog drugog Padeža i Tomislava Jakića iz Mesićeva ureda da mi se oduzme titula akademika jer da sam antieuropejac." Aralica očito misli na poznato pismo 6 akademika. Dobra stvar je što tadašnje Predsjedništvo Akademije nije prihvatilo da se to pismo stavi na dnevni red njihove sjednice već ga je samo uputilo svim akademikima. Tako sam imao prilike na isti način odgovoriti sa slijedećim pismom:

Svim razredima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Poštovane dame i gospodo, članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti!

S velikim iznenađenjem i nevjericom primio sam prosvjed šest članova Akademije u svezi s pojavom knjige akademika Ivana Aralice.

U prosvjedu nam uvaženi kolege daju svoje viđenje nekih dijelova Araličine knjige. Nije mi jasno zašto uvaženi kolege akademici smatraju potrebnim dati svoju interpretaciju bilo kojeg dijela Araličine knjige svim ostalim akademikima. Smatraju li da ostali članovi Akademije ne mogu sami razumjeti što je akademik Aralica htio reći, pa im to oni trebaju objasniti? A kad je već riječ o navodu "...ljudski mozak nema veću cijenu od telećeg. Dvije marke za kilogram!", poručuju li time ostalim akademikima kako se cijena mozga iz gornjeg navoda odnosi i na njihove mozgove?

Interpretacija dijela knjige o "mozgu ispod peke" doista je začuđujuća. Izgleda da uvaženim akademikima ne smeta to što netko za mozak njihova kolege akademika tvrdi da ima "mozak ispod peke", već im smeta što on za takvog primitivca kaže da je jedan iskompleksirani glavonja i nedaroviti smrdljivac? I to u romanu!

Nevjerojatna je tvrdnja: "Vrijeđanja u Araličinoj knjizi podsjećaju na obračun s pojedincima u ranim danima boljševičke revolucije." Boljševici su radili silna zlodjela kada su bili na vlasti. I komunisti u Hrvatskoj također. Ali Aralica danas nije na vlasti. Upravo je protiv njega, a zbog njegove knjige, današnja hrvatska vlast pokrenula pravu harangu. Nadajmo se da njegovu knjigu neće spaljivati.

A prosvjed šestorice akademika podudara se s napadima vlasti i režimskih novinara na kolegu Aralicu. Duboko sam uvjeren da je primjerenije članovima Akademije uzeti u zaštitu akademika izloženog takvim grubim napadima, nego priključiti se tim napadima. Pače, prosvjed šestorice članova Akademije podsjeća na slična pisma potpore koje su svojedobno seoske partijske organizacije u Srbiji slale Miloševiću. Kada se hrvatski akademici spuste na tu razinu, doista se ponovo nameće pitanje o vrijednosti kilograma mozga. Je li cijena od dvije marke za kilogram previsoka? Uostalom i Nezavisni sindikat znanosti i

visokog obrazovanja tako nešto i tvrdi: "Cijena mozga za ovu vlast je niža." (str. 167)

Nevjerojatna je i rečenica: "Aralica svoj tekst kiti i stihovima: oni su ne samo loši, pučkoškolski, nego su i neukusni i ispod dostojanstva jednog člana Akademije." A neukusno je, u stvari, kada neki članovi Akademije svoje amaterske uratke iz književne kritike šalju svim članovima Akademije, a pri tome ne razumiju razine pripovijedanja. Doista, nisam očekivao da ću doživjeti da neki hrvatski akademik, koji čak nije književnik, uči jednog kolegu akademika književnika kako treba pisati romane. Zar to nije ispod dostojanstva članova Akademije?

Intelektualcima je svojstveno napadati vlast, a ne pridružiti se haranzi vlasti i režimskih medija na neku knjigu. I to u vrijeme kada predsjednik Vlade najavljuje uvođenje verbalnog delikta kroz formulaciju o "govoru mržnje". Treba li ovaj prosvjed pomoći u tome? A govor mržnje upravo je promoviran kroz neprestane napade na pokojnog akademika Franju Tuđmana. Tko je od akademika uzeo u zaštitu svoga doskorašnjeg člana? Zar nije moralnije braniti svoga napadnutog kolegu, pa čak i ako se ne slažeš s njim?

Akademik Josip Pečarić

Oba pisma su kasnije "izašla" iz Akademije pa su tiskana u "Fokusu", 8. studenoga 2001. i *Ambri* (3., 4. i 5. izdanje; Prilog), a o njima je bilo riječi u emisiji "Pola ure kulture" na HTV. Za tu emisiju je akademik Slobodan Novak napisao da potpisuje ovo moje pismo "skoro od riječi do riječi".

A ako su akademici pod utjecajem iz Ureda predsjednika pisali svoje pismo onda je to doista strašno.

Bio sam jako nezadovoljan i kada se prekršio pravilnik o izborima u Akademiju, tj. kada predsjednik Matice Hrvatske Igor Zidić nije bio kandidat za redovitog člana na Izornoj skupštini Akademije a trebao je biti. Nije dobro kada se u bilo čemu ne poštuju propisi, ali ovdje je to posebno iritirajuće jer se radi o predsjedniku Matice Hrvatske koji je svojim djelovanjem obilježio posljednjih nekoliko godina. Kao da se prekršio pravilnik upravo zbog toga. Zato

sam jednom zgodom jednoj od vodećih ličnosti Akademije rekao da zbog mog domoljubnog rada ni ja danas ne bih bio izabran iako se zna da sam po broju radova među prvih deset matematičara u svijetu. (Naime, spadam u onih deset svjetskih matematičara koji imaju preko 500 radova na MathSciNetu). A recimo u prošlom stoljeću je matematičke radove objavilo 300.000 matematičara i to 1.600.000 radova, a samo u zadnjih dvadeset godina 886,000 radova objavilo je 220,000 autora. O tome je nedavno pisao J.W. Grossman u "Notices of the A.M.S.", January 2005, str. 35-41. Grossman navodi da je do 1999. godine bilo svega osam matematičara s više od 500 radova i navodi njihova imena. Ja sam bio točno deseti koji je prešao tu brojku. S napomenom da četvorice nije više među živima.) Složio se sa mnom. Treba li to uopće komentirati?

Ali vratimo se Zidiću. Poznato je da je on žestoko napadan od hrvatskih "ljevičara" upravo zato što se radi o izuzetnom državotvornom Hrvatu. Više od godinu dana napadan je zbog iskonstruiranih optužbi protiv Filipa Lukasa, predsjednika Matice Hrvatske iz vremena NDH.

O čemu se tu radi svojevremeno sam objasnio u tekstu:

MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE

Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.

Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige "Holokaust u Zagrebu", nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u "Nacionalu" 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: "Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH"), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: "Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U

knjizi Ive Goldsteina 'Ho-lokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'."

U redu je kad on otima, ali ako to rade drugi...

Odmah pada u oči kako konstatacija "sada postoji mogućnost" kod Slavka Goldsteina postaje "besramno zahtijevanje pljačke imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice Hrvatske". Da bi se ta lažna i zlonamjerna interpretacija pisma pojačala, Goldstein iz rečenice "Kako nam je saopćeno, ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske", izbacuje prvi dio jer bi bilo očito da im je saopćeno, vjerojatno i ukazano na mogućnost da mogu računati na tu zgradu, jer je i prirodno da Matica hrvatska u hrvatskoj državi dobije i bolje uvjete rada od onih koje je imala u Jugoslaviji. Mržnju prema hrvatskom narodu Goldstein pokazuje upravo ovom mržnjom prema Matici, i to je očito iz dijela pisma kada tvrdi da je Lukas "besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova" iako u pismu spominju nekretnine koje će, kako im je priopćeno, prijeći u vlasništvo NDH.

Naravno, možemo i razumjeti da neki ljubitelj Jugoslavija zagovara da Matica ne bi smjela primiti neku zgradu jer joj tu zgradu daje država koja nije po volji tom čovjeku. Razlog koji navodi Goldstein, jer je to postalo vlasništvo otuđivanjem nečije imovine, očito nije i ne može biti stvarni razlog. Zašto? Pa upravo je Slavko Goldstein bio pripadnikom komunističko-partizanskih vlasti koji su oduzeli gotovo sve privatno vlasništvo ljudima u državi koju su osnovali! Ili Slavko Goldstein doista misli da je u redu kada on otima, a nije kada netko drugi to radi?

A da to će sve biti još besramnije pokazuje Goldstein u nastavku pisma kada, taj pripadnik vojske koja je izbacivala ljude iz stanova, znajući ih i ubijati, pokazuje zabrinutost nad stanarima te zgrade: "Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'."

Mržnja prema Matici (kao simbolu hrvatskog naroda, naravno) koja izbija iz ove rečenice vidljiva je jer konstataciju zašto im trebaju prostorije Goldstein povezuje s onim što su radili on i njegovi sudrugovi: izbacivali stanare. Mržnju prema hrvatskom narodu, koju su oni pokazivali kroz cijeli svoj rad (naročito 1945.), on pripisuje vlas-tima NDH prema svojim građanima. Nije mu palo na pamet da se tim stanarima moglo (zašto ne i oni sami) naći možda još bolji uvjete stanovanja. Kao da vlasnici stanova i inače ne raspolažu svojim vlasništvom na način kako oni smatraju da trebaju, a u skladu sa zakonom.

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima "Nacionala" sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. "Holokausta u Zagrebu" piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima,

žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Što je drugom sramotno, Goldsteinu je normalno

Inače, pozivanje na knjigu "Holokaust u Zagrebu" doista je smiješno, kada je poznato da se radi o običnom antihrvatskom pamfletu. Pokazivati hrvatskoj javnosti o kakvom je pamfletu riječ i kroz ovo Goldsteinovo pismo doista je dostojno autora te knjige. A još i zahtijevati da Predsjedništvo Matice podrži Goldsteina u njihovoj antihrvatskoj histeriji, tj. zahtijevati da se distanciraju od sasvim normalnih postupaka MH iz 1941. i da se ti postupci proglase bezdušnim, doista je izvan svake pameti. Razumljivo je da tako nešto mogu učiniti pojedini članovi Matice, koji su u ovom režimu postali i ravnatelji, kao recimo Vlaho Bogišić koji "tvrdi da je svaki njegov pokušaj da se u MH kritički raspravi o kontroverznom razdobljima MH, prije svega 30-im godinama, završio neuspjehom: 'Nema modernoga društva, pa ni MH, koje se nije u stanju osvrnuti na svoju prošlost. U MH ne postoji ni približan koncenzus o tim spornim pitanjima i zato se o njima ne govori već 12 godina. Vlado Gotovac i Josip Bratulić afirmativno su govorili o Lukasu. Ni između predsjednika i potpredsjednika, a kamoli između tijela i članstva ne postoji konsenzus. MH nema snage da se s tim suoči'". Vjerojatno se Bogišiću ne sviđa pro-hrvatsko djelovanje MH, kao uostalom ni Goldsteinima, ali za očekivati je da takva bude sama institucija ili da njezini predsjednici prihvate priglupе "argumente" Goldstenovih, zaista nema nikakva smisla.

Iako sam u svojoj knjizi, koju Goldstein napada, već konstatirao da iz knjige Goldsteinovih izvire njihova želja da je u NDH stradalo još više Židova, jer bi tako lakše bilo očuvati Jugoslaviju, ipak sam se sledio kada sam ponovo pročitao potvrdu tih mojih tvrdnji i u "Nacionalu": "Zidić je Goldsteinu objasnio da je to za njega mučna stvar koju mora istražiti, a čuo je da je Lukas spasio jednu židovsku djevojčicu. Goldstein je uzvratilo opaskom da je i Hitler spasio pet Židova kad se

Furchtwenger, znameniti dirigent Berlinske filharmonije, požalio da bez njih ne može dobro svirati."

Hrvata Lukasa, koji je navodno želio kuću jednog Židova, Goldstein izjednačava s Hitlerom. Kolika je ta njegova mržnja prema hrvatskom narodu kad čini takve usporedbe? Kako tako nešto može i pomisliti, a kamoli napisati!

Strašno mi je povjerovati da postoje ljudi kojima je jedna zgrada važnija od života jedne djevojčice. Užas! To jugokomunist Goldstein i želi izazvati kod nas. Očekuje da tu našu odvratnost prema takvim ljudima adresiramo na Židove. Svjesno izaziva antisemitizam. Misli li, zaista, da ćemo nasjesti? Pa ljudi u Hrvatskoj dobro znaju da se oni u obrani takva svog opredjeljenja samo koriste židovstvom. Zar on misli da mi ne znamo kako su Židovi prošli svoju kalvariju, kao što su Hrvati prošli svoju?

Kao da mi ne znamo kakvi su stvarni Židovi. Pa samo ja sam napisao stotinjak znanstvenih radova i par knjiga sa Židovima (objavljeni su u mnogim zemljama svijeta). Židovi iz Izraela distribuirali su englesku verziju mojih knjiga o Jasenovcu (ta je ista knjiga - obračun s velikosrpskim "genocidologom" dr. Milanom Bulajićem bila prema Goldsteinima revizionistička - u za njih negativnom značenju). I u uredništvu časopisa koji sam osnovao i čiji sam glavni urednik ima više Židova nego Hrvata. Siguran sam da nikome od njih nije važnija kuća od djevojčice. Pače, sramotno je takvu mogućnost i spomenuti, a kod Goldsteina je tako nešto potpuno normalno.

U ovom slučaju očito se i ne radi o zahtjevu MH za oduzimanjem spomenute kuće, pa je još sramotnije da čovjek koji je spasio židovsku djevojčicu, umjesto da postane pravednik među narodima, dobije etikete koje mu lijepe Goldsteini.

Što žele Goldsteini postići? Naravno ono od čega nas tobože žele zaštititi: "Iz dugogodišnjeg iskustva, koje mi se potvrdilo i u susretima na nedavnom putovanju u Austriju, Njemačku i Izrael (simpozij u organizaciji dr. Milana Bulajića, op. J. P.), dobro znam da u demokratskom svijetu za odnos prema Hrvatskoj nema ničeg dugoročno pogubnijeg od povremeno podgrijavanih sumnji da se današnja Hrvatska nije sposobna osloboditi nekih

recidiva zločinačke NDH." Kao da nama nije jasno da to Goldsteini i rade. Pa najbolji je primjer "podgrijavanih sumnji" ovaj montirani slučaj s Maticom hrvatskom.

Upravo zbog ovakvih napada svugdje na svijetu Zidić bi prije dobio potporu članova nacionalne akademije, a kod nas se krši pravilnik i tako ga se eliminira. U stvari te objede bi učinile da on vjerojatno ne bi dobio ni potreban broj glasova pa je ne mali broj akademika koji misli da je bolje i to što je prekršen pravilnik.

(...)

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST

U „Hrvatskom listu“ od 8. listopada 2009. pisano je o zabrani ulaska najpopularnijem hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i tom prigodom navedeni su i hrvatski novinari - „euroizmećari“ – koji su zaslužni za to. Naravno, odmah se pobunio kolumnist „Jutarnjeg lista“ Ante Tomić: Zar netko može biti veći euroizmećar od mene? I napisao tekst *Švicarsko ‘marš’ Thompsonu. To je Europa koju želim!*

Njega Thompson asocira na pokolj u Blagaju pa svoj tekst počinje ovako:

„Sada je to daleka prošlost, ali mi još uvijek svaki dan živimo s njom. U svibnju 1941. u jednom mlinu na Korani nedaleko od Blagaja ubijen je mlinar Joso Mravunac, njegova mater, žena i dvoje djece, a dvanaestogodišnja kći spasila se skokom u rijeku. Ništa u ovom zločinu nije upućivalo na motive ili počinitelje, ali ustaške vlasti svejedno su zaključile da on može biti potaknut samo nacionalnom mržnjom.

U Karlovcu je žurno okupljeno sudsko vijeće od politički provjerenih pravnika, iz Zagreba je upućen Vjekoslav Maks Luburić s desetinom ustaša povratnika, a u srpskim selima oko Blagaja, najviše u Veljunu, bez reda je skupljeno nekoliko stotina seljaka. Najpouzdanija brojka koju je Slavko Goldstein našao je da ih je bilo tri stotine sedamdeset sedam.“

Već konstatacija kako je nešto najpouzdanije kad dolazi od Slavka Goldsteina sugerira da je vjerojatno potpuno suprotno tomu. Puno hrvatskih povjesničara i publicista dokazalo je da je to zapravo pravilo kada je riječ i o ocu i o sinu Goldsteinu. I sam sam pisao o nizu takovih primjera. Možda ovom zгодом podsjetim samo na

jedan o kome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske*, „Hrvatsko slovo“ od 14. veljače 2003. Evo nekih djelova tog teksta:

„Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige Holokaust u Zagrebu, nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: 'Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH'), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: 'Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Holokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'.(...) Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'. ' (...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz

svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljednji čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Poslije tog mog članka prestala je hajka na Maticu koju su svojim lažima pokrenuli Goldsteini!

Znamo da je Slavko Goldstein bio pokretač mnogih anti-hvatskih akcija, kao na primjer kada mu je hrvatska valuta kuna značila obnovu NDH, svojevremeni napad na Ivicu Kostelića ili pak stalni napadi na Thompsona. Kako u nas nema hrvatskih medija, ne čudi kako kod nas nema ni mogućnosti odgovora onima za koje je mnogo puta dokazano da ne govore istinu (ili upravo zato!). Zako sam poslije napada Švicaraca na jednog od najvećih živih Hrvata – Marka Perkovića Thompsona – dobio sljedeće pismo:

Poštovani,

Temeljem najnovijih sramotnih blaćenja RH, koji uredno nailaze na odobravanje formalnog, a u stvari tek tzv. Predsjednika Republike Stjepana Mesića, izjavljujem sljedeće:

- branitelj i pjevač Thompson nije optužen, nije procesuiran, nije mu dokazana kaznena odgovornost (koliko mi je poznato) baš NIGDJE u svijetu,*
- zloporaba branitelja i popularnog domoljubnog pjevača obavlja se na potpuno isti način kao što se Hrvate svojevremeno teretilo za 1,500.000 žrtava Jasenovca,*
- no, odnedavna čak i najrigidniji, najekstremniji, najradikalni ili ortodoksni Židovi priznaju da Jasenovac*

nije imao više od 100.000 žrtava (inače poznato je da ja ovu brojku nazivam „velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića“, op. J.P.),

- *iz meni nepoznatih razloga Židovska općina Zagreb, brojni njihovi lobisti i udruge te posebice jugo-komunjarski sklop u RH, POLA stoljeća marljivo prešućuje da je Tito sinagogu u Nišu dao pretvoriti u muzej, a da je Srbija bila JEDINA Europska država u Drugom svjetskom ratu koja je bila JUDEN FREI ! I time se i vrlo glasno, i vrlo dugo, i potpuno javno, hvalila!?*
- *Pa ipak, predsjednik ŽOZ-a, svojevremeno pri posjetu Srbiji, hrabro izjavljuje kako Židovi nikada nisu imali problema sa Srbijom ??!! „Lijepa“ pljuska svim mrtvima na Banjici, Sajmištu i ostalim (brojnim) srpskim gubilištima PRVENSTVENO za Židove...*
- *U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da najljepši zagrebački trg još uvijek nosi ime krvnika Tita, da taj isti trg još uvijek nosi čin okupatorske vojske (maršal JNA) koja je razarala, palila, ubijala i uništavala RH punih 5 godina !*
- *U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da zastava tzv. republike srpske, rsk, krajine, srpskog naroda ili kako već – a u stvari to je okupatorska zastava pod kojom se klalo Hrvate – i dan danas se SLOBODNO VIJORI I KORISTI U SLUŽBENE SVRHE UNUTAR RH !!*
- *Takve zemlje ipak nema nigdje na svijetu !!*
- *I onda je Thompson fašist, a svi ti koljači, razaratelji svega hrvatskoga nisu fašisti ??*
- *Thompsona bismo trebali shvatiti kao uljudbeni i komunalni problem RH, umjesto njih ??*
- *Drugovi, suočite se s povijesnim činjenicama!*

*hrvatski publicist Javor Novak
(10. listopada. 2009.)*

Dakle, vjerojatno je i uvlačenje slučaja pokolja obitelji Mravunac nešto što ima veze s „povjesnom“ djelatnošću Slavka Goldsteina. Inače, Javor Novak mi je o Slavku Goldsteinu napisao sljedeće:

Poštovani,

U vezi g. Slavka Goldstein, a koji počesto rado optužuje Hrvate, trebam reći kako sam iz pouzdanoga izvora čuo da spomenuti „nezavisni, ugledni, liberalni intelektualac, veliki izdavač, ugledni povjesničar“ i ne sjećam se više kako mu sve ljevičarska javnost ne tepa - nije završio čak ni srednju školu. Štoviše, moj izvor kategorički tvrdi, kako isti ugledni gospodin, koji se rado igra tužitelja ne samo da nije završio srednju školu (jer se to mnogima iz opravdanih razloga može dogoditi) već je on više puta neuspješno pokušavao završiti srednju školu. No, njega to ne smeta da povjesnikuje i javno prepričava ružne mitove.

Iz osobnog pak iskustva tvrdim (jer sam to čuo na svoje uši) kako g. Slavko Goldstein sredinom 2009. godine u emisiji Prvog programa Hrvatskoga radija (u kojoj gostuje putem telefona) izjavljuje (nakon sugovornikovih iznesenih povijesnih činjenica) koje je odlično predstavio stvarno ugledni i zaista cijenjeni povjesničar dr Jurčević, „kako se on čudi dr Jurčeviću što on iznosi takve stavove“ (!). A sveučilišni profesor i dr povijesti te autor brojnih znanstvenih radova i naravno sudionik brojnih povijesnih i drugih simpozija, nije iznosio svoje stavove - već povijesne činjenice! Precijenjeni g. Goldstein uzeo si je to pravo zgražati se nad iznesenim podacima kao da je i on sveučilišni profesor te i sam doktor povijesti...

Tragikomično što šuplja ambicija i potpuna neobjektivnost učine od čovjeka. Osobe koja se tako rado igra javnoga tužitelja a nema završene ni srednje škole.

Koliko je opće-poznato da je Slavko Goldstein čovjek koji ne preže od laži svjedoči i njegovo nedavno otvoreno pismo kardinalu Bozaniću od 29. rujna 2009. godine. Reagirao je Nadbiskupski duhovni stol osvrtnom »Istina se ne dopušta ušutkati« u Glasu Koncila

14. 10. 2009. U tekstu se komentira niz neistina Slavka Goldsteina. Isto pismo komentirao je Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a, 14. 10. 2009. u tekstu znakovita naslova „Osnovna škola za krivotvoritelje povijesti“.

I doista, Slavko Goldstein je jedan od ideologa komunističke laži o tom slučaju koji je smislio kako se radi o „*prvom masovnom pokolju na Kordunu i jednom od prvih zločina takve vrste u cijeloj zemlji*“. Ivan Strižić u *Žrtvoslovu Slunjskoga kotara*“ piše o četničkom pokolju (usporedite s tekstom našeg euroizmečara) piše na str. 95.-128. koji završava riječima:

„Kada povjesničaru nije do istine, već do njezine instrumentalizacije, onda se lako poseže za lažima, klevetama nedužnih, s jedinom svrhom da se postigne cilj, odnosno da strijeljanje Veljunaca u Hrvatskom Blagaju bude opravdanje za planirani genocid počinjen nad Hrvatima 1941.-1995. godine.“

U knjizi je dano svjedočenje preživjele Milke Mravunac ud. Krpan (str. 101-103), koja je „*sve do sloma druge Jugoslavije bila pod stalnim nadzorom UDB-e (SDB-a). Slunjskom dekanu Peciću povjerila se, rekavši da ju je UDB-a motrila da ne bi govorila drugačije nego što su to 'istoričari' odredili*“. Danas, kada znamo i za Hudu jamu možemo zamisliti kroz što je ona prolazila, da bi danas Goldstein i drugovi ponovo koristi njenu tragediju i tragediju njene obitelji u svojoj jugokomunističkoj propagandi, pa čak vidimo i u svojim euroizmečarskim napadima na Thompsona. U svojoj knjizi Strižić uspoređuje oba Goldsteinova teksta o ovom pokolju (onaj iz 1965. i ovaj koji spominje Tomić) pokazuje kako ta dva teksta nemaju veze jedan s drugim pa kaže:

„Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili.“

Kolika je njegova mržnja prema Hrvatima pokazuje i to kako Goldstein koristi UDB-in teror nad Milkom:

„Tada 12-godišnja djevojčica Milka Mravunac na upriličenom suočavanju sa svim uhićenicima, nije mogla prepoznati počinitelje. Doduše u nedavnoj je izjavi jednom istraživaču potvrdila da je jednog od počinitelja ipak prepoznala, ali se to ne može smatrati dokazom.“

Naravno, Goldstein ne bi bio Goldstein kada ne bi lažno tvrdio da je Milka prepoznala počinitelja tek nedavno.

Stržić na str. 106.-107. daje slijedeći tekst (iz iskaza Ivana Šimca, tj. rekonstrukcije događaja mještana Blagaja):

„Prepoznavanje

Oružnici pomažu pristiglim ustašama u hvatanju sumljivaca. Prva grupa je dovezena u Blagaj i smještena u školu. Ustaše pitaju Milku bi li prepoznala napadače.

- Bih – odgovara Milka, ali nikoga nije prepoznala. Ustaše odlaze s Milkom u Veljun, gdje su u međuvremenu priveli još pedesetak Srba. Postrojili su ih pred mjesnom crkvom u dva reda. Milka se pozorno zagledavala u preplašena lica postrojenih ljudi i prepoznala jednog.

- On je – reče tiho. Prepoznala je nekog Miku Kosijera. Drugoga nema. Ostali Srbi viču: - Vi ga pronađite, mi ćemo mu suditi! Kosijera odvođe u sobu, presvlače ga i opet stavljaju u stroj. Kažu Milki neka dobro pogleda, ne bi li prepoznala i drugog. Milka ponovo zastaje kod Kosijera i kaže: - On je! Nije više bilo dvojbe, da se zaista radi o zločincu. Kosijer uzvraća Milki: - Ti mene pojede i moje četvoro djece!

Ostali Srbi bili su zadovoljni, što je bar jedan od krivaca pronađen. Drugi, koji je bio pobjegao iz Vuljuna, pronađen je nešto kasnije u selu Točku, gdje je uhićen na spavanju.

Dok su pretraživali srpske kuće, oružnici i ustaše pronašli su oružje i mnoštvo promičbenih letaka, komunističkih i četničkih, kao i popis Hrvata koje treba likvidirati. Prijeki sud imenovan iz Zagreba osudio je 32 čovjeka na smrt streljanjem. Strijeljani su iza škole i pokopani na mjestu zvanom Mijatov dol. Njiva je preorana odmah istog dana. Nije postojala druga grobnica, a niti je, mimo Prekog suda, uređivao Luburić, kako se navodi kod komunističkih pisaca. Luburića tada, a niti kasnije, u Hrvatskom Blagaju nije bilo.

Komunisti i Srbi htjeli su poslije rata pošto-poto dokazati da je Hrvatskom Blagaju pobijeno 400-500 Srba Veljunaca. Čak je i vojska početkom pedesetih godina (prošloga stoljeća) pretraživala Blagaj i okolicu ne bi li pronašla dokaze o pokolju, ali, pošto rezultati nisu nikada objavljeni, znači da ništa nisu pronašli. I drugi su tražili prirodne jame, misleći da će u njima pronaći „ubijene“

Srbe Veljunce, a pronalazili su samo kosti ubijenih Hrvata, i vojnika i civila. Osim toga, mnogi koji se vode kao ubijeni u Hrvatskom Blagaju nakon rata bili su živi, a mnoge, navodno ubijene, nitko ne zna, niti je za njih čuo, pa se s pravom vjeruje da su ih izmislili Pepa Zinajić i njegovi da bi se održala „teorija“ o 400-500 ubijenih Veljunaca u Blagaju. Ne treba biti puno pametan pa zaključiti, da se zaista dogodio tako strašan zločin, kako Srbi i komunisti govore, tko bi od Veljunaca muškaraca preživio? Pa nije to neko veliko selo, a to, da su hvatali i Srbe iz drugih sela i općina, pa kako se moglo, kad se sve brzo odvijalo? Ponavljam, osim onih strijeljanih, nitko tada u Blagaju nije ubijen.“

Spomenimo i „povjesničare“ o čijim tekstovima piše Strižić: Vladimir Dedier, Slavko Goldstein (spomenuta 2 teksta), dr. Đuro Zatezalo, dr. Dušan Korać, Dušan Z. Opačić (4 teksta), Mirjana Peremin, Milan Bulajić, Petar Zinaić. Evo njima se pridružio i Ante Tomić.

Vjerojatno Goldsteinu može konkurirati samo jedan kolumnist poznatih dnevnih novina, kodnog imena „Stevan“, koji je stručnjak za HAZU, a nije uspio završiti ni fakultet. Zato i ne čudi što se Hrvoje Hitrec u spomenutom tekstu osvrnuo i na njegov „povjesničarski“ opus. Naslov tog dijela također puno govori „Medijski cirkusant o najbližoj povijesti“.

Zapravo, Tomić je najsmješniji kada u svom komentar jugo-komunističke laži povezuje s kako kaže

„nenadmašnom interpretacijom Marka Perkovića Thompsona:

Jasenovac i Gradiška Stara

To je kuća Maksovih mesara.“

Nije mu jasno zašto je svojevremeno naš veliki kritičar Darko Glavan na to priuipitao sarajevskog rabina hoće li zbog „nenadmašne interpretacije“ jedne druge pjesme tražiti zabranu dolaska predsjednika Mesića u Sarajevo. Mesićeva „nenadmašna interpretacija“ spominje se i u nedavnom Priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba u kome ga pozivaju da podnesae ostavku:

„Mesić prigovara navodno 'koketiranje s ustaštvom', ali je amoralno da takvi besramni prigovori dolaze od čovjeka koji se istakao potpirivanjem rata, pjevanjem ustaške uspješnice 'Jure i Bobana', koji je tvrdio da 'ustaše nisu fašisti', da su 'Hrvati pobijedili

10. travnja 1941.', čovjeka koji je huškao na progon Srba iz Hrvatske pozivajući ih da 'odnesu blato koje su donijeli na svojim opancima', koji je neuvijeno tvrdio da će 'uskoro svi Srbi u Gospiću stati pod jedan kišobran'...“

Još je smiješnije što Tomić „proziva“ i biskupe:

„Biskupi će se čak drznuti i napraviti blesavi, pa reći da nam Marko Perković Thompson zapravo poje o Bogu, domovini i obiteljskim vrijednostima.“

Jadni Tomić ne razlikuje što su autorske pjesme koje su Thompsonove o kojima govore biskupi od tuđih pjesama. I dok Švicarci spominju samo te pjesme, dotle jadničak Tomić misli da je to isto s „nenadmašnim interpretacijama“ tuđih pjesama. Još je smiješnije što se priklanja sarajevskom rabinu pa smatra da je strašno ako neku nedoličnu pjesmu pjeva neki pjevač, a sasvim je normalno da takve pjesme pjevaju političari – pogotovu ako postanu predsjednici država. Nevjerojatno je kako naši biskupi nisi tako inteligentni kao Tomić, zar ne? Kako znamo da se pjevačima plaća da pjevaju pjesme, vjerojatno nam Tomić želi poručiti da je primjerenije da to radi predsjednik, jer je on mnogo bolje plaćen za to. Vjerojatno to Tomić zna jer se u Priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba ne spominje samo Mesićeva „nenadmašna interpretacija“, zar ne?

Pretpostavimo da Tomić i nije priglup. On, dakle, zna da će ovakvim napadom na Thompsona sve iznova podsjetiti na spomenutu Mesićevu „nenadmašnu interpretaciju“ i ne samo na to. Znajući kako mnogi u Hrvatskoj tvrde da je Mesić veleizdajnik, dapače postroji i knjiga prof. dr. Miroslava Tuđmana *Vrijeme krivokletnika* u kojoj je to dokazano, Tomić očito želi poručiti da Mesić spada među one koje je opisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

„Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje.

Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...”

Ili Tomić samo nije baš puno inteligentan?

Akademik Josip Pečarić

Portal HKV-a, 26. listopada 2009.

ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.

DIRLJIVA GOLDSTEINOVA BRIGA

Vrijeme je da završim ovu „priču“ o Krilinom rujanju Goldsteinu. Zato ću dati samo još osvrt na ostatak ovog iznimno zanimljivog razgovora:

1) Naravno, nije lijepo kada se jedan novinar ruga cijenjenom sveučilišnom profesoru, ali to nije usamljeni slučaj. Eto vidim kako je isti razgovor poslužio i *Hrvatskom listu* od 7. lipnja 2012. za nešto slično. U „Fusnoti za fah idiote“ možemo naći sljedeće:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar koji je optužio NDH za zločine i prije nego što je NDH postojala:

„Karamarkova obavještajna povijest nije sporna, ali on kao političar mora revidirati svoje stavove...“

HL: I da počne vjerovati u Vaše pamflete i laži te da Vama prepusti vođenje HDZ-a!

2) Zapravo, ljubomoran sam na ove iz *Hrvatskog lista* jer su doista duhovito interpretirali primjer iz mog Pisma predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a. Jedino se tješim što je moja interpretacija o „egzaktnom dokazu genocidnosti hrvatskog naroda“ bila nerazumljiva za prof. dr. sc. Ivu Goldsteina, tj. uopće nije razumio porugu i potrudio se to pokazati cijeloj Akademiji.

Goldsteinu ipak moramo oprostiti jer on zna da golema većina hrvatskog naroda misli da on doista želi dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda. Naravno, ne može živjeti u Hrvatskoj

i to izravno reći pa to radi posredno. Tako prof. Mrkoci to komentira u *Fokusu*, 13. prosinca 2002.:

„Partizani su vršili odmazde, palili kuće i ubijali. Četnici su se osvećivali. Samo su ustaše vršili zločine zbog *urođenog nasilja*.“

Krile to zna, a zna i što sam o tome napisao glavnom uredniku Slobodne Dalmacije:

Niste mi tiskali odgovor, ali zato jeste intervju (*Slobodna Dalmacija*, 13. listopada 2002.). Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama pokazao sam upravo na primjeru tog intervjua, gdje sam konstatirao:

Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J. P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad ne će reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to „dokaže“ (istaknuo J. P.).

Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu „Akademik Pečarić uporno laže“ (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada 2002.):

U intervjuu pod naslovom „Bulajićevi učenici kroje nam povijest“ u Slobodnoj Dalmaciji od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein „promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda“. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su „Goldsteini... Bulajićevi učenici“, jer „slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava“ (istaknuo J. P.), pa time 'dokazali' i genocidnost hrvatskog naroda“.

Veliki dio svog teksta Goldsteini koriste da pobiju tu „moju“ tvrdnju, a zapravo svoju laž!

Međutim, ono što je važno istaknuti u tom odgovoru oca i sina Goldstein jest kada poslije takve svoje laži kažu:

„Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom“.

Niste tiskali moj odgovor!

Ono što je posebno zanimljivo jest činjenica da sam spomen kako Goldsteini žele dokazati genocidnost hrvatskog naroda kod njih izaziva potrebu da u odgovoru koriste neistine. U gornjem slučaju to je očito. O ovoj najnovijoj vidjeti moj tekst „Goldsteinova prijevara“.

3) Naravno, Goldstein ne će propustiti ni ovu prigodu da ne spomene Stepinca pa kaže:

„...serija “Jugoslavenske tajne službe“ najavljuje se s potpunom izmišljotinom da je kardinal Stepinac bio otrovan.“

Ovdje ću dati samo što je rečeno u toj emisiji, prema Večernjem listu od 16. 4. 2012.:

Teolog Juraj Batelja, koji godinama istražuje povijesnu građu vezanu za Stepinca, u seriji tvrdi da je nadbiskup pogrešno liječen jer su postavljane pogrešne dijagnoze pod stalnom prismotrom Udbe, koja je otvarala bočice s lijekovima i krivotvorila liječnička izvješća.

- Kad kemijski institut univerziteta u Rimu u kostima žrtve pronađe toksične supstance kadmija, kroma, olova i arsena, mislim da se slobodno može zaključiti da je bilo manipulacije nad zatočenim Stepincem u Lepoglavi. U pitanju su supstance koje on nije mogao uzeti kroz hranu i liječenje nego su se našle u njegovu organizmu kao posljedica, vjerujem, jedne zlouporabe moći, rekao bih čak i mržnje koja je išla preko groba – priča monsinjor Batelja.

Podvrgnut zračenjima

Nakon izdržavanja dijela kazne od ukupno 16 godina strogog zatvora, teško bolesni Stepinac rješenjem o uvjetnom otpustu iz Lepoglave 5. prosinca 1951. pušten je da umre u kućnom pritvoru u Krašiću.

– Kardinal je trpio nesnosne bolove, a ministarstvo unutarnjih poslova Jugoslavije nije mu dopustilo liječenje i kontrolu u Zagrebu, i to je činjenica. Liječnici su bili pod neprekidnim

nadzorom tajne policije koja je čak i manipulirala bočicama lijekova. Nadbiskup je liječen od jedne bolesti, a zapravo bolovao od druge. U korespondenciji koja je sačuvana na relaciji dr. Lorenc u Los Angelesu, dr. Bogičević u Zagrebu i dr. Ružić u Chicagu, može se iščitati da doista nije na čast službi jedne države da manipulira liječničkim izvješćima. Profesor Lorenc jasno je ustvrdio da „ovo nisu pravi dokumenti i ne mogu se odnositi na mojega pacijenta“ - rekao je monsinjor Batelja koji tvrdi da je sudska medicina u Rimu ustanovila kako je Stepinac bio podvrgnut čak i zračenjima koja nisu imala terapijsku svrhu.

Ma kakav kemijski institut univerziteta u Rimu! Mi trebamo vjerovati našem istaknutom znanstveniku iz područja kemijskih znanosti dr. sc. Ivi Goldsteinu. Pa taj Batelja sâm kaže da je sve bilo pod stalnim prismotrom Udbe. Pored njih tako nešto se sigurno ne bi moglo dogoditi, zar ne? Uostalom, sve se to lako može i provjeriti u Povijesti SKJ!

4) Naravno Goldstein u razgovoru daje podršku Novom nacrtu Zakona o HRT-u. Doista, na HRT-u se događaju nedopustive stvari. O tome na HRSvijetu otvoreno pišu 16. travnja 2012.:

***Goldstein** je u raspravi sa **Slavenom Leticom** i **Ivom Bancem** o Bleiburgu ispao polupismeni šovinst, a **Šime Lučin** je u srazu o pravima homoseksualaca s predsjednikom udruge Blaženi Alojzije Stepinac djelovao u najmanju ruku nedoraslo. Kada cijeloj ovoj situaciji pridodamo televizijske nastupe **Dujmovića** i **Šole** koji mogu parirati bilo kojem lijevom intelektualcu, dobijemo zabrinjavajuću sliku za vladajuću političku garnituru.*

Iz HHO-a još i tvrde: izmjene Zakona o HRT-u komesarski su model partijske televizije. Sigurno Banac, Čičak, Silobrić i dr. imaju nešto protiv Goldsteina. Valjda zato i stric Ivin nije ostao na čelu te organizacije.

5) Dirljiva je Goldsteinova briga o Hloverki Novak Srzić:

Nisam ni za kakav progon vještica, ali minimalna moralnost iziskuje da se privremeno povuče, sve dok se ne obrani od

optužbi. Osim toga, čini mi se da emisije poput onih koje ona vodi iziskuju sasvim drugi pristup problemu voditelja.

Uvjeren sam da je nesebični Goldstein objašnjavao Hloverki kako treba obavljati svoj posao, ali ova nezahvalnica ga sigurno nije poslušala. A neka se ugleda na njega i po tome što je odmah čim je čuo za sumnje nekih kolega kako nestručno radi svoj posao prestao držati predavanja na Filozofskom fakultetu, dok se ne utvrdi je li to istina!

A o Goldsteinovom dirljivom odnosu prema ljudima s HTV-a pisao je Miroslav Mikuljan (intervju na Portalu HKV-a) kada o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

Kao što točno kažete, 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.

6) I ne samo prema ljudima s HTV-a. O tom dirljivom odnosu pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (*Goldsteineov kompendij neznanja*, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt

izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogriješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Naravno, nama je jasno kako je Goldstein na lijep način pokušao objasniti kolegi kako nije u pravu, a ovaj – nezahvalnik – piše ovako nešto.

Nezahvalnik jedan, on piše tako a uopće nije pokrenuta cijela hajka na njega kao u slučaju kada je slično o Goldsteinovom radu pisao dr. sc. Jure Krišto.

7) Krišto!? A što da je prošao kao Thompson (taj će još vidjeti!)?

Vjerojatno Geiger i ne zna kako je to izgledalo s Igorom Zidićem, predsjednikom Matice hrvatske. O toj hajci sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske*, „Hrvatsko slovo“ od 14. veljače 2003.:

Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige *Holokaust u Zagrebu*, nastavljena je u samoj knjizi i tako – sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godec: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“, kojoj sam urednik

i suautor, objavili smo na str. 193.-194. pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da „sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga“, pa iako „ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske“ potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da „izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske“.(...) Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa „Židovom Sternbergom“ i njegovom obitelji čija bi imovina „savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama“ i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu „u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće.“

(...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici Matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. „Holokausta u Zagrebu“ piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljednji čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.“ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, previše je.

Poslije toga moga članka prestala je hajka na Maticu koju su pokrenuli Goldsteini!

Istina, ne znam zašto, jer Zidić je to doista i zaslužio, zar ne?

8) Na kraju doznajemo kako otac i sin Goldstein pripremaju „tsunami knjigu o Titu“. Vjerojatno je dr. Geiger mislio na nju, kada je još u spomenutom tekstu iz Hrvatskog slova rekao:

U nestrpljivom sam iščekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

akademik Josip Pečarić

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

Tribina Hrvatsko slovo uživo

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO

Na tribini Hrvatsko slovo uživo, 9. travnja 2015., predstavljena je knjiga Davora Dijanovića Hrvatska u žrvnju jugosfere, a predstavili su je akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić, Mate Kovačević, Stjepan Šešelj i autor. Donosimo tekst akademika Pečarića

Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista iznimna hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost. O tome pišu i Tomislav Jonjić u Predgovoru i Damir Pešorda u Pogovoru. Pešorda piše:

S gospodinom Dijanovićem prvi put sam komunicirao prije godinu dana ili više kada me zamolio za razgovor za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća. Uočio sam ga već i ranije kao ozbiljnog, politički vrlo upućenog autora široke opće kulture. Logično mi je bilo pretpostaviti da se radi o publicistu srednjih godina pa sam se čudio kako to da ranije nisam primijetio njegove tekstove u tiskanim medijima. Gotovo cijeli život se bavim tekstovima, vlastitim i tuđim, stoga sam uistinu bio iznenađen zrelošću Dijanovićevih političkih analiza, ali i sigurnošću njegove rečenice. Za takvo što obično je potrebno dulje političko, autorsko i životno iskustvo nego što ga čovjek u dvadesetim, po naravi stvari, može imati.

Slično Pešordi razmišljao sam i ja. Samo je moj zaključak bio drugačiji. Mislio sam da Davor Dijanović uopće ne postoji nego da je to pseudonim nekoga znatno starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Izabrani članci, eseji i prikazi uvršteni u ovu knjigu, njih osamdeset i pet, napisani su u razdoblju od ožujka 2009. do veljače 2015. I doista je riječ o izabranim tekstovima, jer ih je Dijanović u ovom razdoblju objavio mnogo više. Primjerice u knjigu nije ušao razgovor sa mnom povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU. A jedan kolega s fakulteta mi je tvrdio da je u tom tekstu bolje opisan sam slučaj nego u drugim mojim tekstovima. Trebam li uopće spomenuti da je za to najzaslužniji bio Dijanović?

Naslov knjige *Hrvatska u žrvnju Jugosfere* jasno definira Dijanovićevu publicistiku, tj. njegovu obranu državotvornog hrvatstva. Zato ne čudi što Jonjić već na početku svog predgovora govori o prastarom načelu prema kome se ne može istodobno služiti dva gospodara. U našem slučaju to je još pogubnije jer je jedan od ta dva gospodara vlastiti narod i interesi države vlastitog naroda, a drugi gospodar jesu oni koji rade protiv interesa toga naroda i njegove države. To je stalni problem koji imamo. Ja sam o njemu još u osamdesetim godinama prošlog stoljeća govorio kroz pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

– Četnik je poštteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Naravno, još bi nama i najmanji problem bila velikosrpska politika da nju ne podržava Velika Britanija. Dijanović to itekako dobro zna pa je njegov prvi tekst u knjizi, zapravo studija: *Velika Britanija i balkanske integracije: jučer, danas, sutra!*

Iako su dobrim dijelom nastali kao reakcija na različite događaje u hrvatskome političkom, društvenom i kulturnom životu, slično autoru i ja smatram da tekstovi skupljeni u korice ove knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, upravo zato što sustavno razobličavaju pojave sluganstva hrvatskih političara i

medija. To je služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države.

Mislim da govoreći o tom sluganskom mentalitetu ne smijem zaobići ni svoj zavičaj. Poznato je da sam ja Bokelj, a o mojoj Boki Dijanović piše u prikazu knjige Đure Vidmarovića: Hrvatsko rasuće. Teme iz hrvatske dijaspore. Novoizabrani predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća piše o velikosrpskim i crnogorskim posezanjima i pritiscima na bokeljske Hrvate. Naravno, poznato je da su velikosrpski apetiti mnogo veći. Ja ga nazivam velikosrpski kompleks poznat kao hrvatska kulturna baština. Ponašanje Hrvati u Boki pokušavam opravdati šalom: Kada netko kaže Hrvatu Boke kotorske da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. A kada Hercegovcu netko kaže da je ustaša, onda ima besplatno piće do kraja života.

A istina je da su kao i u Hrvatskoj najveći problem oni koji za sebe kažu da su Hrvati, a zapravo su i danas Jugoslaveni. Dakle nije problem u vlastima. "Naši" su krivi što nema uloge kotorskog biskupa u Statutu tamošnje Bokeljske mornarice, odnosno što se u crnogorskim pravnim aktima o Bokeljskoj mornarici ne spominje sv. Tripun nego "kultna ličnost". Pa nedavno su u Crnoj Gori bili dani nacionalnih manjina i Hrvati su predstavljeni u nošnji bokeljskih mornara.

Na kraju krajeva i mi u Zagrebu smo bili suočeni s dugogodišnjim nastojanjima da se izbaci on "Hrvatska" iz naziva Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb.

Zato je logičan završetak takvih Dijanovićevih tekstova veliki esej, koji bi se sigurno mogao tiskati kao posebna knjiga: Dogme i mitovi jugoslavenskih "antifašista"

Treba naglasiti kako Dijanović već u naslovu šalje svima jasnu poruku stavljajući pod navodnicima riječ "antifašista". Njemu je itekako poznata ona Churchillova kako će u budućnosti fašisti sebe nazivati antifašistima. To je na djelu danas u RH. Čak su osnovali i tzv. Ligu antifašista. Iako sam i sam već pisao i govorio o fašističkom karakteru te Lige, ovdje ću ipak navesti ono što je nedavno u *Bujici* govorio prof. dr. sc. Andrija Hebrang.

Prvo, Hebrang konstatira kako su neki od njih doista mogli biti antifašisti još 1945. da su se suprotstavili poratnim masovnim ubojstvima bez ikakvih suđenja civilima, djeci, ženama, starcima i ponekom vojniku. Umjesto da tako budu antifašisti oni su se pridružili ili do današnjeg dana opravdavaju te fašističke zločine i same zločince, pa to i njih same definira fašistima.

Drugo, Hebrang također ukazuje na 1991. Kada je Hrvatska bila izložena velikosrpskoj fašističkoj agresiji. Oni su se i te kako mogli uključiti u obranu domovine od te fašističke agresije i tako postati antifašisti, ali nisu. Dapače, sa simpatijama su gledali na tu fašističku agresiju, često je i pomagali, a i danas smo svjedoci da su mnogi od njih aktivni u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2, na čelu s dojučerašnjim predsjednikom RH Josipovićem.

Međutim, kada upozoravamo na to kako su "antifašisti" u današnjoj RH zapravo fašisti, moramo i stalno isticati činjenicu da danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu, imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. To su hrvatski branitelji koji su pobijedili fašističkog agresora.

I to kako pobijedili! Pa vođa velikosrpskog fašističkog pokreta je svoje vojnike, u srazu s hrvatskim braniteljima, usporedio sa zečevima!

Treba li vas uopće podsjećati kako su navodni antifašisti u RH glavni u napadima na hrvatske branitelje, napadima na istinske antifašiste. A sigurno su glavni i u napadima na inicijativu sudca Turudića o zakonskom sankcioniranju napada na Domovinski rat jer Turudić zapravo traži da se na potpuno istovjetan način, kako je to i uobičajeno kada se govori o fašizmu, treba odnositi i na velikosrpski fašizam.

Naravno, uvijek treba računati i na činjenicu kako su mnoge tzv. antifašističke zemlje pomagale velikosrpski fašizam. Zato se može dogoditi da na osnivanju Fašističke lige, oprostite Antifašističke lige nazoči i norveški veleposlanik, i tako svima pokaže kako mu uopće ne smeta što je "antifašist" Tito deseti najveći zločinac u prošlom stoljeću. Veleposlanik Ofstad se još u svom pismu hvali kako vrlo

dobro poznaje povijest regije, a to onda znači, kako kaže naš istaknuti kolumnist Marko Jurič, da on u Titovim masovnim i zvjerskim ubijanjima Hrvata ne vidi ništa što bi ga moglo pokolebati u namjeri davanja bezrezervne potpore osnivanju Antifašističke lige. U svezi s tim Jurič nas upozorava kako se Norveško veleposlanstvo često nalazi na popisu donatora raznih nevladinih udruga koje su izrazito antihrvatski usmjerene. Ja bih tu još napomenuo da kada Veleposlanik kaže kako poznaje povijest regije, priznaje kako mu je poznato da su uzori Miloševiću bili Hitler i Mussolini. Npr. Veleposlanik sigurno zna kako je Hitler je govorio:

Njemačka će bitisvjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Gorasu dva oka u istoj glavi.

Ne treba zaboraviti da se među "antifašistima" našao bivši predsjednik RH Ivo Josipović, od HNES-a osuđen za etičku veleizdaju.

Dijanović se, međutim, ne zaustavlja samo na razobličavanju pojava hrvatskog sluganstva, već na kraju knjige piše o mnogim hrvatskim velikanima, na koje bi se svi trebali ugledati. Ante Starčević, Eugen Kvaternik, dr. Josip Frank, Antun Gustav Matoš, dr. Ivan Merz, dr. Iso Kršnjavi, Milan pl. Šufflay, Vinko Krišković, dr. Ivo Pilar, dr. Feliks Niedzielski, prof. Filip Lukas, dr. Mate Ujević, Petar Grgec, blaženi Alojzije Stepinac, prof. Ivan Oršanić, dr. Ivo Korsky, Bruno Bušić, Smiljana Rendić i na kraju Zvonko Bušić. Nema dvojbe da je Dijanović i ove eseje o velikim Hrvatima mogao izdvojiti kao posebnu knjigu. Međutim, jasno je da ovaj dio Dijanovićeve knjige daje kontrast onom sluganstvu o kojem govori i koji se opisuje u prvom dijelu knjige.

Svakodnevni napadi na hrvatske branitelje kakvi su oni protiv Stožera za obranu hrvatskog Vukovara ili onih protiv stopostotnih

ratnih invalida iz šatora u Savskoj kao i odnos prema Veljku Mariću stalno nam pokazuju kako se ništa u Hrvatskoj ne može pokrenuti nabolje sve dok sva vlast ne bude u rukama onih koji vole i svoju državu i svoj narod. Pobjeda Kolinde Grabar Kitarović pokazala je da je narod postao toga svjestan. Ali posao još nije gotov.

Zato Davor Dijanović zaslužuje našu zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija.

Josip PEČARIĆ

Hrvatsko Slovo, 24. 4. 2015.

Portal HKV-a, 24. 4. 2015.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

**POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA
VLADE RH ZA KULTURU *SLAVKO
GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, IV.***

Kao što sam konstatirao u prvom nastavku ovog teksta o lažima Slavka Goldsteina i njegovim optužbama kako drugi lažu naslov je „prerada“ naslova koji je imao tekst koji je napisao zajedno sa sinom sveučilišnim profesorom iz povijesti *“Akademik Pečarić uporno laže”* u Slobodnoj Dalmaciji 20. listopada 2002. Tada nisam mogao vjerovati sam sebi kada sam konstatirao da su lažno prikazali moj tekst objavljen sedam dana prije njihova i onda napali moje navodne laži.

I dok sam ovih dana pisao nastavke ovog teksta potaknut sličnim tvrdnjama Slavka Goldsteina, inače čovjeka, koji možda ima završenu srednju školu ali je posebni savjetnik Predsjednika Vlade za kulturu, o navodnim lažima dr. sc. Stjepana Razuma, doživjeli smo homiliju biskupa Mila Bogovića u djelomično obnovljenoj župnoj crkvi Male Gospe u Boričevcu u nedjelju 26. 07. 2015. Homiliju možete naći u cijelosti npr. na adresi:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mile-bogovic/20881-mons-dr-mile-bogovic-otpor-prema-istini-je-i-danas-velik.html>

Čini mi se da je ta homilija na neki način povezana s mojim tekstovima jer je zasnovana na tekstu Matejevog evanđelja i govori o onima koji se ponašaju slično Goldsteinovima. Zapravo govori o mnogima u današnjoj Hrvatskoj i o tome zašto ljudi poput Slavka Goldsteina mogu biti posebni savjetnici Predsjednika Vlade. Zato ću ovdje dati prvi dio te homilije. Biskup kaže:

U ovom svijetu ima mnogo susreta i sukoba. Najveći sukob je između laži i istine. Tu čak nije moguć susret. Danas želim o tome

progovoriti i zato sam izabrao pročitano evanđelje.

Vijest o Isusovom uskrsnuću bila je apostolima nadasve draga, ipak nisu je samo onako prihvatili. Otišli su se uvjeriti. Prvi od apostola potrčao je Petar da svojim očima vidi što se dogodilo. On je od apostola stigao prvi na grob. I drugi nisu bili lakovjerni; nisu se oslanjali samo na pričanje, sve do Tome koji je rekao da neće vjerovati dok ne stavi prst u mjesto rana. Apostoli su željeli znati istinu, a istina o Kristu postala je za njih životna radost - evanđelje. Kada su se uvjerili i kada su primili snagu Duha Svetoga, oni koji su Isusa voljeli krenuli su u svijet šireći poruku njegova uskrsnuća kao radosnu vijest (što znači grčka riječ evanđelje). Bili su oni glasnici spasonosne istine.

Jasno je da taj događaj nije obradovao one koji su Isusa osudili. Po njima se ne smije govoriti da je Isus uskrsnuo, nego da su njegovo tijelo apostoli odnijeli na drugo mjesto. Prihvaća se lažno svjedočanstvo stražara koji kažu da su u vrijeme krađe spavali. Židovi su potegnuli instrument laži da se suprotstave neugodnoj istini. Bolje rečeno, oni su svoju laž predstavljali kao istinu.

Na primjeru što se dogodilo na Isusovom grobu možemo vidjeti dvije različite škole i dva različita pristupa povijesti. Laž, novac i naselje jako su povezani.

Neki se u susretu s istinom mijenjaju. Istina o Kristovom uskrsnuću promijenila je živote onih koji su ga voljeli. Bili su uvjereni da ta istina može promijeniti život svakom dobronamjernom čovjeku i zato su krenuli da tu istinu šire.

Neki se u susretu s istinom ne mijenjaju. Oni je ne žele, oni je ustrajno odbacuju i postaju glasnici laži.

Laž se može nametnuti samo novcem i silom. Novaca je za to bilo kod Židova, a svaki lažac spreman je i na nasilje. Stražari rade za onoga tko ih plati. Oni su točno javili gradskom poglavarstvu što se dogodilo. Gradski poglavari nisu krenuli na grob da vide što je na stvari. Oni se ne žele susresti s istinom, ne žele da ih ona mijenja. Sazvali su gradsko vijeće kojemu su nametnuli krivi zaključak da su apostoli ukrali Isusovo tijelo i da tako treba razglasiti na sve strane. Da su židovski vijećnici uvidjeli svoju grješku i pokajali se, došli bi u poziciju Magdalene i Petra koji su se u susretu s Isusom mijenjali. No oni nisu priznali pogrješku nego su na nju dodali drugu – laž. Ne

kaže se u zaključku vijeća da Isus nije uskrsnuo. Stražari pričaju ono što su vidjeli. Kad bi tako nastavili, ne bi im trebalo ništa platiti. Židovsko vijeće je zaključilo da ima pravo na laž i postat će glasnici laži, onoga što se nije dogodilo. Gdjegod je laž, tu je novac i nasilje. Židovi su ljudima dokazali da se isplati lagati, da se od laži može dobro živjeti. I stražari su za pare lagali. Bili su Židovski starješine uvjereni da će moći podmititi i Pilata da podrži laž, jer on se i na suđenju izrugivao istini. „Što je istina?“ Što ja s njome mogu, što mi ona znači za moj položaj? Kao da je rekao: ono vrijedi i onoga se treba držati što jača moj položaj, od čega imam materijalne koristi, makar se to ne slagalo s istinom. Istina je vrijedna onoliko koliko mi u određenom času koristi.

U tom smislu donesen je i zaključak gradskog vijeća. To sada nije bio stav pojedinca. I od tada je bilo u skladu sa zakonom samo govor da su apostoli ukrali Isusovo tijelo, da je s njim završeno na veliki petak. Ozakonjena je laž i stvorena grješna struktura.

Zato je trebalo kršćane progoniti. Jučer smo proslavili jednoga od progonjenih, sv. Jakova. Djela apostolska bilježe da je zarana pogubljen đakon Stjepan, a poslije je Herod dao pogubiti apostola Jakova („mačem pogubi Jakova, brata Ivanova. Kada vidje da je to drago Židovima, uhvati i Petra" Dj 12, 2-3).

Sve ovo što sam rekao olakšava nam da možemo shvatiti otkuda silne laži na našim prostorima nakon hrvatskog velikog petka i 1941. i 1945. godine.

Treba ipak reći da je u mnogočemu to daleko vrijeme ispred ovoga našega.

U Isusovo vrijeme moglo se od vlasti dobiti svakog pogubljenog čovjeka. Tako su Nikodem i Josip iz Arimateje mogli dobiti i pokopati Isusovo tijelo. Mnogi pobijeni u Drugom svjetskom ratu i nakon njega nisu imali ta prava. Njima je oduzeto i pravo na suđenje i na pokop. Puška koja im je oduzela život posebno se častila kao simbol pravde i pobjede. Ta puška imala je pravo ne samo ubiti čovjeka nego i spomen na njega. Trebalo se vladati kao da nije nikada ni postojao.

Dakako da današnje uskrisivanje spomena nije drago onima koji su ljude osudili i pogubili, bez obzira gdje to bilo. Smišljaju se razne priče i za to se daju veliki novci. Koliki se novci dadoše ne samo za

spomenik u Srbu nego i za slavlja koja se već 70 godina ondje zbivaju. No, ipak te laži neće moći dugo izdržati jer ih više nije moguće podržavati nasiljem, a i novaca će biti sve manje za njih. Ali, ne zaboravimo! I današnje društvo još izdvaja velika sredstva za velike laži i o Jasenovcu i o Srbu, i o mnogim drugim stupovima na koje se oslanjao partizansko-komunistički režim.

(...)

Dakle dr. Bogović nam objašnjava kakav je obrazac djelovanja Slavka Goldsteina i njemu sličnih, zašto se Slavko Goldstein na isti način ponaša i u napadu na dr. Razuma. Zapravo možemo reći da propovijed biskupa Bogovića pogađa u srž problematike s Goldsteinom.

Nedugo pošto sam razobličio laž Goldsteinovih u svezi s njihovim tvrdnjama o navodnim mojim lažima učinio sam to i u slučaju njihove laži u svezi s Maticom Hrvatskom. Evo tog teksta:

Montiranje slučaja Matice hrvatske

Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.

Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige *Holokaust u Zagrebu*, nastavljena je u samoj knjizi i tako – sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u *Nacionalu* 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska *ne želi osuditi* antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina ‚Holokaust u Zagrebu‘, kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da ‚sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj‘, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica

prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'."

U redu je kad on otima, ali ako to rade drugi...

Odmah pada u oči kako konstatacija „sada postoji mogućnost“ kod Slavka Goldsteina postaje „besramno zahtijevanje pljačke imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice Hrvatske“. Da bi se ta lažna i zlonamjerna interpretacija pisma pojačala, Goldstein iz rečenice „Kako nam je saopćeno, ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske“, izbacuje prvi dio jer bi bilo očito da im je saopćeno, vjerojatno i ukazano na mogućnost da mogu računati na tu zgradu, jer je i prirodno da Matica hrvatska u hrvatskoj državi dobije i bolje uvjete rada od onih koje je imala u Jugoslaviji. Mržnju prema hrvatskom narodu Goldstein pokazuje upravo ovom mržnjom prema Matici, i to je očito iz dijela pisma kada tvrdi da je Lukas „besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova“ iako u pismu spominju nekretnine koje će, kako im je priopćeno, prijeći u vlasništvo NDH.

Naravno, možemo i razumjeti da neki ljubitelj Jugoslavije zagovara da Matica ne bi smjela primiti neku zgradu jer joj tu zgradu daje država koja nije po volji tom čovjeku. Razlog koji navodi Goldstein, jer je to postalo vlasništvo otuđivanjem nečije imovine, očito nije i ne može biti stvarni razlog. Zašto? Pa upravo je Slavko Goldstein bio pripadnikom komunističko-partizanskih vlasti koji su oduzeli gotovo sve privatno vlasništvo ljudima u državi koju su osnovali! Ili Slavko Goldstein doista misli da je u redu kada on otima, a nije kada netko drugi to radi?

A da to će sve biti još besramnije pokazuje Goldstein u nastavku pisma kada, taj pripadnik vojske koja je izbacivala ljude iz stanova, znajući ih i ubijati, pokazuje zabrinutost nad stanarima te zgrade: „Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u

traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu, u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće.“ Mržnja prema Matici (kao simbolu hrvatskog naroda, naravno) koja izbija iz ove rečenice vidljiva je jer konstataciju zašto im trebaju prostorije Goldstein povezuje s onim što su radili on i njegovi sudrugovi: izbacivali stanare. Mržnju prema hrvatskom narodu, koju su oni pokazivali kroz cijeli svoj rad (naročito 1945.), on pripisuje vlastima NDH prema svojim građanima. Nije mu palo na pamet da se tim stanarima moglo (zašto ne i oni sami) naći možda još bolje uvjete stanovanja. Kao da vlasnici stanova i inače ne raspoložu svojim vlasništvom na način kako oni smatraju da trebaju, a u skladu sa zakonom.

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima *Nacionala* sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. *Holokausta u Zagrebu* piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. Sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. Travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.“ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Što je drugom sramotno, Goldsteinu je normalno

Inače, pozivanje na knjigu *Holokaust u Zagrebu* doista je smiješno, kada je poznato da se radi o običnom antihrvatskom pamfletu. Pokazivati hrvatskoj javnosti o kakvom je pamfletu riječ i kroz ovo Goldsteinovo pismo doista je dostojno autora te knjige. A još i zahtijevati da Predsjedništvo Matice podrži Goldsteina u njihovoj antihrvatskoj histeriji, tj. zahtijevati da se distanciraju od sasvim normalnih postupaka MH iz 1941. i da se ti postupci proglaše

bezušnim, doista je izvan svake pameti. Razumljivo je da tako nešto mogu učiniti pojedini članovi Matice, koji su u ovom režimu postali i ravnatelji, kao recimo Vlaho Bogišić koji „tvrdi da je svaki njegov pokušaj da se u MH kritički raspravi o kontroverznim razdobljima MH, prije svega 30-im godinama, završio neuspjehom: „Nema modernoga društva, pa ni MH, koje se nije u stanju osvrnuti na svoju prošlost. U MH ne postoji ni približan konsenzus o tim spornim pitanjima i zato se o njima ne govori već 12 godina. Vlado Gotovac i Josip Bratulić afirmativno su govorili o Lukasu. Ni između predsjednika i potpredsjednika, a kamoli između tijela i članstva ne postoji konsenzus. MH nema snage da se s tim suoči””. Vjerojatno se Bogišiću ne sviđa prohrvatsko djelovanje MH, kao uostalom ni Goldsteinima, ali očekivati da takova bude sama institucija ili da njezini predsjednici private priglupе “argumente” Goldstenovih, zaista nema nikakva smisla.

Iako sam u svojoj knjizi, koju Goldstein napada, već konstatirao da iz knjige Goldsteinovih izvire njihova želja da je u NDH stradalo još više Židova, jer bi tako lakše bilo očuvati Jugoslaviju, ipak sam se sledio kada sam ponovo pročitao potvrdu tih mojih tvrdnji i u *Nacionalu*: “Zidić je Goldsteinu objasnio da je to za njega mučna stvar koju mora istražiti, a čuo je da je Lukas spasio jednu židovsku djevojčicu. Goldstein je uzvratio opaskom da je i Hitler spasio pet Židova kad se Furchtwenger, znameniti dirigent Berlinske filharmonije, požalio da bez njih ne može dobro svirati.”

Hrvata Lukasa, koji je navodno želio kuću jednog Židova, Goldstein izjednačava s Hitlerom. Kolika je ta njegova mržnja prema hrvatskom narodu kad čini takve usporedbe? Kako tako nešto može i pomisliti, a kamoli napisati!

Strašno mi je povjerovati da postoje ljudi kojima je jedna zgrada važnija od života jedne djevojčice. Užas! To jugokomunist Goldstein i želi izazvati kod nas. Očekuje da tu našu odvratnost prema takvim ljudima adresiramo na Židove. Svjesno izaziva antisemitizam. Misli li, zaista, da ćemo nasjesti? Pa ljudi u Hrvatskoj dobro znaju da se oni u obrani takva svog opredjeljenja samo koriste židovstvom. Zar on misli da mi ne znamo kako su Židovi prošli svoju kalvariju, kao što su Hrvati prošli svoju?

Kao da mi ne znamo kakvi su stvarni Židovi. Pa samo ja sam napisao

stotinjak znanstvenih radova i par knjiga sa Židovima (objavljeni su u mnogim zemljama svijeta). Židovi iz Izraela distribuirali su englesku verziju mojih knjiga o Jasenovcu (ta je ista knjiga – obračun s velikosrpskim „genocidologom“ dr. Milanom Bulajićem bila prema Goldsteinima revizionistička – u za njih negativnom značenju). I u uredništvu časopisa koji sam osnovao i čiji sam glavni urednik ima više Židova nego Hrvata. Siguran sam da nikome od njih nije važnija kuća od djevojčice. Pače sramotno je takvu mogućnost i spomenuti, a kod Goldsteina je tako nešto potpuno normalno.

U ovom slučaju očito se i ne radi o zahtjevu MH za oduzimanjem spomenute kuće, pa je još sramotnije da čovjek koji je spasio židovsku djevojčicu, umjesto da postane pravednik među narodima, dobije etikete koje mu lijepe Goldsteini.

Što žele Goldsteini postići? Naravno ono od čega nas tobože žele zaštititi: „Iz dugogodišnjeg iskustva, koje mi se potvrdilo i u susretima na nedavnom putovanju u Austriju, Njemačku i Izrael (simpozij u organizaciji dr. Milana Bulajića, op. J. P.), dobro znam da u demokratskom svijetu za odnos prema Hrvatskoj nema ničeg dugoročno pogubnijeg od povremeno podgrijavanih sumnji da se današnja Hrvatska nije sposobna osloboditi nekih recidiva zločinačke NDH.“ Kao da nama nije jasno da to Goldsteini i rade. Pa najbolji je primjer „podgrijavanih sumnji“ ovaj montirani slučaj s Maticom hrvatskom.

*

U zaključku samo ponavljam: *Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministra kulture.*

Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Akademik Josip Pečarić

Kamenjar.com, 04. 08. 2015.

Glas Brotnja, 04. 08. 2015.

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

**PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN
DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI
POVJESNIČARI?**

„Expres“ od 11. 03. 2016. najavljuje knjigu Slavka Goldsteina protiv Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Pri tome s ponosom ističu kako je Goldstein pronašao jednu grješku u knjizi koju je izdalo ovo društvo, a koju je Slavko Goldstein htio zabraniti dok je bio posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH, na što je veliki broj hrvatskih akademika, nadbiskupa i biskupa i drugih uputilo pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (više o tome može se naći u mojoj knjizi: Dva pisma koja su skinula maske – Na hrvatsku šutnju nismo spremni, Zagreb, 2015.).:

„... Vladimir Horvat, autor prvog dijela knjige 'Jasenovački logori – Istraživanja', u dva njezina izdanja konstatirao kako je ministar u vladi NDH Mladen Lorković 26. siječnja 1946. saslušan pred organima NR Hrvatske, premda je Lorković, kako kaže Slavko Goldstein, u to doba bio ne samo mrtav, nego je, notorno, bio ubijen od samih ustaša.

S razotkrivanjem te gluposti ?izvođenjem' mrtvog Lorkovića pred komunistički sud – teško je to nazvati drugačije – Goldstein i započinje svoju novu knjigu „Tragika, mitomanija, istina – Jasenovac“. Mladen Lorković je kao vinovnik tzv. puča Lorković-Vokić ubijen godinu dana ranije, u travnju 1945. godine. To je notorna povijesna činjenica koju zna svaki ozbiljniji student povijesti, a morali bi znati i marljivi kavanski povjesničari.

Ako činjenicu da je Horvat napisao takvu stvar opišemo kao „čudnu“, za konstataciju da je prošla kroz ruke redaktora, lektora (!!!, J.P.), recenzenata i urednika (!!!, J.P.), kroz dva izdanja ne možemo naći nikakvo objašnjenje osim beznadnog amaterizma i šlamperaja.

Dakle o amaterizmu i šlamperaju piše novinar koji misli da su lektori i urednici knjiga – povjesničari.

Mene uvijek oduševljava kada o ozbiljnijim studentima piše netko tko to uopće nije nikada bio. Poznato je, naime, da se za Slavka Goldsteina ne zna je li uopće završio srednju školu. Dakle što je to pronašao „povjesničar“ Slavko Goldstein?

Doista je u knjizi autor napravio lapsus pa je pripisao mrtvom Lorkoviću ono što je govorio Erich Lisak. Naime, riječ je o zapisniku saslušanja, koje je trajalo više dana, o ovaj dio koji navodi dr. Vlado Horvat, sastavljen je 26. siječnja 1946. Donosim doslovni prijepis tog dijela saslušanja:

„Za vrijeme moga službovanja na Ravsiguru nije bilo ni masovnih ni pojedinačnih ubijanja o čemu bi bio ja obavješten. Dva puta dao sam prijedlog poglavniku za amnestiju političkih kažnjenika i to prva za Božić 1944. godine 350 osoba i druga za obljetnicu NDH 10. travnja 1945. godine preko 400 osoba. Kažnjenici iz prve amnestije bili su pušteni, jer mi je o tome bilo javljeno, osim nekoliko slučajeva za koje sam obavješten da su umrli normalnom smrću. Od druge amnestije bio je pušten jedan dio, dok su mnogi drugi nastradali bilo prilikom bombardovanja radionica po saveznicima, bilo da su stradali prilikom organizovanog pokušaja bijega iz logora.“

HDA, Vrhovni sud NRH, br. 6/1946., str. 163 (saslušanje Ericha Lisaka). Preslik u Postulaturi Bl. Alojzija Stepinca.

Lapsusa uvijek ima. Sjećam se kada sam radio knjigu s prof. Mitrinovićem o geometrijskim nejednakostima. Napisao sam naopako jednu elementarnu formulu koju znaju svi srednjoškolci (ne mislim aludirati na S.Goldsteina, jer i ne znam je li on to doista bio). Još četiri vrhunska svjetska matematičara nisu uočili tu glupost. Srećom peti jest, pa nije tiskana.

A i nedavno sam u jednom tekstu napisao Velika Hrvatska umjesto Velika Srbija. Kada su me na to upozorili, mogao sam ispraviti jer je bilo objavljeno na portalima.

Dakle, lapsusi se događaju i u znanstvenim djelima. Samo kavanski povjesničari to rade sustavno. Prvi izraziti primjer takovih povjesničara bio je sin Slavka Goldsteina prof. dr. sc. Ivo Goldstein. Niz povjesničara je o tome pisalo i objavljivalo opsežne članke navodeći gluposti u „znanstvenom“ radu Iva Goldsteina. To očito tata Slavko dobro zna pa je vjerojatno na njega mislio kada je preko novinara Rašete pisao o kavanskim povjesničarima. To sam, igrom slučaja i ja znao, pa sam obavijestio Akademiju kada sam doznao da je sin Posebnog savjetnika za kulturu i tada kandidat za veleposlanika u Francuskoj kandidiran za redovitog člana HAZU:

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A

Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda, dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A taj je dokaz zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, široj javnosti poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u *Fokusu* 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Croatia: A History*, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid, pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu, ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.

Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:

[1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190-191.¹

[2] Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“*, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.²

[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.³

[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008*. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, *Vijenac*, 397, 21. 5. 2009.⁴

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,
akademik Josip Pečarić

¹ Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

² Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

³ Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.

⁴ Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci*. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

Vidjeti knjigu:

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012., str. 15-16.

PISMO SLOBODNOJ DALMACIJI

Poštovani glavni uredniče Slobodne Dalmacije, dana 12. 5. 2012. objavili ste članak Davora Krile u kom se spominje nekakav moj „...politikantski ispad kakvog u akademiji nije bilo od devedesetih“ i nekakvo moje pismo „razredu za društvene znanosti HAZU-a“.

Istina je da sam ja poslao sljedeće pismo:

(PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A)

Svatko inteligentniji lako je mogao provjeriti navod prof. Mrkocija (str. 144. Goldsteinove knjige), pa su to sigurno učinili akademici. Da je ono što navodi prof. Mrkoci bilo neistinito vrlo jednostavno bi mi kolege odgovorile i ismijali moje „politikantsko pismo“. Problem je što je moja podrugljiva konstrukcija mnogo povoljnija za prof. Goldsteina od ijedne druge mogućnosti. Petogodišnje dijete zna da je uzrok prije posljedice, a ne zna kandidat za Akademiju. Netko drugi bi ga uputio da konkurira u dječji vrtić s takvim upletanjima genocidnosti u tih prvih pet dana NDH, a ne u Akademiju.

Vaš novinar i ne razumije što mu je objasnio kolega Silobrić tvrdnjom da su akademici glasovali imajući unaprijed zadana mišljenja. Vjerojatno su mnogi od njih sami pogledali članke njegovih kolega koje spominjete i vidjeli da doista ima mnogo primjera sličnih ovom o genocidu u prvih pet dana postojanja NDH! Vjerojatno zato su u HAZU-u pismo poslano njima učinili dostupno javnosti!

Dakle, akademici su mogli pogledati i spomenutu referenciju [4] u kojoj je opisana i uloga „Slobodne Dalmacije“ u stvaranju „zadanih mišljenja akademika“.

1) „Slobodnoj Dalmaciji“ (13. srpnja 2002.) prof. Goldstein je stručnjak i za Kazneno pravo, pa navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje.

To su ([4, str. 129]): Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi „Hrvatstvo i židovstvo“ i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Dakle, ako „gadiš i vrijeđaš“ prof. Goldsteina (iako te on sam prethodno proglasio revizionistom), tj. ako komentiraš njegove tekstove, tako da on ne može smisleno odgovoriti na njih, onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zar vam i ovo nije na razini petogodišnjaka?

2) Niste mi tiskali odgovor, ali zato jeste intervju (*Slobodna Dalmacija*, 13. listopada 2002.). Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama, pokazao sam upravo na primjeru tog intervjua, gdje sam konstatirao:

Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J. P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikada ne će reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to „dokaže“ (istaknuo J. P.).

Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu „Akademik Pečarić uporno laže“ (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada 2002.):

U intervjuu pod naslovom „Bulajićevi učenici kroje nam povijest“ u Slobodnoj Dalmaciji od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein „promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda“. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su „Goldsteini... Bulajićevi učenici“, jer „slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava“ (istaknuo J. P.), pa time „dokazali i genocidnost hrvatskog naroda“.

Veliki dio svog teksta Goldsteini koriste da pobiju tu „moju“ tvrdnju, a zapravo svoju laž!

Međutim, ono što je važno istaknuti u tom odgovoru oca i sina Goldstein jest kada poslije takve svoje laži kažu:

„Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom“.

Niste tiskali moj odgovor! Vjerujem da se dobro sjećate i toga!

Bilo kako bilo, prof. Goldstein je dobio 34 glasa od 105 nazočnih akademika, a to je najmanje što je itko ikada dobio u povijesti. Drugim riječima, po mišljenju akademika nikada slabijeg kandidata Akademija nije imala.

akademik Josip Pečarić
(onaj koji „uporno laže“)

P. S.

Pročitajte tekstove prof. Geigera u Hrvatskom slovu, 4. lipnja 2010.; 11. lipnja 2010. i 18. lipnja 2010. Kako li se on sjajno ruga povijesti prof. Goldsteina! Ja sam za njega amater.

Vidjeti knjigu:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 21-23.

Na kraju sam objavio i knjigu pisama koje novine u kojima su me napadali nisu htjeli objaviti, ali i mnoge članke u kojima povjesničari dr. sc. Jure Krišto, dr. sc. Vladimir Geiger, dr. sc. Mario Jareb, prof. Vladimir Mrkoci, dr. sc. Frano Glavina i Marinko Tomasović pišu kakve sve gluposti možete naći u člancima, po tati Goldsteinu, kavanskog povjesničara prof. dr. sc. Iva Goldsteina (vidjeti Josip Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU*. Zagreb, 2012., str. 141.-422.).

Zapravo, ne smijemo biti nepravedni prema sinu Goldsteinu, jer za najveće gluposti sigurno konkurira sam tata Goldstein. Naime, svojevremeno je tata Goldstein ispričao srceparajuću priču kojom je pokazao kako ne zna što je o tome napisao u svojoj knjizi. O tome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske u Hrvatskom slovu*, 14. veljače 2003.:

Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina ‚Holokaust u Zagrebu‘, kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da ‚sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj‘, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga‘, pa iako ‚ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske‘ potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da ‚izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske. (...)

„Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa ‚Židovom Sternbergom‘ i njegovom obitelji čija bi imovina ‚savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama‘ i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu ‚u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće‘.“

(...) Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892.) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon

spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD. “ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Zapravo, zabavno je da sam već odgovorio na novu Goldsteinovu knjigu koju najavljuju. Naime u mojoj najnovijoj knjizi OBA SU PALA, Zagreb, 2016.

Možete naći poglavlje:

MITOM O JASENOVCU PROTIV HRVATSKE | 121

KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? | 123

PRILOZI: ŽIVOTOPIS DR. SC. STJEPANA RAZUMA | 131

EVANĐELJE PO BANCU | 133

PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU | 137

PRILOG: Peter Galbraith: ‘da Je Mladić U Bihaću napravio isto što i u Srebrenici, bilo bi 40.000 mrtvih | 143

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, I. | 147

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II. | 151

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III. | 160

PRILOG: Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine | 164

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, IV. | 171

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V. | 180

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA” | 182

IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC | 229

PRILOG: Razgovor: Igor Vukić, novinar istraživač i publicist | 233
Akademik Josip Pečarić

17. 03. 2016.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

PISMO PROF. DR. SC. IVU RENDIĆ- MIOČEVIĆU

Poštovani kolega Rendić-Miočević,

Zahvaljujem Vam se na podršci u ovim teškim trenucima Vašeg života; kao i na poslanom članku *koji je objavljen na portalu HR Svijet, a Vijenac ga je odbio* (???)

Oslobađanje povijesne istine od antirevizionista / Skica za drukčiju noviju hrvatsku povijest / Tko se boji znanstvenoga povijesnog revizionizma?

Vaš tekst doista govori o predstavnicima – kako kaže prof. Tuđman - *propale povijesne paradigme* one jugo-komunističke.

A radi se o paradigmi koju propagiraju oni za koje je veliki hrvatski književnik rekao da STRASNO MRZE SVOJ NAROD.

Stalno im za prikrivanje te njihove mržnje, njihovih zločina i zločina njihovih roditelja služi optuživanje svih i svega za ustašluk.

A dr. sc. Dubravko Ljubić (doktor pravnih znanosti!) piše o NDH slijedeće:

Promatrajući režim NDH kao povijesnu činjenicu, korektno je kazati da taj režim ne treba demonizirati ni više ni manje nego u istoj mjeri sa svim drugim tadašnjim marionetskim režimima. Sadržajno režim NDH se u bitnom po ničem nije razlikovao od primjerice onog u Quislingovoj Norveškoj, Pétainovoj Francuskoj, a da ne govorimo o Horthyjevoj Mađarskoj, Antonescuovoj Rumunjskoj, ili Bugarskoj cara Borisa III. Jedini režim s kojim se NDH nije mogla usporediti bio je onaj u Srbiji. Teško se komparirati s režimom koji je u samo godinu i pol dana uspio deklarirati svoj teritorij očišćen od Židova. Svoj slavni domet, koji se sastojao prema povijesnim izvorima u 27.000 ubijenih i 8.000 deportiranih osoba, spomenuti režim je

obilježio i prigodnom edicijom poštanskih maraka adekvatnog sadržaja. Sa takvim mentalnim sklopom je doista nemoguće bilo što uspoređivati.

<https://projektvelebit.com/antifasisticka-farsa-poraz-zdravog-razuma/>

Zapravo dr pravnih znanosti pokazuje koliko sam u pravu kada sam o njima govorio kao o SRPSKIM SLUGAMA!

O tome zapravo govori već naslov teksta u Hrvatskom tjedniku od 21. 5. 2020.:

KAD ZNANSTVENICI PROGOVORE, ŠARLATANI BJEŽE U MIŠJE RUPE.

Izdvojimo:

Kako su ugledni povjesničari dr. Nikica Barič i dr. Davor Marijan, svaki u svome slučaju, razotkrili svu intelektualnu bijedu i neznanje šarlatana Hrvoja Klasića i Mirjane Kasapović

Dr. Nikica Barič pomeo je pod s povjesničarom Hrvojem Klasićem dokazavši mu da je amater koji izmišlja i ne koristi se izvorima ni literaturom...

Dr. Davor Marijan podučio je Mirjanu Kasapović, stručnjakinju za ideološke procjene iz doba SKJ, koja ga je prozvala za revizionizam da 'bez revizije i revizionista historija bi i dalje bila samo štura politička događajnica kombinirana sa zbirkom mitova u čije se posvećene istine ne smije dirati

Zapravo i ovi hrvatski povjesničari kažu isto što mi je napisao predsjednik DHK-a prof. Đuro Vidmarović:

Naslov:Odg: Fwd: TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK
POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“(PISMO HAZU)

Datum:Sat, 23 May 2020 16:56:23 +0200

Šalje: dvidmarovic

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Zahvaljujem na obavijesti. Na žalost, siguran sam da se moji nekadašnji profesori Ljubo Boban, Jaroslav Šidak, Ljerka Kuntić, Mirjana Gros, Nada Klaić, Dionizije Sabadoš... stide njihovih današnjih nasljednika.

I veliki hrvatski kolumnist odvjetnik Zvonimir Hodak u najnovijoj kolumni spominje predstavnike propale jugo-komunističke paradigme na način koji oni jedino i zaslužuju. Ruga im se:

*Gledam kviz HRT-a "Tko želi biti milijunaš" s **Tarikom Filipovićem**. Kandidati su solidnog znanja. Ali, zna "znanje" i HRT. Lukava i dvosmislena pitanja, puna zamki i navlakuša. Nekako vjerujem da kod sastavljanja pitanja pomaže njihov "kućni" povjesničar **Hrvoje Klasić**. Tu su još **Jakovina, Markovina, Goldstein**...*

*Recimo, teorijica na kojoj egzistiraju gore navedeni "istoričari" je i ona o "agresiji" Hrvatske na BiH. Koliko je o tome zamračenih papira i prolivene tinte raznih jugo proroka. **Klasić, Jakovina, Mesić, Josipovi** i da ih ne nabrajam dalje... Pitanje glasi: ako su Hrvati počinili agresiju na BiH, zašto napadnuti muslimani nisu bježali u Srbiju, a ne u Hrvatsku? Zašto je oko 500.000 Tuđmanovih navodnih "žrtava" zbrisalo u hotele diljem RH i preko Hrvatske u Njemačku? Zašto je preko Hrvatske dolazilo oružje u BiH, ali i mudžahedini...?*

<https://direktno.hr/kolumne/ljevicari-olajavaju-krsticevica-ratnog-general-a-i-pobjednika-ali-ne-pitaju-kako-je-do-stana-u-centru-zagreba-dosao-matula-a-u-kojoj-je-on-to-vojsci-195202/>

A vidim da i Vi na sličan način govorite o jednom od njih: **Komesar Markovina**.

Jedan prijatelj mi je u komentaru poslao i link na dio u kome ga citirate:

<https://www.youtube.com/watch?v=UvHJAM0uYgY>

Naravno, posebno mi je drago što ste spomenuli i nešto o čemu sam i sam često pisao:

U istome Vijencu prozvani autor tvrdi da se A. Pavelić u predratnome razdoblju može ocijeniti kao antifašist. Istina! Naime imao je protivnika – kraljevu fašističku diktaturu. Štoviše, danas u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona) pozdrav „Za dom spremni“ kojim se Pavelić koristio u svezi s Ličkim ustankom 1932. antimonarhofašistički je poklik.

Nedavno sam u prepisci s jednim našim povjesničarem iskazao svoje nezadovoljstvo i s njihovim interpretacijama ZDS. Oni po pravilu prihvaćaju tvrdnju o fašističkom pozdravu. Evo nekih mojih komentara:

A već sam polemizirao i s jednim Vašim kolegom koji zna da je Pavelić bio na čelu ustaša i domobrana, koji je objavio kako su njegovi domobrani imali zastavu i tvrdili da je ZDS domobranski pozdrav, ali je njemu Pavelić toliko minoran i nebitan u tome, pa se valjda on nije usudio protusloviti tome u objasniti im da je to ustaški pozdrav. Ali zato je valjda svim hrvatskim povjesničarima to jasno pa im je ZDS ustaški pozdrav. Na žalost meni kao matematičaru je to glupo bez obzira što se svi slažete u tome!

A što se tiče ZDS i naših povjesničarima smiješno mi je kada vidim da nikome nije palo na pamet da je samom Paveliću itekako to bio domobranski pozdrav jer mu je bilo draže da je prihvaćen mnogo šire u narod, a to je i potvrđeno u NDH jer su ga Ustaše koristile samo godinu dana.

To me i dalje uvjerava da vi kalkulirate i pazite da se ne zamjerite što ja razumjem... Drugo je ZDS zbog kojega sam imao frontalni napad na sve oko mene. Vidiš da im je i sada ZDS veći problem i od Jasenovca.

Vi ste profesore Rendić-Miočeviću jedan od rijetkih koji niste kalkulirali!

S poštovanjem,

Vaš,

Josip Pečarić

HRVATSKI TJEDNIK: ŠTO RADITI

FAH IDIOT TJEDNA

IVO GOLDSTEIN, jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj i razotkriveni krivotvoritelj:

„Kao predsjednik Matice hrvatske Filip Lukas je izravno pridonio stvaranju atmosfere progona u kojoj će genocid nad Srbima, Židovima i Romima u NDH uopće biti moguć, a za vrijeme rata otvoreno je podržavao ustašvo i nacizam i njihove genocidne politike.“

HZ: Kada bi netko danas osudio Ivu Goldsteina na smrt vješanjem zato što je podržavao jugoslavenski režim i zločinca Tita (što je, hvala Bogu, nezamislivo), u moralnom smislu bola bi to ispravna i prihvatljivija presuda od one na koju su njegovi osudili Lukasa jer se Lukas borio za Hrvatsku, a Goldstein za okupacijsku Jugoslaviju.

Hrvatski tjednik, 9. 3. 2023.

DR. STIPE KLJAJIĆ

**Obrana Filipa Lukasa moralna je obaveza
u obranu povijesne istine protiv ideološkog fanatizma i
jednomylja koji nas trenutno zapljuskuju u Zagrebu**

ATENTAT NA FILIPA LUKASA U ZAGREBU 2023. GODINE U REŽIJI ZELENIM, PLAVIM, CRVENIM I INIM (MOŽEMO, SDP-a, Mosta) Simbolički je napad na hrvatski narod i njegovu borbu za neovisnost

Današnji posthumni atentatori na Lukasa, poput Goldsteina i Klasića, ne razlikuju se bitno od stvarnih atentatora na njega u doba Šestosiječanjske diktature i od Titovih komunista koji su ga u odsutnosti osudili na smrt strijeljanjem

Brisanjem imena Filipa Lukasa s ulice u Zagrebu ne napada se Lukason javni rad jer sve što je pisao, govorio i djelovao u izravnoj je suprotnosti s etiketama koje mu se sad stavljaju na teret. Današnji ga agitatori optužuju za fašizam i rasizam te za progon Srba i Židova, dakle za nešto za što ga ni njegovi suvremenici komunisti nisu optužili ni osudili

Lukasova borba za hrvatski narod ravna je Tuđmanovoj nakon sloma Hrvatskoga proljeća

Pisanje o hrvatskome povjesničaru i geografu Filipu Lukasu (Kaštel Stari, 1871. – Rim, 1958.) moralna je obaveza u obrani povijesne istine protiv ideološkoga fanatizma i jednomylja koji nas trenutno zapljuskuju u Zagrebu kojim dominiraju siva oronula pročelja, grafiti na svakom koraku i gušenje u smeću. U gradu nekada toliko poznatome po svojoj čistoći da mu se tepalo „beli Zagreb grad“. I dok se Ukrajinci junački odupiru Putinovoj neokomunističkoj agresiji, duboko u zaleđu ukrajinskih stratišta, u takvom „zelenom i

održivom“ Zagrebu ne postoji nikakav otpor istoj takvoj agresiji, premda se ona usmjerila na simboličnu razinu koja ipak nije nimalo bezazlena. Na žalost, čak joj se daje i potpora gradske oporbe koja bi se po naravi stvari trebala suprotstavljati inicijativama vlasti, ali to izostaje.

Nema sumnje da nas postupkom brisanja Ulice Filipa Lukasa zagrebačka vlast ponovno vraća u nedemokratsko razdoblje između 1945. i 1990. kada je ime i djelo ovoga istaknutog hrvatskog intelektualca i javnoga djelatnika 20. stoljeća bilo likvidirano iz javnosti i javnog sjećanja. Nad njim su stare komunističke vlasti izrekle presudu godine 1945., doduše u odsutnosti jer je Lukas živio u političkoj emigraciji, po kojoj je, ako se uhiti od strane jugoslavenskih vlasti Titova režima, trebao biti strijeljan, uz oduzimanje građanskih prava i imovine.

Presuda protiv Lukasa blamaža je za današnje agitatore

Čuli smo i mogli čitati u argumentaciji njegovih protivnika da je Lukas podržavao nacizam i rasizam, da je bio stvaratelj hrvatske inačice fašizma, da je otimao tuđu imovinu i da je odgovoran za progone Židova i Srba u NDH itd. Zanimljivo da paleokomunisti iz naraštaja notorne Milke Planinc 1945. godine nisu ništa od ovoga što mu se danas predbacuje imputirali Filipu Lukasu, iako su bili njegovi suvremenici i jako dobro ga poznavali kao svojega ozbiljnog ideološkog suparnika. Nakon što su preuzeli vlast, imali su nadohvat ruke arhiv i dokumentaciju Matice hrvatske čiji je bio predsjednik i, naravno, poznavali su sve njegovo javno istupanje. Nigdje nisu iznesene optužbe za rasizam, podržavanje nacizma i stvaranje hrvatske inačice fašizma, oduzimanje tuđe imovine niti su ga optuživali za progone Židova i Srba.

Uostalom, Lukas nije sporedna ličnost nego jedna od istaknutih figura javnoga života Zagreba i Hrvatske međuratnoga razdoblja kao predsjednik Matice hrvatske od 1928. do 1945. Komunistička vlast bi ih, da je imala materijala za takve današnje optužbe, sigurno iskoristila protiv njega u sudskome procesu. Ova presuda iz 1945. najbolje ilustrira farsu današnjih optužaba na Lukasov račun. To je zaista prava blamaža za današnje agitatore. U nedostatku dokaza izmišljene su još gore klevete nego one iz komunističkoga razdoblja

što podcrtava i fenomen društvene regresije u kojemu se danas nalazimo. Naime, presuda iz 1945. koju je 1990.-ih godina pronašao u Hrvatskom državnom arhivu povjesničar Jere Jareb i objavio ju donosi potpuno benigne primjedbe u odnosu na ove današnje koje se tiču njegova znanstvenoga i publicističkoga rada. Optužuje ga se tek toliko da je u svojim javnim istupima i radovima podržavao ustaštvo i NDH, iako bi i tu ocjenu valjalo iznijansirati i da je radio protiv, slobodnije da prevedemo cijelu logiku presude, glavnog slogana novog režima „bratstva i jedinstva“ hrvatskog i srpskog naroda.⁵

Njegove vlastite riječi najbolje protuslove optužbama o njegovu navodnom rasnom nacionalizmu. Između brojnih drugih izjava o tomu, navodim ovdje samo jednu: „Ne, pojam naroda nigdje ne vodi do izvora rase, već do jezika, svijesti i kulture pa se ne pita kakove je netko rase, već što je on stvorio i dao narodnoj zajednici“.⁶ Inače, Lukas je uistinu pisao o rasnoj antropologiji, što je bilo u intelektualnoj modi u Europi prije 1945. godine, a važno je da se razumije kontekst njegova vremena. Ali to nije značilo da je on zagovarao rasnu politiku. Cilj pisanja o rasnoj antropologiji kod njega bio je dokazati da Hrvati i Srbi nisu krvno bliski narod, kao što je to prikazivala službena ideologija jugoslavenškoga režima, pa se služio radovima švicarskoga antropologa Pittarda koji je to isto tvrdio u svojim istraživanjima. Jer valja podsjetiti da je upravo ideologija jugoslavenstva između dvaju ratova govorila o postojanju jedinstvene jugoslavenške rase. Osim toga, Lukas je upravo na naglašavanju kulturne teorije, a ne rasne teorije nacije, o tomu da su Hrvati i Srbi imali različite povijesti i da su se bitno drugačije duhovno oblikovali, gradio svoju kritiku jugoslavenškoga nacionalizma koji je koketirao s rasnom teorijom nacije.

Povukao se nakon Rimskih ugovora

Kako bi se rashladile usijane glave, valja spomenuti i to da je Lukas prije 1918. godine bio na crti jugoslavenstva, da je u trumbićevskom krugu podržavao stvaranje jugoslavenške države, ali da se kasnije, 1920-ih, pod utjecajem prilika odmaknuo od te koncepcije i prešao

⁵ Jere Jareb, *Kolo* : časopis Matice hrvatske, God.8 (1998), 3, str. 5-10

⁶ Filip Lukas, *Narod i omladina*, Omladina 1931., br. 5., str. 8.

na ideju stvaranja neovisne hrvatske države. Ovdje kao da se povijest Lukasova života ruga s današnjom novopečenom ideološkom komisijom koja mu posthumno siječe glavu pokazajući da povijest ipak nije tek tako jednodimenzionalna i maniheistička kakvom ju oni žele prikazati, uz to naravno da im Lukasova jugoslavenska faza stvaranja nije sporna, što jasno razotkriva pozadinu čitave inicijative. Lukas je pripadao tzv. anglofilskoj struji u NDH koja je priželjkivala prebacivanje na stranu Saveznika. Ni prije završetka rata nije simpatizirao politike u Njemačkoj i Italiji. Osobno nije pripadao ustaškome pokretu. Osudio je njemačku invaziju na Poljsku 1939. godine i sovjetsko-njemački dogovor na poljsku štetu. I u svojim analizama geopolitike koji su bili temeljeni na spoznajama iz povijesti i geografije dolazio je već početkom Drugoga svjetskog rata do zaključka da Njemačka ne može pobijediti u ratu protiv atlantskih saveznika. Još i prije rata nije podržavao suradnju ustaškoga pokreta s Mussolinijevim režimom jer je znao koje opasnosti mogu proizići po hrvatsku nacionalnu stvar, počevši od vrlo vjerojatne druge talijanske okupacije Dalmacije nalik onoj nakon Prvoga svjetskog rata. Stoga je prije Rimskih ugovora upozorio kako će to značiti neminovni kraj hrvatske države, ako se oni provedu. Nakon tih ugovora Lukas se povlači, duboko nezadovoljan takvim razvojem događaja. Suočen s prijestupima Pavelićeve vlasti, upozorava ga u jednome govoru iz 1943. kako se treba ponašati prema uzoru na stare hrvatske vladare koji su se držali zakonitosti i poretka u obnašanju vlasti. Zato je Pavelićevu autokraciju prihvaćao samo kao privremeno stanje dok traje ratna situacija, a nikako kao trajni model vlasti kakva bi trebala biti u hrvatskoj državi. Na kraju rata polemizira s partizanskim pokretom u Hrvatskoj i uvjerava ih kako njihov program federalizacije Jugoslavije i stvaranje federalne države Hrvatske u sklopu nje, ne će riješiti (hrvatsko) nacionalno pitanje u Jugoslaviji, nego da će tek stvaranje odvojene hrvatske i srpske države konačno stvoriti potreban mir na jugoistoku Europe. Lukasove riječi zvuče proročki s obzirom na to da znamo što se događalo na ovom prostoru prije samo tridesetak godina. O njegovoj demokratičnosti i humanizmu, širini pogleda i dubokoj viziji, svjedoči i njegov rad u Matici hrvatskoj kada je kao predsjednik dopuštao tijekom 1930-ih objavljivanje i lijevitih

hrvatskih autora i njihove lijeve literature. Na to su mu stizali prigovori iz katoličkih krugova zašto dopušta objavljivanje takve literature, ali on je kategorički odbio prihvatiti prigovore, budući da se držao stava kako je ona neizostavni dio stvaranja ondašnje hrvatske kulturne sadašnjice. Na početku rata pokušao je lobirati kod Pavelića da se spasi komunistički intelektualac August Cesarec. Kasnije je u ratu pokušao tiskati djela Slavka Kolara u Matičinim izdanjima. Ali mu cenzura vlasti nije dopustila jer je ovaj tada boravio u partizanima. Zalagao se i za povjesničara Držislava Švoba u leopoglavskom zatvoru, kojega su vlasti zatvorile zbog sumnje na suradnju s partizanima 1943. godine.

Uzalud agitatorima trud

Ukidanjem imena ulice ne napada se Lukasov javni rad, jer sve što je pisao, govorio i djelovao u izravnoj je suprotnosti s etiketama koje mu se sad stavljaju na teret. Njima proturječi kako smo vidjeli i presuda (ideoloških) predaka današnjih zagrebačkih neokomunista. Radi se zapravo o napadu na Lukasa kao simbola borbe hrvatskoga naroda za neovisnost tijekom 20. stoljeća, ništa više i ništa manje od toga.

Jer koja nit povezuje neuspjeli pokušaj atentata na Lukasa u Zagrebu za vrijeme Šestosiječanjske diktature kralja Aleksandra kada su ga pokušali ustrijeliti budući da jedini on kao i Matica hrvatska u cijeloj tadašnjoj Jugoslaviji od svih javnih ustanova nisu uputili pismo kralju diktatoru u povodu njegova rođendana? Zatim u nastavku, što sve rečeno povezuje kasniju presudu na smrt 1945. strijeljanjem, izrečenu u odsutnosti koja je morala biti napisana iako Lukas nije bio dostupan komunističkim vlastima i današnji najnoviji simbolični atentat na njega u režiji zagrebačkih vlasti 2023.? Što povezuje sve te inicijative raznih kolorita protiv Lukasa i to u dugom trajanju od skoro jednoga stoljeća, od crnih, crvenih i tobože zelenih režima do današnjega dana? Zašto je Lukas toliko kontroverzan za sve te razne režime raznih boja i ideoloških tkanja iako već odavno počiva mrtav? Kako bismo predočili Lukasovu težinu, možemo bez imalo zadrške kazati da je njegova uloga u Kraljevini Jugoslaviji u borbi protiv velikosrpskoga beogradskog režima bila po značenju i posljedicama jednaka borbi koju je Franjo Tuđman kao disident vodio za hrvatska

nacionalna prava u Titovoj Jugoslaviji u periodu nakon sloma Hrvatskog proljeća do promjena 1990. godine. Ako k tomu još dodamo da je Lukas sa svojim suradnicima u Matici hrvatskoj stvorio intelektualni i organizacijski temelj na kojemu je, unatoč komunističkom preuzimanju te institucije, ona postala kasnije vodeća ustanova Hrvatskog proljeća 1971. godine, onda nam stvari postaju kristalno jasne. Ovo su jalovi pokušaji da se Filipa Lukasa izbriše iz sjećanja hrvatskoga naroda zbog njegove iznimne važnosti u prošlosti. Smatram da dok je god živa hrvatska država i njezina demokracija, kojima je između ostalog dao i nemali prinos sam Lukas, takvi su pokušaji uzaludni. Oni će, čvrsto se nadam, postići suprotan efekt i dovesti do još boljega upoznavanja njegova lika i djela kod sadašnjih i budućih naraštaja koji dolaze.

Napomena: Stipe Kljaić, dr. sc. viši znanstveni suradnik na Hrvatskom institutu za povijest, autor knjiga *Nikada više Jugoslavija* i *Povijest kontrarevolucije*.

Hrvatski tjednik, 9. 3. 2023.

SLOBODAN PROSPEROV NOVAK

vrhunski intelektualac, briljantni profesor i istinski domoljub u velikom intervjuu za Hrvatski tjednik (1)

KUCNUO JE ČAS

**da se Hrvatska suprostavi nasilju kvislinga i
nedotupnih pojedinaca**

*kao što su Goldstein, Klasić, Jakovina...
kojima je lov na hrvatske pozdrave i velikane
najmiliji posao*

*Pogani ljudi brišu nazive ulica po **Bonifačiću**, **Makancu** ili **Lukasu**. U zemlji koja ima problem da ulicu daje pokojnom **Zvonku Bušiću** i u kojoj postaje zabranjeno spomenuti čistu žrtvu haaškog uznika **Slobodana Praljka**, kucnuo je čas kad se više ne će moći tolerirati nasilje prosječnih i nedotupnih pojedinaca. Umjesto hrvatskih imena, oni nude Tita, Kardelja, Milku Planinc i Jakova Blaževića koji su s crvenom knjigom u rukama u smrt i u kazamate slali hrvatske rodoljube, književnike, političare, znanstvenike i studente*

Osjetio sam intelektualnu zgađenost nad tolikom neukošću hrvatskih političara koji marginaliziraju srpsko svojatanje dubrovačke i bokeljske hrvatske književnosti

Pod 3) Plenkovićevi dvorski savjetnici, tajni i javni Granić, Kusić i Lončar, krivotvore povijest. Mate Granić u TV seriji tvrdi da je on napisao glavni dokument o Oluji, a Tuđman samo ispravio par gramatičkih pogrešaka... Jedva čekam to vrijeme u kojemu će živjeti neki ljudi koji ne će vjerovati tom čovjeku koji laže u lice cijeloj naciji

U Hrvatskoj nisu kroatizirane temeljne društvene institucije koje imaju promijenjene nazive, ali ne i ćud. Da je tomu tako, ne bi nedavno jedna mlada sveučilišna nastavnica postala članicom suradnicom te ustanove nakon što je potpisala sramnu jezičnu deklaraciju o jugoslavenskom jeziku u Sarajevu. Na HRT-u svakoga

radnog dana je kviz s pitanjima koja se mogu postaviti i na srbijanskoj televiziji

Razgovarao: **VANJA VINKOVIĆ**

Mi Hrvati u svojoj smo dugoj povijesti imali velikih intelektualaca, umjetnika, pisaca, znanstvenika, profesora koji su bili istinski hrvatski domoljubi i zaslužnici u promicanju hrvatske baštine u najvažnijim kulturnim i obrazovnim ustanovama u domovini i inozemstvu. Na žalost u današnjem oportunističkom, malodušnom i bezidejnom hrvatskom društvu postala je prava rijetkost razgovarati, i to s užitkom, sa sugovornikom koji svojim dugogodišnjim javnim djelovanjem odgovara opisu hrvatskoga uglednika iz uvodne rečenice i koji istodobno svim snagama uspješno mijenja nametnuti sumorni opis hrvatske nacije u ponosni stav prema vlastitoj povijesti, kao što to čitav svoj život čini sveučilišni profesor Slobodan Prosperov Novak. O prošlosti hrvatskoga naroda, njegovoj sadašnjosti, ali i budućnosti, Prosperov Novak nadahnuto govori u ovom velikom razgovoru čiji je neposredan povod objavljivanje njegove nove knjige „Rađanje nacije – 500 godina hrvatskoga nacionalizma: Marko Marulić i njegovo vrijeme“ u suautorstvu s profesoricom Viktorijom Franić Tomić u nakladi Projekta Velebit.

U Vašoj novoj knjizi zanimljive su usporedbe Marulićeva i našega vremena. Što nas to povezuje u običnom svakodnevnom životu, a što u onom složenijem, društvenom, gospodarskom, kulturnom i (geo)političkom?

Okrutna Europe smjestila je naš narod između Istoka i Zapada. Oduvijek smo se nalazili u samom grotlu svega onoga najplemenitijega što je stvarao Zapad, svih njegovih najvećih vrijednosti, ali i svih njegovih sumnji i nejasnoća. Zbog toga se i moglo dogoditi, a Marko Marulić govornik je takvoga stanja, da je misao na Europu hrvatskomu čovjeku u jednomu dahu, bila i nada i razočaranje, da mu je bila i vjera i sumnja. Od Hrvata koji su se ugradili u same temelje Europe stalno se tražilo da podastiru nekim zapadnim birokratima dokaze kako mi nismo krivovjerni, kako se

nama može vjerovati. Ta je pozicija strašna jer je dokaz bio oduvijek najveća uvreda ne samo čovjeku nego je i Bogu on uvreda. Marulić Marko živio je taj osjećaj, živio je raskršće *krivovirnog* i *pravovirnog* pravca kako će parafrazirati Tin Ujević!

Da je hrvatske zemlje u šesnaestom stoljeću netko silom oružja i uspio ujediniti, susreo bi se s ovdje spominjanim paradoksom i brzo bi uvidio da se Hrvatima koji su živjeli pod utjecajem više kultura nacionalizam nije preklapao ni s čijim državnim granicama, ni s čijim krunama i prijestoljima, nego da ga je određivao sudbinski narodni identitet. Premda razvijana u granicama tuđih suvereniteta, premda ostvarivana između Mletačke Republike i dubrovačke autonomije, premda ispisivana na granicama i u granicama Turskoga Carstva, premda podvrgnuta ugarskoj kruni i habsburškim dvorovima, premda posvećivana vatikanskom teološkom kolektivizmu i premda posvećena kruni njemačkoga rimskog carstva, hrvatska je književnost upravo u renesansi oslobodila svoju najveću autonomnu energiju.

Bio je taj proces u renesansi olakšan jer su tadašnje države bile posljednja mjesta na kojima bi se iskazivale nacionalne kulture. Države su i onda, a tako je često i danas, bile tek sredstva, a ne ciljevi narodnih razvoja. Mitovi posvećeni državnim idejama nisu u renesansi nikad bez ostatka inkarnirali niti jednu nacionalnu tradiciju jer da jesu, onda danas ne bi bilo ni talijanske, ni hrvatske, a ni njemačke kulture, a tadašnji rimsko-njemački imperator Karlo V. ne bi u isto doba mogao biti suveren američkim Indijancima i Bosancima.

Upravo je zbog spomenutih okolnosti renesansno doba ostalo najsjajnijim dobom hrvatske povijesti. Premda je humanizam opsesivno isključivao Boga iz povijesti, renesansa je kao njegova protuteža i dopuna svoju čvrstu točku pronašla u čovjeku i njegovoj individualnosti. Čovjek Marulićeve epohe tako je u vremenu krize ipak postao gospodar i Bogu i svijetu, a što je najvažnije, zagospodario je samim sobom.

Vaša kolegica Franić Tomić na koncu knjige *Radanje nacije* koje ste suautor daje vrlo precizan pregled uvijek aktualnoga lupeškog velikosrpskog posezanja za hrvatskom duhovnom,

jezičnom, kulturnom i umjetničkom svojinom s obzirom na to da su Srbijanci tijekom svoga višestoljetnog robovanja pod Turcima 'propustili' najvažnije civilizacijske dosege kršćanskog europskoga zapada?

Posve je logično što je u *Rađanju nacije* jedno i to posebno poglavlje posvećeno iredentističkim presizanjima nad našom baštinom. U ovom slučaju obuhvaćena su samo velikosrpska i to je Viktorija Franić Tomić vrlo studiozno obradila. I sam sam polemizirao na iste teme već desetljećima, kako u znanstvenim tekstovima tako i javnim glasilima. Prvi put artikuliranje iznio sam argumente na tu temu još davne 1988. na stranicama tjednika *Danas* kada sam tadašnjem predvodniku tih iredentističkim presizanja srpskom akademiku Miroslavu Pantiću, inače redaktoru tiskanoga izdanja *Memoranduma Srpske akademije nauka* vrlo oštro odgovorio na tadašnje tekstove koje je izgovarao na krilima Miloševićevih tadašnjih političkih nasilja. Između ostaloga, rekao sam tom akademiku da mi ne smućuje radost zavičaja i da, ako ima neki problem s Dubrovnikom, neka sjedne u tenk pa neka dođe, a mi ćemo ga čekati jer sveti Vlaho svoj grad drži na dlanu koji može stegnuti u pest i tada će se stvari promijeniti.

Inače, kod nas se ova tema pojavljuje povremeno, više zbog toga što nam bude nametnuta iz Srbije. Tako se i nedavno dogodilo kada su odjednom hrvatska diplomacija i ovdašnji političari shvatili da je u Beogradu donesen zakon o zaštiti *njihove* dubrovačke književne baštine. Tada su ti neuki ljudi iz hrvatske politike počeli govoriti kako je to trend koji traje od osamdesetih godina ne shvaćajući da se radi o jednoj sveučilišnoj i znanstvenoj školi koja sustavno radi već više od jednoga stoljeća, još od vremena učenoga Pavla Popovića, Matoševa vršnjaka koji je radio u Dubrovačkom državnom arhivu i koji je stvorio temelje srpske kroatistike koju oni naravno nisu tako zvali. Kruna tih poslova bila je nedavno, prije desetak godina objavljena knjiga akademkinje Zlate Bojović u kojoj se sintetski i vrlo ozbiljno prikazuje književnost starih Dubrovčana. Reagirao sam na tu knjigu vrlo oštro pa je posljedično došlo do saborskoga pitanja na tu temu upućenoga tadašnjem premijeru Zoranu Milanoviću. Taj čovjek, koji nije tek onedavno sklon neobičnim iracionalnim iskazima, nazvao je srpsku akademkinju

šibicarkom, a čitav slučaj umanjio i prikazao marginalnim. Tada sam osjetio intelektualnu zgađenost nad tolikom neukošću hrvatskih političara, ali sad, kada je još više ta stvar radikalizirana, kada se nasrće na baštinu bokeljske književnosti, kada čitava Srbija govori o *srpskom svetu*, čini mi se da je primjereno odgovarati na ove imperijalističke tlapnje naših susjeda jer ulaze u kontekst svjetskih ratnih sukoba i nisu nimalo bezazleni.

Nama Hrvatima treba okupljanje

Možemo li kao dio te tragikomične ekspanzionističke srbijanske politike sagledati i prinos hrvatskih političkih 'naivaca' okupljenih pod južnoslavenskim političkim i kulturnim idejama od sredine 19. stoljeća do sudbonosne 1918. godine?

Političari se više nego što bi bili naivci naivcima prave. Nisu oni baš tako naivni nego ne žele svoju agendu opterećivati nečim što im navodno nije od izravne političke koristi. Ali ipak čovjek se pita što onda rade te silne službe po našim ministarstvima, te njihove analitike, kada ih mi moramo upozoriti da je u Srbiji tamošnja skupština donijela zakon kojim proglašava svojom književnu baštinu Dubrovnika i Dubrovčana u vrijeme Dubrovačka Republike, a da pri tom čak u tom zakonskom tekstu u preambuli spominju godinu 1863. kad su navodno Turci napustili beogradski garnizon i kad će uskoro Matija Ban, inače dubrovački renegat (posrbica, op. aut.), uskliknuti u tamošnjem parlamentu *Dubrovniku prošlost, Beogradu budućnost*. Naravno da sve to ima veze s potrebom, a ona postoji još i danas, da se napokon kroatiziraju hrvatski kulturni sadržaji što nije učinjeno.

Kad spominjete našu prošlost u devetnaestom stoljeću nije to vrijeme nad kojim bi sada trebalo naricati, bile su to okolnosti u kojima je hrvatski nacionalni korpus radio najbolje što je znao i mogao i nema tu ni zaslužnih ni manje zaslužnih, ima samo jedan težak općenarodni put u kojem su Hrvati tražili izlaz za svoju tada bezizlaznu situaciju na koju su ih pritiskali i Habsburzi, i Mađari, i sve samosvjesniji Talijani. Mnogo je teže stanje kad danas imate dijelove hrvatskoga naroda ili manjina koji žive na tlu Republike Hrvatske i koje rade u korist općehrvatske štete. To nije dopustivo i takvu praksu treba dokidati i jasno protiv nje djelovati.

Trebamo li zagovornike hrvatske suverenosti i državnosti te jugoslavenske integracije i utopije s našega povijesnog motrišta pojednostavljeno prepoznavati u posljedicama djelovanja na primjer crkvenjaka Haulika i Strossmayera ili pravaša Starčevića i Supila? Naravno, moguće su i brojne druge još složenije sučelice.

Hrvatska je umorna od povijesnih sučelica, ljudi koje ste spomenuli svi odreda su zaslužni, prezaslužni muževi i ja sam nekako sve manje sklon sučeljavanju njihovih zasluga. Mi u suvremenosti imamo problem s nerazumijevanjem hrvatske cjelovitosti. Zbog toga nam se i događaju situacije u kojima razni nedotupni i neobrazovani ljudi misle da će na ulici riješiti hrvatsku povijest u preimenovanju ulica. Što oni znaju o Antunu Bonifačiću, Juliju Makancu ili Filipu Lukasu. Malo pa ništa. Njima ruku koja briše te ljude vode pogani ljudi, ljudi niskih pobuda koji se odzivaju na pridjevke Goldstein, Klasić, Jakovina i koji misle da će kada budu manipulirali ostrašćenu bakicu zvanu Rada Borić nešto promijeniti. A ne će, jer danas kad netko čita knjigu *Vječna Hrvatska* Antuna Bonifačića, a mi smo ju nedavno i otisnuli (ona je napisana 1954.) shvatit će da je to hrvatski pandan Miloszeva *Zarobljenoga uma*. U zemlji koja ima problem da ulicu dade pokojnom Zvonku Bušiću jer se boji da će netko reći da je taj mučenik bio terorist, u zemlji u kojoj postaje zabranjeno spomenuti čistu žrtvu haaškog uznika Slobodana Praljka, kucnuo je čas kad se više ne će moći tolerirati nasilje prosječnih i nedotupnih pojedinaca. Ne trebaju nama sučelice, nama su potrebna okupljanja.

U protuhrvatskoj jugoslavizaciji našega društva nakon 1918. godine sudjelovali su i brojni kulturnjaci, umjetnici, znanstvenici, naravno i političari, osobito oni iz orjunaškoga organizacijskog *legla*, a čije biološke ili ideološke nasljednike trpimo i u samostalnoj hrvatskoj državi nastaloj devedesetih u Domovinskom ratu protiv velikosrpske agresije?

Dopustite da vas prekinem u pola rečenice, ali ne zato što bih htio nešto reći o tim ljudima koji su bili vršnjaci Ante Pavelića i Josipa Broza Tita, Mile Budaka i Miroslava Krležu... Meni je osobno strašniji i pogubniji onaj naraštaj koji je govorio i govori i

dan danas da je 1941. godina koja se vraća. Teror bioloških i ideoloških nasljednika tih ljudi Hrvati trpe u svim svojim državnim tvorbama u kojima su živjeli tijekom dvadesetoga stoljeća, ali ono što je najgore jest to da zlosilje tih ljudi mi trpimo i danas u samostalnoj hrvatskoj državi koja je nastala u devedesetim godinama dvadesetoga stoljeća nakon sloma europskih komunističkih režima i u ratu koji smo vodili protiv velikosrpske agresije. Uz to, u tim godinama prevrat koji je hrvatsko društvo doživjelo imao je kao svoju pozitivnu baštinu sva iskustva hrvatskoga proljeća – i pozitivna i negativna – bio je bremenit pogromom što ga je hrvatski narod doživio u poraću u vrijeme masovnih ubojstava kojima su Hrvati bili izloženi u totalitarnoj fazi Titove vladavine. I konačno, taj prevrat ostvaren je na vrlo bolnim, ali i korisnim iskustvima što ih je hrvatskom narodu donijelo četverogodišnje postojanje Nezavisne Države Hrvatske. Danas, u slobodnoj domovini, mi živimo i dalje opterećenja krivo protumačene prošlosti. Nas teroriziraju oni koji nisu nikad čuli Shakespeareovu maksimu prema kojoj zločin nema pamćenja, nama svakodnevni život i danas ugrožavaju kvislinzi kojima je lov na domoljubne pozdrave nekih davnih vremena najmiliji posao. Čitav obrazovni sustav našega društva bremenit je dijaboliziranjem jednoga razdoblja hrvatske povijesti, perioda koji se tumači gotovo isto kao i u vrijeme Titova komunizma kao tzv. vrijeme. Nema u hrvatskoj povijesti nikakvog tzv. vremena i nema tzv. ljudi. Tu su se ti razni *Jakovine*, *Markovine*, *Goldsteini* i drugi ponešto zaigrali.

Uz to, oni s lakoćom u vremenu Titove svesti i nedemokratskoga režima u čas ugledaju krajolike sreće, razdoblja u kojima se valjda ostvarivao davni san o europskim integracijama s Kardeljevom crvenom knjigom u rukama, s Milkom Planinc i Jakovom Blaževićem koji su u jugoslavenske kazamate poslali hrvatske rodoljube, književnike, političare, znanstvenike i studente 1972. godine. Iz takvih *očišta* logično je da se tim ljudima, koji zagađuju našu stvarnost, razdoblje Domovinskoga rata čini kao idealan prostor koji će prebrisati, ismijati i dovesti u pitanje. U televizijskoj seriji *Diplomatska oluja* Mate Granic govori da je ključni dokument pred *Oluju* napisao on, a Tuđman popravio nekoliko pravopisnih pogrešaka. Tako Hrvatsku doživljavaju premijerovi dvorski savjetnici, tajni i javni Granić, Kusić i Lončar.

Eto tako su oni zamislili hrvatski duhovni i politički prostor, kao svijet u kojem je 1941. godina *koja se vraća*, u kojem se pišu znanstvene knjige o Miki Špiljku i Budimiru Lončaru, svijet u kojem je Mate Granić mjera hrvatskih borbi za oslobođenje i stvaranje moderne hrvatske države. Naravno o nama i našem naraštaju istinu će izreći tek oni naši potomci koji nas se budu samo sjećali i koji nas ne će osobno poznavati. Jedva čekam to vrijeme u kojemu će živjeti neki ljudi koji ne će vjerovati da je spomenuti Granić određivao mjeru modernoj Hrvatskoj. I njegov brat koji je potpisao sramni sporazum u ime Ivice Račana o odnosu s nelegitimnim ustanovama Srpske pravoslavne crkve. Ne ću namjerno reći tzv. srpske pravoslavne crkve jer mi tako ne trebamo govoriti. Eto, danas Srbi uvijek kad izgovore Kosovu dodaju mu i Metohiju i tako oni zovu jednu pokrajinu kojoj su ime dali njezini stanovnici i ono je jedino legitimno. Isto je i s terminima hrvatske duhovnosti. Njih nam ne mogu određivati ljudi koji nisu još shvatili da je Hrvatska napokon pronašla svoj put i da im je uzaludan trud da još sitnim smicalicama i banalnim dosjetkama mijenjaju smjer. Naravno njima pomažu spomenuti kvislinzi. Oni zdušno rade sve da razdoblje devedesetih godina ne bude u našim knjižnicama digitalizirano, oni se odmah smrknju kad im kažete da je što prije potrebno izraditi *Enciklopedija Domovinskoga rata*. Oni, kad im to kažete, počnu govoriti o Zambiji i gladnoj djeci u Kongu. Istina, i to je hrvatska stvarnost, ali u jednoj tužnoj i nepotrebnoj, posve neeuropskoj perspektivi.

Hrvatskoj treba suverenistička misao

Iritantne su sličnosti historiografskih, umjetničkih, političkih, socioloških, mahom podcjenjivačkih i karikaturalnih opisa Hrvatskog Kraljevstva, hrvatske povijesti, znanosti, kulture, običnoga naroda i naših kraljeva, ratnika, umjetnika ili športaša iz obiju Jugoslavija s aktualnima u RH prvenstveno kroz filmove i serijale, naročito nakon 2000. godine i postupka *detuđmanizacije*, odnosno dekroatizacije hrvatskoga društva u globalističkom smjeru?

Vaše pitanje već sadrži moj odgovor. Zato ću samo uputiti našega čitatelja da kritički sagleda sustav pitanja koja se pojavljuju u kvizu koji ide na Prvom programu HRT-a i to u jednom od

najboljih termina, radnim danom između 18.00 i 19.00 sati. Na moj izravni upit, jedan od autora toga kviza rekao mi je da je moja primjedba o tomu da su pitanja mogla biti postavljena u istom terminu i istom kvizu na srbijanskoj državnoj televiziji, da je to možda zato što je značajan set pitanja kupljen u toj zemlji. Ipak, trebalo bi da neki od brojnih državnih zavoda izvrši raščlambu tih pitanja pa bi vidio kako su ondje važnije rijeke iz crnomorskoga sliva nego iz jadranskoga, kako su ondje nogometni klubovi meni slabo poznati *Čukarički* iz Beograda, kako malo fali pa da se ispituju ulice po Beogradu kad se već pitaju srbijanski književnici. Možda je to zato što su im oni hrvatski slabo poznati, ali to ipak ne bi smio biti povod za ovu sitnu, no vrlo značajnu americiju (štetno radioaktivno zračenje, op. aut.).

Hrvatska očekuje jednu značajnu kroatizaciju. Jer u Hrvatskoj niti su kroatizirane temeljne društvene institucije koje imaju promijenjene nazive, ali ne i ćud. Da je tomu tako, ne bi nedavno jedna mlada sveučilišna nastavnica postala članicom suradnicom te ustanove nakon što je potpisala sramnu jezičnu deklaraciju o jugoslavenskom jeziku u Sarajevu. Sličnih slučajeva ima i u drugim našim ustanovama kojima je cilj kroatizacija društva. Kad govorim o kroatizaciji, onda svakako mislim i da ne bude u Hrvatskoj više moguće da se novinari i političari sablažnjuju kad se spomene hrvatska matematika. Oni kažu da takvo što ne postoji jer naravno ne znaju za one desetke kajkavskih, čakavskih i štokavskih udžbenika koji su baš takve naslove imale u ne tako dalekoj prošlosti. Pa, uostalom da *zadovoljim* onu drugu stranu, u devetnaestom stoljeću čak su i hrvatske ptice bile srpskohrvatske!

Nastavak u sljedećem broju

Hrvatski tjednik, 9. 3. 2023.

**SLOBODAN PROSPEROV NOVAK
VRHUNSKI INTELEKTUALAC, BRILJANTNI
PROFESOR I ISTINSKI DOMOLJUB U
VELIKOM INTERVJUU ZA HRVATSKI
TJEDNIK (2)**

**MI SMO HRVATI POBJEDNICI I IMAMO
PRAVO GRADITI SVOJU ZEMLJU
BEZ JUGOSLAVENSKIH SPODOBA KOJE BI
VRATILE MILKU PLANINC ILI TITA NA
ZAGREBAČKE ULICE**

Nаша je zadaća da se cijelu hrvatsku povijest, a time i hrvatsku sadašnjost oslobodi od lažne jugoslavenske perspektive. Nema Jugoslavije koja bi bila kvalitetna Hrvatska. Hrvatskoj treba suverenizam. Mi smo naraštaj pobjednika i imamo pravo po toj mjeri graditi svoju zemlju. Moramo stvoriti Hrvate kao nacionalno samosvjesne i ponosne ljude

Marko Marulić živio je u vrijeme koje je znalo kako će upotrijebiti hrabre i vidovite pojedince, one koji su budućnost Hrvatske osjećali i predosjećali. Danas mi imamo nestašicu takvih ljudi, takvih osjećaja i takvih predosjećaja

Ministar znanosti u NDH Julijan Makanec, filozof, ubijen je kao pas, ne zna mu se ni za grob, a u isto vrijeme u Njemačkoj je suđen Hitlerov ministar naoružanja Albert Speer koji je nakon odslužene kazne petnaestak godina kasnije umro u Londonu u hotelskom krevetu u vrijeme promocije svoje knjige. U Hrvatskoj su još u prvome planu spodobe koje kažu da je Vlado Gotovac pravedno osuđen i da su pobijeni na Bleiburgu bez suda i pravde trebali biti ubijeni

Suvremeni značaj Pelješkoga mosta nije u nečijoj taštini da povjeruje kako je spojio nešto što nikada nije ni moglo biti razdvojeno, kao što se čulo na trećerazrednome sletu na parkiralištu u Komarni, nego u povezivanju Neretvanske delte, Metkovića i Vrgorca s Pelješcem, Korčulom, Lastovom i Mljetom u jedan novi gospodarski okvir

Razgovarao: **VANJA VINKOVIĆ**

Ovo je nastavak velikoga i vrhunskoga intervjua Slobodana Prosperova Novaka čiji smo prvi dio objavili u prošlome broju.

Nedavno je u nakladi *Projekta Velebit* objavljena knjiga 'Radanje nacije - 500 godina hrvatskoga nacionalizma: Marko Marulić i njegovo vrijeme', čiji ste autor s Viktorijom Franić Tomić. Što je bio glavni motiv za pisanje toga vrsnog povjesničarskog djela u čijem historiografski preciznom, a iznimno zanimljivom sadržaju otkrivamo dio zaboravljene, pa i prešućene hrvatske povijesti?

Ovom knjigom mi smo prije svega željeli naglasiti kako danas nije prvi put da Hrvati posežu za Markom Marulićem, kako nije prvi put da mu se obraćamo u vremenima kaotičnim, u vremenima europske agonije. Jer ujedinjena Europa za kakvu smo do prije neki dan vjerovali da postoji i u kojoj živimo, i u koju je Marulić vjerovao, čini se da usuprot svim globalističkim talambasima, umire pred našim očima. Čini nam se, uz to, da ta stara Europa još jednom umire u jadu svog antiintelektualizma i u nedostatnoj duhovnosti svojih lidera. Još jednom kao onomad pred Drugi svjetski rat *zadavila* su ju iz prevelike ljubavi njezina vlastita djeca. Oni pred očima svih nas pokazuju, i to u jednom dahu, izlišnost *Prometejeva revolta*, ali i besmisao *Sokratove žrtve*, a na koncu željeli bi pokazati besciljnost *Kristova poslanja*. Uvijek je kriza ove trojice velikih *Euroljana* ujedno znak duboke krize europejstva. Da, ovu trojku spominjao je i Bogdan Radica, hrvatski *Ahasver*, pišući o agoniji Europe u samo predvečerje najvećega dotadašnjeg svjetskog klanja. Iskazao je taj umni čovjek sumnju pred brodolomom kakav je prijetio našem kontinentu pred Drugi svjetski rat.

Upravo zbog rečenoga ovu našu knjigu o prvom hrvatskom preporodu ponudili smo vremenu kad je ne samo europska nego i hrvatska svijest potresena i uzburkana. Renesansa koja se opisuje na stranicama ove knjige, ili bolje rečeno neka njezina poglavlja, sagledavaju se kao do danas nepoznato osvajanje natprirodne i najviše uravnoteženosti koju je čovjek u tom trenutku svoje povijesti tada ostvario. Zapravo zbog toga se mi epohi renesanse i vraćamo. Vraćamo joj se ne kako bismo mi njoj nešto pomagali, nego joj se vraćamo zato da bi ona pomogla nama. Dok je srednji vijek prema općem vjerovanju žrtvovao čovjeka Bogu, dotle je u modernoj epohi, kojoj je renesansa otvorila vrata, Bog bio žrtvovan čovjeku. Ljudi su, naime, stoljećima sve do našega vremena nastavili ukidati i rušiti Boga u korist čovjeka. Renesansa je bila jedina od velikih epoha koja to nije radila. Ona je bila onaj trenutak ljudske povijesti u kojem su ljudi u vrlo sretnom, jedinstvenom i kratkom trenutku uspostavili savršeno suglasje s Bogom. Trajala je stoga renesansa razmjerno kratko. Ono što se kasnije događalo bilo je najčešće nakaradno ismijavanje njezinih jednostavnih teorema o ljudskosti.

U tom vremenu, kao i danas, svijet je bio zapljusnut valovima opasnih epidemija. Ne samo što su *bjesnile* i dalje kuge, nego je svijet upoznao i svoju prvu modernu metafizičku bolest. Dobio je sifilis koji je ime dobio po nekom literarnom bezopasnom pastiru, ali je zato unio u ljudske živote paniku i strah. Ta spolna bolest, naravno, imala je veze i s tim što je upravo u renesansi započela era jednoga drugačijeg vremena seksualnosti, jednog ne samo slobodnijega nego i ljudskijeg odnosa prema spolu. Upravo u renesansi stvorena su u djelima Castiglionea i Della Case prva pravila društvenog ponašanja, postavljeni su temelji političke vlasti kao umijeća inteligencije, ali i dvostrukog morala, utemeljeni su tada prvi zakoni fizike, uvedeni su matematički principi u ekonomiju, Europa se svojim jedriljem proširila na druge kontinente, zadane su njezinim stanovnicima kronološke norme o prethodnom tijeku čovjekova postojanja.

Zašto je Marko Marulić bitan za nas Hrvate osim, naravno, poglavito književnoga i jezičnoga značenja koji ima za hrvatsku kulturu?

Marko Marulić živio je u vrijeme koje je znalo kako će upotrijebiti hrabre i vidovite pojedince, one koji su budućnost

Hrvatske osjećali i predosjećali. Danas mi imamo nestašicu takvih ljudi, takvih osjećaja i takvih predosjećaja. Marko Marulić jedan je od ključnih protagonista toga vrijednog i teško ponovljivoga duhovnog stanja. Bio je duboko svjestan da nacionalnu i identitetsku ideju tadašnjoj Hrvatskoj stvara prije svega ideologija pera, a tek onda, na ne manje važnom mjestu, i logika mača. Višeregionalnost temeljni je supstrat hrvatske duhovnosti još u *Marulićevo doba* jednako koliko je to i danas. Jer Hrvatska nema granica, ona je svugdje centar i ona je svugdje granica. Samo tako moglo se na našem povijesnom tlu opstati kao narod i kao jedinstveni identitet, a sve to bez geografskog i pa i bez političkoga jedinstva. Jer da se kojim slučajem tada i realiziralo, političko bi jedinstvo razorilo same temelje tadašnje hrvatske posebnosti. Bilo je to vrijeme u kojem su Hrvati uvježbavali osnovni paradoks tamne strane svoje povijesti, a taj je da dok jedan pol njihovih duhovnih napora teži fizičkom ujedinjavanju, dotle drugi pol duhovnu Hrvatsku misli kao sustav različitosti te fizičko jedinstvo stavlja u drugi plan. Istina jest da je tako teško opstojati, ali je isto tako istina da se jedino tako moglo nadati da će se na kraju postići svoj cilj, a taj je bio mitski pa zato i nepromjenjiv san o slobodnoj državi s neokrnjenim identitetom.

Tu se opet vraćamo Bogdanu Radici koji je spominjući zabrinutost i unutarnji nemir svoje epohe pred Drugi svjetski rat morao nepogrešivo doći do Marka Marulića. I on, kao i mi, bio je svjestan da je Marulićev, kao i naš duhovni položaj, isti onaj duboki unutarnji nemir koji se osjeti na prijelomu epoha. Znamo da je i onda, kao i sada, hrvatski čovjek težio k tomu da pronađe mogućnost suživljavanja i suosjećanja sa Zapadom, ali da u isti mah u toj potrazi bez zazora i straha izriče i svoje sumnje, svoju mržnju pa i prijezir onih koji s periferije znaju što znači živjeti na mostu ili na zidinama jednoga zaboravljenog svijeta koji se ne svojom krivnjom našao u sjecištu najprotivnijih strujanja i utjecaja.

Svjetskost Marulićeve književne pozicije

Nedovoljno je poznato da je Marulić svojim djelima, ali i društvenim i teološko-filozofskim raspravama i dopisivanjem s učenim Europljanima bio iznimno cijenjen, pa su osim

okrunjenih glava i budući svetcima nadahnuto čitali i pobožno se zakapali s njegovim djelima?

Najvažniji književnik novoga duhovnoga stanja, dakle renesansnoga osjećanja života, bio je Splitsanin Marko Marulić jer je on prvi objavio svjetskost hrvatske književnosti. Kao i njegovi talijanski suvremenici Angelo Poliziano, Lodovico Ariosto ili Jacopo Sannazzaro, tako je i Marulić imao dvojadi opus u kojemu su se isprepletala ili dopunjavala djela na latinskom jeziku s onima na hrvatskom, što je u talijanskim vrsnicima bio ekvivalent talijanskom jeziku. Marko Marulić je bio prvi hrvatski književnik koji je objavio da sav smisao nacionalne književnosti može biti svjetski čak i onda kada je samo njezin, kada je samo hrvatski i kada je samo zavičajni. Ta objava bila je presudnija od inače notorne činjenice da je Marko Marulić bio prvi hrvatski književnik s inozemnim uspjehom.

Zbog stanja izdvojenosti, zbog mučnog stanja sumnje i razočaranosti Marko Marulić zamijenio je svoje padovanske ili firentinske salone s otočkim samoćama šoltanskoga Nečujma. Radio je to na smiren način premda se u njegovoj gesti osjećao čas svetačkoga sladostrašća, a onda pobunjenikov očaj, osjećala se nemoć jednoga velikoga duha da bez zapreka i oslobođen sudjeluje u samom središtu europskih previranja. Vlasnik jedne od tada najboljih osobnih knjižnica Europe bio je izložen tuđim sumnjama i vlastitim strahovima.

Na stranicama knjige *Radanje nacije* htjeli smo pokazati kako su Hrvati punim plućima, uza sva ograničenja koja su im se stajala na pleća, sudjelovali i tada i poslije u svim najvećim pothvatima čovječanstva. Jer tadašnji europski vrhunci posjedovali su sveobuhvatnost i u toj sveobuhvatnosti Hrvati su sudjelovali punim plućima. Hrvati su u renesansi prvi put, premda nisu još imali samostalne države, osjetili onaj važan zakon prema kojem jedan narod tek dokaže da narodom jest kad u istoj epohi sudjeluje u ratovima pod više, a najmanje dvije zastave. Tu sudbinu Hrvati su prakticirali u svim krizama i svim epohama pa se ona osjeća i dan danas kada smo i dalje srećom među onim europskim narodima koji imaju snage da se odupru najvećem neprijatelju zapadne civilizacije, a to je u našem stoljeću i dalje ostao boljševizam.

Kako je Marulić utjecao na rađanje hrvatske nacije na prijelazu iz 15. u 16. stoljeće i kakva je ta nacija po njemu trebala biti?

Posebnu dramatičnost događajima Marulićeva života dodavala je osmanlijska invazija i nasilje toga azijskog naroda. Njihove trupe u vrijeme Marulićeve mladosti približavale su se preko Bosne jadranskoj obali i utvrđenim hrvatskim gradovima. Politički vrlo složena situacija još se više zakomplicirala nakon poraza što su ga hrvatske postrojbe doživjele 1493. na Krbavskom polju. Od tada, a Marulić je već bio četrdesetogodišnjakom, našao se istočnojadranski prostor u središtu sukoba koji je samo u nekim elementima posjedovao provincijsku traljavost, ali koji je više od svega na vrlo uvjerljiv način odražavao osovину tadašnjih europskih, a uskoro i svjetskih geostrateških pomaka. Hrvatski prostor bio je mjesto sukoba s jedne strane habsburških i ugarskih pretenzija na istok i jug, turske invazije na središte dinarskoga prostora i konačno mletačku potrebu da kolonizira istočnojadransku obalu.

Nije se Marko Marulić iz svoga Splita morao mnogo kretati da bi imao kristalno jasnu sliku svjetskih prilika. A bilo ih je u njegovo vrijeme previše, a takvih ima i danas, koji su svijetu hrlili požudno ususret. Marulić je, pak, svijet dočekivao u svom Splitu, ponašajući se kao da je to najprirodnija stvar. U tomu i jest svjetskost Marulićeve književne pozicije. Dok su mnogi njegovi suvremenici žudjeli da ih veliki svijet pomiluje i dok su zauzvrat milovali taj svijet i dok su ostajali razbacani po svim stranama i dok su postajali udionici tuđih *patrija* i tuđih sudbina, dotle je Marulić sudbinu svijeta sačekivao u svom gradu, u tišini svojih knjiga, kao stvar najprirodniju.

Marulićev izbor hrvatskog sintetskog identiteta izravni je doprinos sveeuropskoj povijesti jer je u njemu iskazana utopijska svijest o malim narodima jedne nove i buduće Europe. Ovaj veliki duh u tom trenutku rađanja hrvatske nacije pokazivao je svojim sunarodnjacima i njihovim susjedima smjer budućnosti te s tim u vezi mnogima tada još nevidljiv geostrateški izbor koji je odredio i određuje hrvatsku stvarnost. Zbog toga je Ivan Kukuljević Sakcinski bio u pravu kad je Marulića nazvao *ocem hrvatske književnosti* pri čemu mu je književnost bila duhovnost i državnost, i identitet, i jezik.

Hrvatskoj treba suverenistička misao

U kulturnom, školskom i medijskom prostoru podmeću se povijesne besmislice da Hrvati nisu imali svoju državu stotinama godina, pri tomu namjerno zanemarujući uvijek sačuvanu državotvornost i više-manje funkcionalnu upravnu samostalnost u državnim zajednicama od 1102. do 1918. godine čija je Hrvatska bila politička sastavnica, što bi se manje upućenima u povijest moglo približiti usporedbom sa sadašnjim članstvom u Europskoj uniji?

In ultima linea nudi se slika o nekoj virtualnoj, izmišljenoj domovini, a da se pri tom zaboravlja upravo na tu činjenicu uglavnom funkcionalne upravne samostalnosti Hrvata u državnim zajednicama od 1102. do 1918. godine. Hrvatska je bila politička sastavnica vrlo ozbiljnih državnih tvorbi, u Dubrovniku su naši pretci vježbali budućnost. No nasuprot tomu, stvara se za nove naraštaje slika o nekoj manjkavoj hrvatskoj državnosti, o tomu da je ona i danas slučajna država. U obrazovnom sustavu treba ustrajno stvarati sliku o narodnoj povijesti koja naš narod i njegovo postojanje približava većini sadašnjih članova Europske unije. Naše „Rađanje nacije“ htjelo je biti jedan mali prozor u taj zadatak koji očekuje naraštaje hrvatskih učitelja, učenika i studenata.

Tu spada i ona banalna laž o spajanju dvaju dijelova hrvatskog teritorija s *Pelješkim mostom* nakon „tristotinjak“ godina, kao da u međuvremenu taj prostor nije bio integriran pod hrvatsku upravu. Ti *pametnjakovići* zaboravljaju da su upravo jugoslavenski komunisti nakon 1945. godine razdvojili Hrvatsku na tom dijelu uz dodatno *sakaćenje* hrvatskih povijesnih zemalja svodeći ju praktički na „kiflovsku“ granicu turskih osvajanja hrvatskog tla s ove strane Drine?

Taj iskrivljeni sustav naravno zadovoljio je svu svoju duhovnost nekim trećerazrednim sletom na parkiralištu u Komarni pri čemu su političari bili u svojim govorima banalni i isprazni jer su govorili o sudbinskom spajanju već stoljećima spojenoga, zaboravljajući da taj most vodi udaljene, a prekrasne i ekonomski važne otoke Korčulu, Mljet pa i Lastovo, u jedan novi gospodarski okvir te da se pred našim očima stvara jedna nova regija koja na idealan način spaja plodnost Neretvanske delte i položaj Metkovića i Vrgorca s Pelješcem i otocima na do danas nepoznat način. Jer više su ti krajevi

u vrijeme srednjovjekovnoga Zahumlja bili isprepleteni mrežom gospodarskih interesa nego što su to bili do jučer. Tu leži suvremeni značaj Pelješkoga mosta, a ne u nečijoj taštini da povjeruje kako je spojio nešto što nikada nije ni moglo biti razdvojeno. Podsjetit ću samo na činjenicu da je i nakon fizičkog i geopolitičkog razdvajanja Dubrovnik upravo u Titovoj Jugoslaviji doživio učvršćenje svojih hrvatskih sadržaja i taj proces imao je veze s dubljim zakonitostima i činjenicom da je nakon 1945. on ostao u zapadnoj sferi tadašnje Europe pa je u 1990. godinu stupio iz istog konteksta. Taj kontekst nisu mu mogli ugroziti srbijanski topovi i nasilje jer je on bio zaroden u trajnoj dubrovačkoj odanosti vrijednostima zapadne Europe i njezina kršćanstva.

Jesmo li kao društvo toliko intelektualno isprani jugoslavenštinom da i nadalje kao nacionalne velikane ističemo uglavnom one koji su za vrijeme bivše države mogli proći kao nekakve preteče 'bratstva-jedinstva', naravno u pomaknutoj komunističkoj historiografiji, poput povijesno upitnoga Matije Gupca čije je ime najviše korišteno u nazivima hrvatskih ulica?

Nisam nikad imao čast biti među onima koji određuju imena ulica u hrvatskim gradovima. Bilo je pozvanijih za taj posao premda je 1898. još i danas valjani raster zagrebačke gradske jezgre ostvaren na prijedlog jednoga povjesničara književnosti, Đure Šurmina, koji je posao obavio briljantno iz perspektive svoga vremena, pa osim nekoliko kasnijih uljeza kakav su Masaryk ili Roosevelt te jedno vrijeme živi Josip Broz, ima valjanost i danas. I sad neka netko kaže da se povijest ne oblikuje i na ulici. Da, kad to rade učeni i mudri ljudi s vizijama, a ne uskogrudne osobe koje ne razlikuju Milku Planinc od Savke Dabčević Kučar. Uostalom, ništa čudno kad je i danas saborski zastupnik onaj glumac koji je još prije desetak godina govorio da je Vlado Gotovac pravedno suđen po pozitivnim zakonima jedne legitimne države, ili kad se još uvijek pitaju da prosuđuju i usmjeravaju javno mišljenje onih spodoba koje su govorile i govore da su svi oni koji su pobijeni na Bleiburgu bez suda i pravde to trebali biti jer bi ionako bili osuđeni da je bilo sudovanja. Pri tomu se zaboravlja da je ministar znanosti NDH Julijan Makanec, filozof, ubijen kao pas, da mu se ne zna ni grob, a da je u isto vrijeme

u Njemačkoj suđen Hitlerov ministar naoružanja Albert Speer koji je nakon odslužene kazne petnaestak godina kasnije umro u Londonu u hotelskom krevetu u vrijeme promocije svoje knjige.

U svjetlu toga naša je zadaća da se cijelu hrvatsku povijest, a time i hrvatsku sadašnjost oslobodi od lažne jugoslavenske perspektive. Nema Jugoslavije koja bi bila kvalitetna Hrvatska. Bilo je u prošlosti, onoj novijoj nakon humanizma, upravo u Marulićevo vrijeme, pa i kasnije, Hrvata koji su promišljali mjesto svoga naroda u jugoslavenskom okruženju. Bilo je i takvih, ali to su više- manje dijelovi hrvatske povijesti koji se kao mjerilo budućnosti pokazuju kao opomena. Na nama je, a još više na budućim naraštajima, da se domaćoj i inozemnoj javnosti predoče postojeći rezultati, mukotrpno istraženi, koji se temelje na stvarnim i dokazivim znanstvenim činjenicama iz hrvatske prošlosti koji će nam pomoći da svojom skladnom uklopljenošću u najvažnije tokove europske civilizacije budemo dionici jednoga novog, nadajmo se, nikad čvršćega europskog poretka vrijednosti. U tom smislu Hrvatskoj treba suverenistička misao, ali ne kao politička ispraznica i poštapalica lokalnih moćnika, nego kao dnevna stvarnost njezinih stanovnika. Mi smo naraštaj pobjednika i imamo pravo po toj mjeri graditi svoju zemlju. Na žalost čini se da sad kad imamo Hrvatsku moramo još više raditi na tomu da stvorimo Hrvate kao nacionalno samosvjesne i ponosne ljude koji će svoje nacionalno postojanje ponijeti u budućnost bez dojučerašnjih sukoba.

.....

OKVIR

NAŠ JE NARAŠTAJ POBIJEDIO U 20. STOLJEĆU

Obično se u povijesnim raščlambama navodi utjecaj britanske i francuske masonerije na *rasturanje* pretežito katoličkoga Habsburškog Carstva, čiji je dio bilo Hrvatsko Kraljevstvo, odnosno Austro-Ugarske Monarhije i stvaranje Kraljevine SHS, poslije Jugoslavije, što su provodili etnički Hrvati masoni, članovi Jugoslavenskoga odbora tijekom Velikog rata?

Moj mentor bio je moj stric Grga Novak, vrlo ugledni mason. Pripadao je naraštaju koji je postupno zrelao, koji se mijenjao, koji je

učio. Pa kakvi bi to bili ljudi koji se ne bi mijenjali, ne bi napredovali i ne bi spoznavali. Jedan Josip Torbarina koji je sa srpskom stipendijom studirao u Engleskoj dvadesetih godina u znaku diktature Karađorđevića postupno je mijenjao svoje nazore pa je od imena za naš jezik koji je njemu 1930. bio srpsko-hrvatski i književnosti Dubrovnika koja mu je bila jugoslavenska, i to u knjizi na engleskom jeziku, stigao do kroatiziranja svoga opusa i postao je jednim od najizrazitijih hrvatski svjesnih književnih povjesničara.

Dvadeseto stoljeće bilo je stoljeće zrenja, a mi smo bili naraštaj koji je imao sreću taj stoljetni proces okruniti pobjedom, trijumfom. Danas se to prikazuje kao neka *diplomatska oluja* koju je izveo ražalovani medivcus Mate Granić, premda ne će biti točno da je taj državotvorni posao obavio itko drugi doli hrvatski branitelji i intelektualci, a kad kažem intelektualci onda se zna i koji. Srećom se zna!

Uostalom, kad je riječ o hrvatskim masonima, oni su na vrijeme postali svjesni da su preračunali svoj značaj u velikim geostrateškim igrama tadašnjih političkih i vojnih silnica koje su prema svojim interesima ponovno stvarale 'novi svjetski poredak'. Uostalom, nije baš moguće odbaciti njihova iskustva kad mi danas još jednom živimo neki pokušaj da se na svijetu stvori novi poredak. Taj posao očekuje svaki novi naraštaj na Zapadu. Naravno i naraštaje na istoku ne mimoilazi, samo ondje se on javlja s drugačijim izvorima i vrlo azijskim posljedicama.

Hrvatski tjednik, 16. 3. 2023.

JOSIP JOVIĆ

**NAKON DEFINICIJE ANTISEMITIZMA OD
VLADE SE OČEKUJE DEFINICIJA
PROTUHRVATSTVA**

Matica hrvatska prosvjeduje protiv ideje o Milki Planinc, ali ne brani svog predsjednika Filipa Lukasa.

Crkva ne brani svog nadbiskupa Stepinca.

HDZ-ovci o svemu tome nemaju stav, Ministarstvo kulture financira filmske falsifikate o izmišljenim logorima, Ministarstvo obrazovanja odobrava udžbenike u kojima se o Oluji govori kao o zločinu

Tri su aktualna primjera iz kojih se vidi da kroz medije i institucije bijesni mržnja prema Hrvatskoj s ciljem da se mladima zgadi Hrvatska, a idealizira Jugoslavija:

- 1. Inicijativa da se brišu imena Filipa Lukasa, Antuna Bonifačića i Ivana Šarića sa zagrebačkih ulica*
- 2. Glorificiranje balkanske i četničke pevaljke Lepe Brene*
- 3. Veličanje jugoslavenskog šovinista u Splitu Miljenka Smoje*

Jugoslavenska je ideja u nas imala svoj razvojni put sve do sadašnje (bolesne) faze. U vrijeme Jugoslavenskog odbora i stvaranja prve Jugoslavije većina hrvatske inteligencije i političara prihvatila je ovu ideju kao rješenje hrvatskog pitanja koje se našlo u procjepu talijanskih pretenzija i raspada Austro-Ugarske. Romantizam je, međutim, naskoro ustupio mjesto okrutnom realizmu te su se mnogi pobornici te ideje brzo ohladili. Drugi je smjer išao u pravcu protuhrvatskog jugoslavenskog nacionalizma, kako u uvjetima Kraljevine, tako i u uvjetima Titove Jugoslavije, da bi danas to bio upravo dominantni tip i duh jugoslavenstva. Apsurd je, da što idemo dalje, da je taj duh sve življi i jači, unatoč bitno

promijenjenim političkim okolnostima, unatoč trideset godina samostalnosti države, članice EU. Nekoliko primjera iz političke svakodnevnice o tome rječito govore.

Čišćenje uspomena

Na nagovor trojice ortodoksnih sljedbenika jugoslavenske historiografije (Ivo Goldstein, Hrvoje Klasić, Tvrtko Jakovina) te političke stranke *Možemo*, u Zagrebu je pokrenuta inicijativa za mijenjanje naziva ulica po imenima Filipa Luklas, Antona Bonifačića i Ivan Šarića. Rečeno je kako su oni pomagali i simpatizirali NDH!? Lukas je, kao što je poznato, dugogodišnji prijatelj i ratni predsjednik Matice hrvatske, Bonifačić pisac i urednik, Šarić vrhbosanski nadbiskup, a sva trojica su prvenstveno istaknuti kulturni djelatnici i autori, koji su u kulturnoj povijesti Hrvata ostavili dubokog traga. Nisu bili dio režima, nisu počinili zločine, a poduprijeti stvaranje vlastite države nakon mučnog iskustva u *otadžbini* pod Karađorđevićima, kao što je to želio gotovo cijeli narod, ne može se smatrati zločinom. Na koncu su morali bježati da bi spasili glavu i umrli u tuđim zemljama.

Ova je inicijativa nezamislivo rigidna, nemilosrdna i neobjektivna. I čini se da bi ih inicijatori i danas sudili na smrt da su još živi i da su im na dohvat ruke. Ona je, u krajnjoj liniji, racionalizirani izraz alergičnosti na svaku hrvatsku državnu ideju i dio mehanizma brisanja povijesnih uspomena i nacionalne samosvjesti. Nakon nje vjerojatno dolazi na red i Alojzije Stepinac, koji je također osjetio *bilo vlastitog naroda*. A odmah nakon ovog zahtjeva za brisanjem, slijedio je, da ne bi bilo nikakve iluzije o humanizmu i ljudskim pravima, prijedlog da se na pročeljima ulica ispišu imena Milke Planinc i Anke Berus i to kao, vjerojatno, uvod u povratak Maršala! Ako bismo išli Golstein-Klasić-Jakovininom logikom, samo iz druge perspektive, trebalo bi iz povijesti izbrisati imena simpatizera nekih drugih ličnosti, pokreta i režima, primjerice, Ive Andrića koji je potpisao pristupnicu Trojnom paktu, Miroslava Krležu koji je volio Tita, Ivana Meštrovića koji je bio dvorski kipar ili Rade Šerbedžije koji je stao na stranu Miloševićeva agresorskog režima. Kamo bi nas sve to odvelo?

Brenini obožavatelji

Slijedeća vijest dana glasi kako su sve oči u Zagrebu bile uprte u pozornicu *GK Kerempuh*, gdje se izvodila predstava *Lepa Brena projekt*. I zaista je to projekt. Fenomen Brene kao naširoko popularne pjevačice je u drugom planu. Riječ je, kako stoji u samoj najavi predstave, o *tragičnom raspadu bivše zemlje i nesretnoj sudbini svih njezinih građana*. Sve to kroz ženu koja je bila *simbol Jugoslavije*. O Breni sam kao (unitarnom) simbolu Jugoslavije pisao još osamdesetih godina. Tko bi rekao da ću o istom pisati četrdesetak godina poslije? Sad bismo, naravno, u težnji novog zbližavanja svi trebali plakati nad tim tragičnim raspadom i nesretnim sudbinama u koje su nas, je li, uvalila nacionalistička vodstva svih republika. Političkom značaju predstave u nekadašnjem *Jazavcu* doprinijela je nazočnost turbo-folk političara Stjepana Mesića i Budimira Lončara kao i niza estradnih zvijezda poput Tarika Filipovića ili Maje Šuput. A među gledateljima su se (valjda po zadatku) našli glasnogovornik te predstojnik Ureda predsjednika Republike. Obožavateljica je Fahreti Jahić Živojinović nasred ulice pala u zagrljaj, a kamere spremno zabilježile.

U Puli je gradonačelnik Filip Zoričić uskratio (nije ništa zabranio kao što se piše) gradsku dvoranu za jedan izraziti tzv. turbo-folk koncert koji nema veza s narodnom glazbom. To su, naime autorske kič pjesme koje komuniciraju s najnižim ukusima, s najnižim osjećajima, najnižom inteligencijom i pijanim stanjima. No odmah su Zoričiću organizatori te politički i glazbeni kritičari, koji i sami preziru ovu vrstu *umjetnosti*, prišili desničarstvo, rasizam i srbofobiju pokazujući zapravo vlastitu političku motivaciju.

Masovna je kultura najbolje sredstvo političke propagande, to je odavno poznato. Svi ti nastupi u nas praćeni su silnom reklamom. I hrvatski je turbo-folk tipa Severine Vučković rado praćen u Srbiji. I nije stvar samo o *cajkama*, nego i o onim nešto kultiviranijim oblicima. Čolić, Bregović, Balašević, Bajaga, et.cet. također su odlično sredstvo povezivanja kao i, uostalom, balkanske sportske lige i zato su svi oni naprosto glorificirani.

Smojina dica

Niz je kulturno-gastronomskih manifestacija ove godine posvećeno poznatom pokojnom novinaru Miljenku Smoji. Te kazališne predstave, izložbe fotografija, spomen soba i *Smojina maredna* s nezaobilaznim tripicama i bevandom. Grad Split se proglasio pokroviteljem *Godine Miljenka Smoje*. Puno je njegovih članaka itekako politički angažirano i to nesumnjivo na crti jugoslavenskog nacionalizma. Dio obične javnost koji je naglo zapljusnut *Smojinom veličinom*, sto godina nakon smrti, vjerojatno nije dovoljno upućen, ali je dovoljno zaboravan, a politički dio javnosti među novinarima, komentatorima, povjesničarima, itd. koristi Smoju kao instrument afirmacije vlastitih političkih pogleda i ideologije.

Miljenku Smoji je zasmetalo otkrivanje poslijeratnih zločina, podržavao je šovinističke mitinge u Srbiji i samog Slobodana Miloševića, bio je osjetljiv na hrvatski, albanski i slovenski nacionalizam, duboko je do kraja želio očuvanje socijalizma i Jugoslavije, sablažnjivalo ga je osamostaljenje Hrvatske, u pojavi HDZ-a i Tuđmana vido je obnovu NDH, prizivao je represiju u odnosu na demokratske promjene u onim godinama kada se lomila Jugoslavija i stvarala Hrvatska. Na to sve treba podsjetiti radi njegovih suvremenih trabanata i sljedbenika, radi uznapredovale i radikalizirane smojevštine danas, čiji su najistaknutiji pronositelji Viktor Ivančić, Boris Dežulović, Jurica Pavičić, Ante Tomić, Damir Pilić, Ivica Ivanišević... No, postoji i jedna bitna razlika. Smoje je volio Jugoslaviju, oni mrze Hrvatsku!

Definiciju mržnje

Naivno bi bilo misliti kao će jugoslavenska ideja nestati nestankom Jugoslavije i odlaskom stare generacije. Starije generacije još imaju živo iskustvo te nemoguće tvorevine, a mlađe to nemaju, pa su one moguće žrtve manipulacija od strane agresivne, ideologizirane i fanatične manjine koja mlađim naraštajima nastoji zgaditi Hrvatsku i idealizirati Jugoslaviju. Sada smo tu, između nas i Balkana postoji relativno jasna granica, ali kad jednom i Srbija uđe u EU ta će granica nestati. Jedini pravi lijek je aktivnija državna politika koje, na žalost, nema.

Hrvatske su institucije tradicionalno u stanju kompleksa i straha da i same ne budu prozване i osuđene. Matica hrvatska prosvjeduje protiv ideje o Milki Planinc, ali ne brani svog predsjednika. Crkva ne brani svog nadbiskupa. HDZ-ovi vodeći ljudi o svemu tome nemaju svoj stav, osim onog načelnog o *dva tatalitarizma*. Ministarstvo kulture financira filmske falsifikate o izmišljenim logorima, Ministarstvo obrazovanja odobrava udžbenike u kojima se o *Oluji* govori kao o zločinu, o Tuđmanu kao diktatoru, o Titu kao velikoj i uglednoj svjetskoj ličnosti, o Bakariću i Račanu kao tvorcima demokracije, itd. HTV emitira serije u kojima se romantizira razdoblje bratstva i jedinstva, a izruguje hrvatska povijest.

Vlada se RH pridružila nekim drugim zemljama usvojivši (neobvezujuću) Radnu definiciju antisemitizma kao, kaže se, vodič za identifikaciju, učenje o holokaustu i prevenciju. Prema toj definiciji određeno spominjanje Židova može se tumačiti kao mržnja. U to spada relativizacija holokausta (genocida), osporavanje nezavisnosti izraelske države, pripisivanje pojedinačnih zločina cijelom narodu i tome slično. Sve to i puno više imamo o Hrvatima i to u Hrvatskoj samoj pa možda ne bi naodmet bila i neka definicija protuhrvatstva kao vodič za identifikaciju, učenje i prevenciju.

OKVIR:

UGLEDNE HRVATE ZABORAVLJAJU, A HULJAMA SVIRAJU FANFARE

U zadnje se vrijeme kroz 'alternativne' medijske kanale po bljutavom političkom receptu iz devetnaestoga stoljeća promiče novi ilirizam koji tobože otkriva zajedničku drevnu etničku i političku povijest (post)jugoslavenskih naroda i narodnosti sve u cilju ponovnoga ujedinjavanja toga prostora po principu 'k'o nas bre, zavadi?'. Kad ćemo se napokon riješiti jugoslavenskih nebuloza koje samo koriste nikad do kraja poraženim velikosrpskim planovima četničke oligarhije u Beogradu?

To da se ovo o čemu govorite, bauk tog novog ilirizma, još i danas čini aktualnim u Hrvatskoj, stvar je koju su mogli očekivati oni koji nešto bolje od drugih razumiju raspolovljenost hrvatskoga

nacionalnog bića na ono što se još u vrijeme Ljudevita Gaja nazivalo dvojnom između ilirizma i kroatizma. Svaki onaj koji poznaje hrvatsku političku i kulturnu povijest trebao bi znati nešto o slomu ilirizma koji je Gajevoj životnoj priči pridao tragičnu notu na dvorovima ruskim i srbijanskim. Ljudevit Gaj umro je, a i dobar dio života živio je osramoćen, ali kad je umro, hrvatsko nacionalno biće našlo je snage da ga u grob otprati kao čovjeka koji je imao značaj i stanovitu važnost u hrvatskoj povijesti. Govor nad otvorenim grobom nije mu držao neki akademik ili politički vođa, nego mudri, stari tada književnik Fran Kurelac, čovjek pomalo boem koji je smogao snage da na drugi svijet i onoga koji je svojoj zemlji napravio štetu otprati priznajući mu zasluge.

Mi danas živimo u vremenima kad sve više naših uglednih ljudi na drugi svijet odlaze osramoćeni i zaboravljeni, a hulje i ništarije otpraćaju se s fanfarama i političkim navodnim uglednicima koji im stražare uz odar. Jest, mi živimo i opasnosti nekoga novog ilirizma, ali taj je srećom smješten u rezervate nekih povlaštenih kolumnista, nekoliko podivljalih udruga. U samom središtu hrvatske duhovnosti sve je manje onih koje bi se moglo nagovoriti da povjeruju kako se svjetskost Hrvatske treba mjeriti na ušću Save u Dunav. Danas je geopolitička optika značajno izmijenjena, a rat protiv Ukrajine prokazuje domaće *Ilirce* i njihove fige u džepovima, naime njihovu spremnost da sutra, nakon što se sad navikavaju *čkomiti* o Putinu, preobuku u njegove odore i uzmu njegovu retoriku, njima vrlo blisku o denacifikaciji Hrvatske. Naravno, čini se da im je ta računica posve bez krčmara, a u Hrvatskoj i posve nemoguća. Sve će manje biti onih koji će ilirizam u 21. stoljeću tražiti *po šumama i gorama* svakoga svibnja i koji će zazivati 1941. godinu *koja se ponavlja*.

Hrvatski tjednik, 16. 3. 2023.

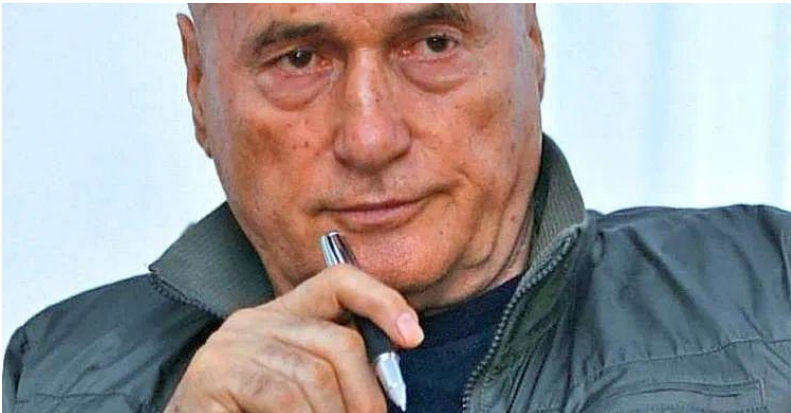
Napomena: Pogledajte tekst potpredsjednika Matice hrvatske dr. sc. Marija Jareba:

<https://www.matica.hr/vijenac/757/filip-lukas-pred-narodnim-sudom-34362/>

HODAK I HITREC O LUKASU

HODAK: JUGOSLAVENSKA UDRUŽENA LJEVICA UZELA JE PENDREK U RUKE, UŽASNO IH SMETA JEDNA STVAR

13/03/2023

Kod nas je stanje po staroj rimskoj: kruha i igara! Suradnja Vlade i Predsjednika Republike je ustavna obaveza, a nje nema. U pravim demokracijama nastala bi ustavna kriza. U Lijepoj našoj “sudije” se ne drže zakona k’o pijani plota. Ustavna kriza... ha, ha, ha! Samo

nek' se oni verbalno nadmudruju, bar nas to uveseljava! Reflektori su upereni i u kazalište "Kerempuh", bivši i sadašnji "Jazavac".

I dok se dva predsjednika na dva brda međusobno časte uvredama, u Lijepoj našoj caruje Lepa Brena. U "Kerempuh" se sjatila jugo elita, na čelu s "visokim" gostima Stipom Mesićem i Budom Lončarom. Kaže naš "visoki" gost Mesić: "Ona nikada nije gledala granice". Tačno, Stipe! Kad je oblačila četničku i JNA uniformu i prelazila granice u vojnim jeep-ovima da digne moral svojim, tada je granice nisu dekoncentrirale. Organizirati, ugošćavati i pljeskati pevaljki koja je pjevala agresorskim krvnicima dok su klali i ubijali na Ovčari, u Lovasu, Voćinu, Srebrenici itd., dosita može samo netko tko pripada tzv. "srpskom svetu" i takvoj "kulturi".

Buljeći prema Beogradu i Srbiji, jugo-nostalgirači su dobili neizlječivi politički konjunktivitis

Ivica Granić nije siguran tko je autor fine, produhovljene uzrečice: "Kad čujem riječ kultura, odmah se hvatam za pištolj". Sumnja pada na Ždanova, Hermana Goringa, Hansa Johsta, možda i Titu. No, autor je po svemu sudeći Joseph Goebbels, nacistički monstrum koji je u zadnjim danima rata otrovao svoje šestero djece prije nego su on i supruga Magda izvršili samoubojstvo.

U današnje vrijeme u idiličnu RH-demokraciju dolazi Lepa Brena i diže na rahitične noge jugo-nostalgicare, orijunaše, partizane i sve ostale koji organski i anorganski mrze hrvatsku državu. Buljeći prema Beogradu i Srbiji dobili su neizlječivi politički konjunktivitis. I nemojte sumnjati u tvrdnje da bi Lepa Brena, Bajaga i njihove cajke mogli puniti zagrebačku Arenu do vrha punih mjesec dana. Zamislite samo kad voljeni i popularni Bajaga zagrmi: "Ide vojska srpska sve da vas smrska!" kako to godi ušima nabrojene jugo-elite. Pulski gradonačelnik koji je zabranio "cajke" okreće se na tihov vatri. Za naše ljevičarske medije nema nikakve veze što je riječ o istom gradu koji je zabranio nastup pjevača koji je ratovao za Hrvatsku i puškom i gitarom – Thompsona.

Jugoslavenska udružena ljevica uzela je pendrek u ruke

Jugoslavenska udružena ljevica uzela je pendrek u ruke. Za sada samo lamata zrakom oko sebe. Užasno ih smetaju muškarci koji

mole na trgovima. Hajde, to što mole, ali oni još i kleče pa mole. Mole tiho da ih Smojini nasljednici ne mogu odcinkati DORH-u kako, ne daj Bože, potiču narod na terorizam. Jugo-mutanti vladaju medijskim prostorom pod financijskom kontrolom iz Srbije.

Saša Broz blago savjetuje “molitelje” neka kleče u svojoj kući. K’o kaže da ne kleče? Tu vrijede “ženska prava”. Saša je svojedobno izjavila kako joj ime Saša nije nimalo koristilo u glumačkoj karijeri. Ja joj vjerujem. Oni koji tvrde drugačije, “za-pravo” su u “krivu”.

Fred Matić postao je “tata-mata” za abortuse. Pada mi na pamet Charles Baudelair i njegova misao “Nema strašnije opacine nego činiti zlo iz gluposti”.

Vraćam se na Staljina čiju godišnjicu smrti “slave” 5. ožujka. Željko Glasnović nas podsjeća na demokratski tolerantnu JNA poeziju: “Uz Tita i Staljina, dva junačka sina, nas neće ni pakao smest’, k’o drugačije kaže, taj kleveće i laže, i osjetiti će našu pest”.

Javlja ju iz Nizozemske kako će četvrt crvenih svjetiljki u Amsterdamu morati malo prigušiti svjetla. Zato su prostituciju potpuno legalizirali. To je dobro jer će kurve rata iz ukrajinskog rata moći slobodno štajgati pred Haaškim sudom.

Danas, kad smo trebali ideološki i kulturno napredovati, vremena su još čudnija

Bojana Radović je pomalo razočarana i sjetna pa kaže: “U Kazalištu Komedija postavljeno je ‘Velo misto’. U Večernjakovoj rubrici “Kultura” naslov: “Miljenko Smoje nije zaslužio ovu predstavu”. Ni ovu, ni bilo koju. Sad kad je ovaj milicijski doušnik, jugović i orijunaš postavljen na daske Komedije, logično je da iza njega slijede Ante Tomić, Ivica Ivanišević, Vedrana Rudan... Čudna su ova naša vremena. Ovo kmečanje Bojane Radović objavljeno je u rubrici “Kultura 45”. Baš takva je i bila kultura 1945. g. A danas, kad smo trebali ideološki i kulturno napredovati za koji 75 godina, vremena su još čudnija. Da je tome tako svjedoči i ovaj tekst mog prijatelja na fejsu:

“Danas imamo:

Telefon bez tipki...

Kruh bez motike...

Pivo bez alkohola...

Djecu bez spola...
Cigarete bez nikotina...
Kavu bez kofeina...
Zimu bez snijega...
Ljeto bez sunca...
Veze bez ljubavi...
Brak bez obaveza...
Ljude bez mozga...”.

Cinici tvrde kako policija u Zagrebu ne proganja maloljetne prosjake da njihovi roditelji ne bi ostali bez hranitelja.

Slobodan Prosperov Novak dao je opširni intervju Hrvatskom tjedniku Ivice Marijačića. Svi bi ga trebali potpisati. Nema dnevnog lista, tjednika, ni TV programa s nacionalnom koncesijom koji će dati prostor stavovima i razmišljanju vrhunskog hrvatskog intelektualca, osim Marijačića i Hrvatskog tjednika. Za tzv. mainstream medije ovo je doba Vedrane Rudan, Tomića, Dežulovića, Gere, Puhovskog, Lalića, Macana... S.P. Novak hrabro i argumentirano poziva: “Kucnuo je čas da se Hrvatska suprotstavi nasilju kvislinga i nedotupanih pojedinaca kao što su Goldstein, Klasić, Jakovina... kojima je lov na hrvatske pozdrave i velikane najmiliji posao”.

Nekažnjeno krivotvorenje povijesti

Potom nastavlja: “Pogani ljudi brišu nazive ulica po Bonifačiću, Makancu ili Lukasu... U zemlji koja ima problem da ulicu dade pokojnom Zvonku Bušiću i u kojoj postaje zabranjeno spomenuti čistu žrtvu haaškog uznika Slobodana Praljka.

Umjesto hrvatskih imena, oni nude Tita, Kardelja, Milku Planinc i Jakova Blaževića koji su s crvenom knjigom u rukama u smrt i kazamate slali hrvatske rodoljube, književnike, političare, znanstvenike i studente.... Plenkovićevi dvorski savjetnici, tajni i javni, Granić, Kusić, Lončar nekažnjeno krivotvore povijest.

Mate Granić u TV seriji tvrdi da je on napisao glavni dokument o Oluji, a Tuđman samo ispravio par gramatičkih pogrešaka. Jedva čekam vrijeme u kojem će živjeti neki drugi ljudi koji neće vjerovati tom čovjeku koji laže u lice cijeloj naciji”.

Hm, ne treba previše vjerovati u skori dolazak takvog vremena, pa ni MATE-matičkom geniju koji je izmislio formulu: “Pola meni, pola tebi, pola Bagi”. E, moj Einstein, gdje si ti zaostao u svojim bespućima opće i posebne teorije relativnosti.

Mi danas imamo Agenciju za regulaciju plime i oseke. MATE-matički provjereno.

Izgubiš li navijače, izgubio si i klub

Završena je Dinamova skupština. Očekivano je bila burna, pa i preburna. Pobjeda ili pirova pobjeda? Koga? Nevažno. Dalje ide onaj ili oni koji ima(ju) iza sebe puk i navijače. U ovom slučaju BBB.

Klub čine oni koji i po zimi, i po vrućini, i po kiši, i po oluji dolaze navijati, bodriti svoje i veseliti se ili tugovati s klubom. To su uobičajeno oni koji nikada ne uđu u “svečanu ložu” gdje se piju birana vina, pršut, jedu rafinirani sirevi i olajavaju igrači i treneri dok se sklapaju lažna prijateljstva i tajni biznisi.

BBB su prošli četvrtak rekli svoje pa je tako na kraju i bilo. Oni koji ne osjete bilo BBB-sa, Torcide... ti u pravilu gube. To pravilo je nepisani zakon, i to ne samo u Hrvatskoj. Koliko je to dobro ili loše za klubove, e to je druga priča. Ali izgubiš li navijače, izgubio si i klub. To je istinski vox populi...

Stara je istina da vlast od naroda pravi budale, ali je narod prvi počeo, kad je od budala napravio vlast.

Moj frend Marcel Holjevac i dalje analitički secira aferu D.R. Kongo. Boli njega ona stvar za Dinamovu skupštinu.

Nazvao me u prošli petak i sve mi objasnio, a ja za divno čudo shvatio. Kaže mi Marcel: “Da se ne lažemo zašto Hrvati masovno idu po djecu baš u Kongo? Iz posve istog razloga iz kojeg masovno idu po diplome u Bosnu. Najjači razlog je ‘procedura’ posvajanja u Hrvatskoj koja predugo traje”. Pa i studij medicine dugo traje, zar ne?

Šest godina, plus stažiranje, plus specijalizacija, plus subspecijalizacija, a onda radiš cijeli život u čovjeka nedostojnim zdravstvenim uvjetima naših bolnica za pravu siću u odnosu na majstore, kuhare, kontrolore... Nije li onda normalno da si odeš na Arizonu po diplomu medicine? Baš kao ona četiri para po djecu u Kongo.

Vrijedno je citirati jednu Marcelovu otrovnu misao za koju do sada nema protuotvorva: “Brojni osvajači, okupatori i komšije dođoše i prodoše zemljom Hrvatskom, ali je narod ostao. Na kraju dođoše domoljubi i narod ode”.

Da je Tuđman htio po-dijeliti Bosnu škarama, tvrde oni koji su je po-dijelili makazama.

‘Ako Putin pobjedi, bit će mora za svih’

Nebojša Zelenović je poslanik u skupštini Srbije. Jedan od komšija kojeg smo zvali “dođoš”. Nebojša ima bujnu maštu kao, uostalom, svi naši komšije. On se krsti s tri prsta i pita svakog kog sretne “jel bre, zašto Srbija nema ratnu mornaricu? Nerazumno je da najveća zemlja u regionu nema ratnu mornaricu koja bi doprinela stabilnosti Sredozemnog mora”.

Ivan Hrstić je nad tim pitanjem postao zajedljiv i nefleksibilan pa piše: “Srbija odma’ da zahteva mornaricu! I svoj procent od VI flote. Naravno i izvoz na more. Očel’ deo Sevastopolja ili Vladivostoka? Šibenika ili Tivta? Očel’ Petra Krešimira il’ Dmitra Zvonimira? Očel’ Kuznjecova il’ Enterprise?...”. Međutim, narodni poslanik Nebojša siguran je, ako Putin pobjedi, bit će mora za svih, a Vučić će u novi posjet Glini doći na srpskom nosaču avijuna. Pa nek’ se onda ustaše i dalje zaje**vaju s nami...

Imperator ima na dvoru dvorsku ludu, a na moru morsku ludu....

Zanimljiva je polemika uskrsnula u Jutarnjem od 11. ožujka ove godine. Ivan Ugrin, novinar Slobodne Dalmacije se, kao i veliki broj novinarskih trudbenika, bavio u svojim tekstovima nadbiskupom Kutlešom.

Analizirao je, još dok Kutleša nije bio bimenovan nadbiskupom, navija li za Hajduk ili Dinamo, kakav je njegov stav prema Međugorju (sličan onom bivšeg hercegovačkog ordinarija Ratka Perića), s obzirom na to da je papa Franjo “radikalno promijenio kurs prema tom hercegovačkom svetištu”.

Tek sada je skužio do kraja da nastupa s ustaških pozicija

Kako piše već godinama uglavnom o vjerskim temama u Slobodnoj, Ugrin je zanimljiv vjernicima.

Međutim, odjednom je postao jako zanimljiv i čuvaru “tekovina JNA, bratstva i jedinstva” legendarnom Jurici Pavičiću. U svom nedavnom tekstu u kojem vodi još jednu od “neprijateljskih ofanziva”, uvrijeđeni partizan Jurica denuncirao je Ugrina kao osobu “blisku crkvenoj proustaškoj desnici”(?) Jurica kuži sve pa i vjerska pitanja. A Ugrin mu je već odavno bio sumnjiv, a tek sada je skužio do kraja da nastupa s ustaških pozicija kad nije ispjevao panegirike novom nadbiskupu samo zato jer ga je imenovao Vatikan i lijevi Papa kojeg komunjar baš vole.

Uostalom, znano je u javnosti, a napose među vjernicima, tko su Jurica Pavičić, Ante Tomić, Ivica Ivanišević, a tko je Ivan Ugrin.

Vlasnik i Slobodne i Jutarnjeg je ista medijska kuća, ali ljevičarski novinarski lobi koji u njoj diktiraju ideološko usmjerenje, imaju partijski zadatak paziti da se poštuje disciplina partije.

Preživjeli i slabo maskirani snajperisti samoupravnog socijalizma vrebaju iz svojih oficirskih novogradnji i spremni su bez milosti demaskirati “proustaše i klerikalce”. Na vječnom su zadatku u svojim redakcijama. Dok jednog lijepog sunčanog dana svi “ustaše” i odoše na srpski pasulj u Split 3....

Ostanu li obje strane na Bliskom istoku nepomirljive, Palestince će njihov “dži-had”, a Izraelce njihov “žid-had” odvesti u zajednički “had”. Taj “had” čeka i naše “čuvare tekovina socijalističke revolucije”...

Zvonimir Hodak/direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-jugoslavenska-udruzena-ljevica-uzelaje-pendrek-u-ruke-uzasno-ih-smeta-jedna-stvar/>

HODAK: VRAĆAJU NAM TITA I MILKU PLANINC NA TRGOVE I ULICE

20/03/2023

Od 1990. g. pa do danas po stotinu su puta nabrojani svi stravični zločini koje su komunjare činile od mitske 1945.g. do stvaranja Hrvatske države. Da smo sve to uklesali i u kamen, opet bi bilo džabe, rekli bi u Bosni.

Sve te silne jame u sjeverozapadnoj Hrvatskoj i Sloveniji, pune kostura, djevojačkih pletenica, k'o u Hudoj jami, stotine tisuća ubijenih bez suda i presuda... Za sve to nije u hrvatskoj državi nitko nikada odgovarao pa sve to slični na pljuvanje u jaki vjetar koji puše prema nama.

Kad zapitaš jugofile za ime samo jedne bitke u kojoj su pobijedili, ne mogu se sjetiti ni jedne

“Mi smo se borili za slobodu, protiv kvislinga, za narod”, kažu jugofili. Kad ih zapitaš za ime samo jedne bitke u kojoj su pobijedili, ne mogu se sjetiti ni jedne. Sjećaju se samo sedam neprijateljskih ofanziva i “bitke za ranjenike”. Naravno, jer je to uglavnom bila samo bežanija pred “brojnijim i bolje naoružanim okupatorom”.

Naši vrli “istoričari” uglavnom znaju za bitku na Lijeve polju između četnika i ustaša 1945.g, ali je ne vole spominjati. Pogodite zašto? Mutno se sjećaju i bitke za Odžak gdje su 50 puta nadmoćniji komunisti tek 25. svibnja 1945. g. uspjeli slomiti branitelje. Drugi Svjetski rat završio je 8. svibnja 1945.g. Službeno, a stvarno 26. svibnja u Odžaku. Svi branitelji Odžaka su ili izginuli u bitci ili su bili poubijani od partizana. Spomenite to **Klasiću, Goldsteinu, Jakovini, Markovini** i odgovor će uvijek biti isti. Partizani su se borili za slobodu, njima je savjest mirna. Skoro da su ponosni što je bravar visoko na svim relevantnijim listama ratnih zločinaca XX stoljeća. Oni zaista mogu i trebaju imati mirnu “savjest” i dugo živjeti... Oni najzločestiji protivnici komunizma tvrde kako su nam četrdeset i pet godina “pili krv” i tako vampirski produžavali svoj

životni vijek. No, meni se čini da im ni to ne bi bilo dovoljno ako nemaju mirnu savjest.

Ovih dana Premijer je objasnio i opet jednom podučio hrvatsku javnost o tome koliko Vlada brine o svojim slabije stojećim građanima. Savjetovao ih je indirektno i kakvo meso trebaju jesti u narednim mjesecima dok traju trenutačne mjere zamrzavanja cijena. Dakle, od sada su svinjska lopatica i koljenica *out*, a slanina je *in*. **Šprajc** je taj kulinarski pothvat našeg "Masterchefa" na RTL-u izuzetno duhovito obradio u emisiji "Stanje nacije".

Kad smo već kod hrane i namirnica, ne sjećam se točno kada, ali svojedobno je Večernjak donio senzacionalnu informaciju da je meso junadi puno antibiotika. Pred ambulantom su se odmah formirali redovi pacijenata zainteresiranih za primjenu novog lijeka. Zabilježen je razgovor liječnika i pacijenta.

Doktor: "Uzmite jedan juneći šnicl na dan!" Pacijent: "Kaj, prije ili poslije jela?"

Makrobiotičari sve što je prirodno prodaju po neprirodnim cijenama.

O knjizi koju su 'zasolili' naši titoisti

Sve nas iz dana u dan uveseljava **Predrag Fred Matić**, zvan Punjena ptica. Da se njega pita, naša ptičurina bi odmah izbacio iz Europske unije Mađarsku i Poljsku. To je valjda vrsta "totalitarnog pluralizma" koji ispunjava Freda još od vukovarske mobilizacije. Za Freda su, dok je bio dijete, navodno govorili da je bistar, ali se ne zna kad se zamutio. No, Fred je ipak oprezan pa misli tuđom glavom. Još se ne zna čijom.

Međutim, čijom glavom misli i piše **Marie-Janine Calić** zna se. Ona je izdala knjigu "Tito vječni partizan". Marie-Janine je profesorica povijesti u Muenchenu. Knjiga je prevedena na hrvatski jezik, a zasolili (recenzirali) su je naši "titoisti" Hrvoje Klasić i Tvrtko Jakovina.

O tome kakva je knjiga i kakvih su svjetonazorskih stavova autorica i recenzenti sve je jasno. Srećom je izdana samo knjiga, a ne domovina. Za nju je ionako prekasno. Glorifikacija međunarodno priznatog ratnog zločinca postaje "zanimacija". Znete kako to ide... Do sada je na "zapadu" izronilo najmanje desetak "relevantnih" lista, tablica, anketa ratnih zločinaca. "Vječni partizan" uglavnom slabo

kotira. Nije među prvih pet, već tek negdje na osmom, desetom ili dvanaestom mjestu. Ali je uredno na svakoj listi. Ja, kao osviješteni pripadnik naroda kojim je satrapski vladao skoro pedeset godina, uvrijeđeno smatram da je, obzirom koliko je ljudi pobio tijekom svoje vladavine, zaslužio daleko bolji plasman. Ali “truli zapad” ništ’ ne kuži, on ima svoje favorite: **Staljina, Mao ce Tunga, Pol-Pota...** Koliko se god trudili Marie-Janine I **Josip Juranović** u Njemačkoj, **Tito** ostaje tek negdje u sredini tablice k’o mali svirepi balkanski diktator.

*Za Čaličku, Jakovinu i Klasića vrijedi stara lička: “Jeb**no je kad moraš okrenuti glavu od sebe sama”.*

Ako je Marko odležao u zatvoru zbog izgovorene riječi skoro kao i Šljivančanin onda se moramo lagano zamisliti

Državu smo čekali stotinama godina. Još nije odrasla. Adolescencija traje. Ako je **Marko** odležao u zatvoru zbog izgovorene riječi skoro kao I **Šljivančanin** onda se moramo lagano zamisliti. **Karamarko** je navodno jednom iznio podatak kako u cijelom svijetu živi oko 17 tisuća vojnika koji su sudjelovali u Drugom svjetskom ratu, a od toga njih više od 50 tisuća živi u Hrvatskoj! (?). Primaju mirovine ili kako oni vole reći penzije. Za razliku od onih iz Domovinskog rata, oni nisu skloni suicidu. Žive dugo i sretno. Predsjednik im je rođen 1958. g, pa je onda i normalno da ih kod nas još uvijek živi 50 tisuća... Rat je rat.

Sve se mijenja. Godine 1951. Svjetska zdravstvena organizacija tvrdila je da je homoseksualnost bolest. Danas papa **Franjo** upozorava: “Homoseksualnost nije zločin. Bog voli svu svoju djecu”. I pedofili su Božja djeca. Tko njih voli? Dobri naš Franjo! Samo usput, i u Starom i u Novom zavjetu Bog osuđuje homoseksualnost. I kod Đačića vrijedi pravilo da Bog voli svu svoju djecu... Mislim na Đačića Ivicu, srpskog ministra.

Manirom Jadranke Kosor podržavat ćemo ulazak Srbije u EU pa makar i u opancima

Stvarno se vremena mijenjaju. Cajke, homići, iz Srbije nas prekomjerno granatiraju “turbofolkom”... Komšije nas gledaju pozorno i budno. Nikada ne spavaju. Hrvatska europarlamentarka

Željana Zovko najavila je na Twitteru da će se u Europarlamentu 21. ožujka održati konferencija o **Alojziju Stepincu**. Hitno se javio srpski ministar “spoljnih” poslova **Ivica Dačić** tvrdeći da je Stepinac “problematičan” kao potencijalni svetac bilo koje crkve, da je bio fanatični ekstremist itd. itd. Znači, ne “granatiraju” nas samo turbofolkom nego i lažima. A mi ćemo manirom **Jadranke Kosor** podržavati njihov ulazak u EU pa makar i u opancima.

Sjećam se kako je svojedobno zastupnik **Dino Debeljuh** u Saboru neoprezno otvorio kovertu s bijelim prahom, ali ga je zaštitio imunitet. Bog čuva Hrvatsku, a zastupnike imunitet.

Umrla je “velika” književnica **Dubravka Ugrešić**. Kao i obično Dragan Markovina u “Telegramu” zna istinu: “Dubravka Ugrešić iz Hrvatske je otišla pod prisilom, uz neljudski odnos kolega. Ta vrsta boli zauvijek ju je obilježila”. Hrvatsku je napustila 1993. g. kad je nadu zamijenila slutnja. Slutnja da će Hrvatska, usprkos jugokarcinomu, postati nezavisna država. S lijevih visina poslala je poruku “domorocima”: “Stojim u svojim cipelama i ništa me ne žulja”.

Ipak ju je žuljalo. Tih godina se događalo previše stvari na koje “Vještice iz Rija” nisu mogle utjecati. Ipak, usprkos Dubravki i vješticama, rat smo dobili mi, a ne one. Jedno je sigurno, za sve laži i kritike na račun hrvatske države savjest je nije nikada zapekla. Njenu domovinu napali su njezini ljubimci. Isti oni koje obožava i **Vedrana Rudan**. Ova posljednja nas je ovih dana svojom iskrenošću jako razveselila. Izjavila je: “Već mjesecima svoj gastritis liječim srpskom spermom!”.

Dubravka Ugrešić se uporno i bezuspješno trudila u stogu srpskih zločina pronaći hrvatsku iglu

No, vratimo se Ugrešićki. Puno prije nje otišli su i daleko veći od nje kao **Krleža, Tin Ujević, Slobodan Novak**... Najveći od njih Tin nije stvarno zauvijek otišao jer je ostao u srcima svih iskrenih Hrvata i ljubitelja poezije, iako je zahvaljujući “njezinima” živio do smrti k'o beskućnik. Naime, 1945.g, na prijedlog “njenog” **Marina Franičevića**, dobio je desetgodišnju zabranu javnog djelovanja i objavljivanja. Nije zbrisao u Pariz ili Beograd k'o Ugrešićka i

Rudanica nego je ostao u Hrvatskoj i proživio ostatak svog umjetnički plodonosnog života u bijedi.

Naša Dubravka jednostavno nije htjela živjeti u novoj državi koja je bez Beograda njoj bila tako dosadna. Hrvatski novinar **Boris Janković-Argus** jednom je napisao: “Dosada je predvorje za samoubojice”. Ovo sadašnje ljevičarsko glorificiranje književne “veliĉine” Ugrešićke od strane raznih Markovina, **Karmela Devčić** ostalih lijevo cijepljenih portala ne može promijeniti percepciju javnosti o liku i djelu Dubravke Ugrešić. Oni koji ju vole, tugovat će, a ostali, koji znaju kakva je bila, ubrzo će ju zaboraviti. Stoga, osim sjećanja na knjigu “**Štefica Cvek** u raljama života” ne ostaje puno... Kako bi rekao Argus: “Dosada, dosada...”

Dubravka Ugrešić me pomalo podsjeća na **Carlu del Ponte**. Uporno se i bezuspješno trudila u stogu srpskih zločina pronaći hrvatsku iglu. Kad smo već kod legendarnog Argusa, u ovoj državi sve polako prelazi u dosadu. Što više oni galame, to gromoglasnije mi šutimo. Oni divljaju, a mi k’o ovce blejimo. Oni se šire, vraćaju u mjesta koja su napustili, a mi se iseljavamo. Oni nam se kese, a mi se ubijamo.

Vraćaju nam Tita i Milku Planinc na trgove i ulice

Njihovi mladi, nasljednici, ne odriču se privilegija u kojima su odrasli s crvenom knjižicom u lisnici. Kao da su to neke legende oni znaju da su njihovi od 8. maja 1945.g. upadali ljudima u kuće, otimali novac, imovinu, slike, namještaj... postajali preko noći i bez obrazovanja direktori potpisujući se prstom. Sve im se to čini tek nekim pretjeranim legendama, pa danas kad umre Dubravka, optužuju nas da smo je otjerali iz zemlje, u smrt. Vraćaju nam Tita I **Milku Planinc** na trgove i ulice. **Slobodan Posperov Novak** je uvjeren: “da smo mi Hrvati pobjednici i da imamo pravo graditi svoju zemlju”. E, da je Boris Janković-Argus malo dulje poživio, bio bi ponosan na svoju misao da dosada vodi u suicid.

Nedavno je nevladina udruga GONG dobila nagradu Hrvatskog sabora za promicanje demokracije i ljudskih prava. Možda je GONG ukazao na drastičan primjer poput ovoga. Nedavno je šaptač u HNK-u povisio glas i zbog toga dobio otkaz!

Napokon dobra vijest iz Haaga. Haaški sud je odredio hitno pritvaranje **Vladimira Vladimirovića Putina** zbog ratnih zločina u

Ukrajini. Taj potez odmah su pozdravili Ameri iako oni Haaški sud ne priznaju. Čim rješenje o pritvoru postane pravomoćno odmah će biti hitno dostavljeno Jadranci Kosor na realizaciju. Ako do uhićenja ne dođe odmah, treba angažirati Šeksa da stvar pogura. On najbolje zna kako se to radi: locirati, uhititi i transferirati!

Približavaju nam se tri vrste izbora. Parlamentarni, europarlamentarni i predsjednički. Već je u medijima počela izborna kampanja. A ni Vlada ne spava. Dijeli potpore i zamrzava cijene sve u šesnaest. Čak je i **Bačić** dobio zadatak da se napokon krene s obnovom. E, kad bi barem izbori bili svake godine!!! Prognoze frcaju na sve strane. Uvijek umjereni i razložni **Mirko Galić** u Večernjaku prognozira: “Bitka za Pantovčak: **Milanovićeva** pobjeda bila bi najteži **Plenkovićev** poraz”. Na dvije stranice **Sandra Benči** kliče: “Ljevica ima i ljude i snagu da građanima ponudi kvalitetu života umjesto preživljavanja”. Moš’ mislit, rekla bi **Tanja Torbarina**.

Niti Milanović može izgubiti drugi mandat, ni HDZ vlast

S neriješenim sustavom oporabe otpada iliti smeća, s podizanjem cijena vode kako bi održali raspadnuti sustav vodoopskrbe Zagreba, sa stalnim rezanjima prava roditelja (majke odgojiteljice), s Titom i Milkom Planinc platforma Možemo! bi nas uspješno nasukala u novu kvalitetu života. Sandra Benčić, Anka Taritaš Mrak, Rada Borić, Zdenka Urša Raukar, Ivana Kekin... koja bi to bilo kvaliteta zamijenila sadašnji HDZ! Nije Hrvatska Francuska gdje se Macron već mjesecima znoji zbog reforme kojom želi produžiti radni vijek Francuza za samo neke pišljive dvije godine. Nije ovo ni Engleska gdje predsjednica vlade shvati nakon mjesec dana da se našla u pat poziciji i podnosi ostavku. Mi smo stari europski poltronski narod koji se tek tu i tamo malo pobuni, uglavnom kad su u pitanju plaće. Mi svoje dajemo, a tuđe nećemo. Stoga niti Milanović može izgubiti drugi mandat, ni HDZ vlast. Stoga neće biti nikakvih promjena dok se ne pojavi neka nova snažna osobnost koja želi na najviše brdo u Zagrebu odnosno stranka koja bi ponudila Hrvatekima veće šanse za preživljavanje od mjera koje je donijela sadašnja Vlada RH. Dakle, “status quo vadis”, kak’ su voljeli podučavati regrute podoficiri JNA. Umjesto da Hrvateki (čitaj: mediji) stalno grozničavo traže novog

trenera Dinama koji bi zamijenio Čačića, neka nađu nove osobe za dva politička brda. A ima li takvih na vidiku?

Najnovije ankete pokazuju da Milanović navodno dobiva 57posto glasova. Plenković izjavljuje: "Ovo je podvala! Ne čujem nikakve glasove"!

Zvonimir Hodak/Direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-vracaju-nam-tita-i-milku-planinc-na-trgove-i-ulice/>

HRVATSKE KRONIKE**H. HITREC: „GEOGRAF“ FILIP LUKAS -
USTAŠA PRIJE USTAŠA, A I POTOM**

06. LISTOPADA 2025.

POČETKOM LISTOPADA 2025.

Vjetrovit tjedan, i nije samo vjetar s Dinare, nego s hrvatskih planina uopće. Stari su Hrvati još u ranom srednjem vijeku vjerovali da bura prebiva u pukotinama gorja, spava, a kada se probudi, loše je volje i stuši se dolje – eto sam i ja počeo repati kao jedan originalni reporter HTV-a, ekspert za buru. Burno i u Zagrebu, gdje su roditelji prosvjedovali protiv (slabo) prikrivenih pedofila i pokušaja da ugraju svoju ideologiju, da ne velim idiotologiju u inače potreban zdravstveni odgoj. Rasršeni se roditelji pozivaju na Ustav, da oni imaju pravo odgajati svoju djecu, da ne bi. Kao da se sekta osvrće na neki tamo navodno važan dokument, ako baš bude trebalo, donijet će zagrebački ustav. A Rijeka riječki. Fiume o morte. Agram o morte. I tako dalje. Iz resornoga ministarstva blage izjave, a treba istupiti oštro i reći ovo: u Hrvatskoj postoje samo hrvatske škole (uz

manjinske, ali to je druga priča), znači ne postoje zagrebačke ni riječke ni osječke. Pa hrvatske škole, ma gdje bile, trebaju i moraju imati isti program, uputnik, kurikulum, te ne mogu neke slučajne gradske vlasti ubacivati ama baš ništa na svoju (lijevu) ruku, ni izborne predmete ni neizborne, a status osnivača daje im neke posve druge zadaće, takoreći tehničke.

Druga je mogućnost da gradovi i općine utemelje centre za preodgoj djece, s tim da bi djeca bila oduzimana roditeljima s navršenih šest godina i ondje se školovala, igrala i kartala, a nakon svršetka nauka bivala zaposlena u gradskoj upravi. Za vrijeme školovanja nastavnici bi trebali biti inkluzivno iz redova pedofila i istih spolnika.

„Pa toga nije bilo ni u vrijeme Šuvara“, uplašio se mačak Mak. „Nije“, velim, „ali uvijek može gore. Zagreb ima i drugih problema, recimo s nazivima ulica i trgova.“ „Znaš, Mak“, kažem mu, „ja sam ti bio svašta u životu, svaštar, pa sam nekoliko godina predsjedao i zagrebačkim povjerenstvom za ulice.“ „Znači, bio si uličar“, umiješao se Tor, i dalje loše volje zbog operacije koljena. „Tata ti je bio uličar“, obrecnuo sam se na cucka. „Bilo je to ozbiljno povjerenstvo, s ozbiljnim povjesničarima i znalcima, recimo Lelja Dobronić, Petar Šimunović, Fredi Kramer, Baloković...“ Tko sada ondje sjedi, nemam pojma, ali vidim rezultate. Kad nisu našli ustaše među onih pola milijuna na Hipodromu, malo su se pozabavili navodnim ustašama za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske. I našli! Recimo Filipa Lukasa. Čitam ja u novinama da je oduzeta ulica „geografu“ Lukas. Ne piše (nije slučajno) da je bio predsjednik Matice hrvatske od 1928. do 1945. Znači ustaša prije ustaša, a i potom. Netočno, ali valjda to boljševičko zagrebačko povjerenstvo znade više od Hrvatske enciklopedije, primjerice, gdje lijepo piše da je Lukas, rođen u Kaštel Starom, bio pravaš, starčevićanac.

Naravno da se u početku razveselio hrvatskoj državi, kao i većina Hrvata, pa nezavisna Hrvatska bila je program starčevićanski, ali naravno da se potom distancirao od ustaškoga režima. Što mu, eto, nije pomoglo 2025. Nisam vidio da se poradi likvidiranja Lukasove ulice javila Matica hrvatska i prosvjedovala, valjda je više zaokupljena ovrhom nad Matoševom kućom u Tovarniku. A ono

„geograf“ je također podcjenjujuće. Bio je Lukas zemljopisac i vrhunski intelektualac. Nego, ni s Bonifačićem zagrebačka sekta nije na „ti“, na stranu što je bio odličan pjesnik (ma ne znaju o njegovoj poeziji ništa) ali je „djelovao“ u vrijeme NDH. Ma nemojte.

Predstojnik odjela za kulturne veze pri Ministarstvu vanjskih poslova. Užas. Ustaša. Na vrijeme se spasio, za razliku od moje tete, činovnice u nekom odjelu, možda baš kulturnom, ne znam, ali koja je pet godina čamila na betonskom podu u komunističkom logoru. Nego, i Tin Ujević je radio kao prevoditelj u „državnoj službi“, pa će aktualna zagrebačka vlast srušiti njegov spomenik u središtu grada, nego što. Tin ustaša. I nije da ga ideološki očevi sadašnje zgb vlasti nisu natezali po sudovima, i njega i Tabaka koji mu je dao posao, ali se na jedvite jade izvukao. (Tin je umro, zna se kada, a vrlo stari Tabak bio je među prvim koji su se javili u Zbor hrvatskih umjetnika 1991., organizam koji je bio sastavni dio Zbora narodne garde, dakle Hrvatske vojske.) „A kaj je s Arkom?“, pita Tor. „Ni on nije bio ustaša, nego tvorničar. Vidiš, ja sam desetljećima živio na uglu Zvonimirove i Makančeve, a između Makančeve i Heinzelove bile su jednokatnice, Arkove kuće. Za Arkove radnike. Između kuća hrastovi, i to nam je kao djeci bilo igralište.“

Usporedo, zgb. sekta potihom radi na povraćanju trga zločinačkoga maršala, a znakova ima: ljetna izložba o maršalu u produkciji hribariziranoga KIC-a, s predgovorom koji i nije neproziran, a s vremena na vrijeme hrvatski dnevni listovi daju prostora likovima poput Lale sociologa, zagovaratelja istoga „rješenja“. Znači, skinimo Trg Republike Hrvatske, vratimo onoga koji je mrzio i pomisao na hrvatsku državu, bila ona i demokratska, još gore. (Uzgređ: ne znam je li u vrijeme mojega predsjedanja ili poslije u akcijama Krug za trg, nije važno, ali ostaje činjenicom: jedna od onih dama, književnica, koja hrvatsku državu također nije mogla smisliti, pa odbjegla u svijet i opanjkavala Hrvatsku, izjavila tada za neke strane novine da postoji namjera skidanja Tita s trga, a isti će trg biti nazvan po Anti Paveliću. Laž, naravno, tada je u optjecaju bila jedino ideja Kazališnoga trga. Lažljivica se poslije vratila u Hrvatsku, a što se može, i čudila se kako je lijepo primljena, pa joj se i knjige obilno objavljuju, a piše ona i za hrvatske dnevnike.

Usporedo, vidim da načelnik ili što već, poziva u Kumrovec sve ljubitelje djela najvećega sina naših naroda i narodnosti, sve u sklopu etnografske znanosti, neka dođu svi, samo ne oni sa šajkačama, kaže lik. „A što je s brodom Galeb?“, pita cucak Tor. „E, to ti je zagonetka. Donedavna je riječka vlast Galeba lijepo restaurirala, ali ima jedna caka: Galeb je bio pun azbesta, a azbest su ugradili ustaše da napakoste maršalu. Azbest je otrovan. Znači, Tita su trovali, kao i Stepinca. Da maršala nisu trovali, još bi bio živ. Svinjarija, da. Kao

i činjenica da je azbest s Galeba prevezen u – Gospić. U Liku. Ondje živi previše Hrvata na jedan četvorni metar, pa ih treba barem djelomice potrovati. A navodno je nekoliko tona otišlo negdje blizu Zadra. Nova atrakcija: Pozdrav azbestu. Splićani su dobro prošli, otjerali i onaj strani azbestni Moby Azbest, a azbest s Galeba također ne puštaju blizu."

„Daj, gazda, nešto veselije, športski a ne šporko“, cima me Mak. „Pa eto, ako baš hoćeš, utakmica Dinama i Maccabija, recimo.“ Neki čovo mi je zamjerio što sam napisao da Dinamo u Bačkoj Topoli igra na domaćem terenu. Kako to? Tako, moj Mak, treba znati što je bilo. Bačka, poglavito sjeverna Bačka, nekada ne tako davno nazivana je ovako: Bačka Hrvatska. To ti je povijest. Kao što je zapadni dio Bosne nazivan Turskom Hrvatskom. Jest... A Subotica najvećim hrvatskim gradom. Jest. A tu je i Sombor. „A sada su u Bačkoj Topoli Izraelci?“, pita Mak. „Ma nisu, nego je to UEFA tako pametno složila, da je Topola domaći teren Maccabija.“ „U Srbiji?“. „Ma ne, Mak, u Vojvodini.“ Uglavnom, Izraelci izgubili utakmicu na domaćem terenu, frke nije bilo jer su pametni Boysi odustali od puta, nego što, ne će valjda dopustiti da ih mlati srbijanska policija, dosta je mlatila njihove očeve i djedove... A Hrvata je u Bačkoj Topoli malo ili nimalo, u stvari ima više Mađara nego Srba, ako se ne varam. Uglavnom, gledalište prazno, ali je stadion izvrstan. Uzvrat će se igrati na puno lošijem stadionu, u Zagrebu. Premda mislim da je Izraelce trebalo izbaciti iz Europske lige, ne zbog nogometa, nego zbog genocida u Gazi. Nisu krivi športaši, ali ne bi bili ni prvi ni zadnji koje civilizirani svijet izolira zbog mahnitoga režima u njihovim zemljama. A Izrael ima baš takav – nemilosrdni gadovi Netanyahu, Smotrich, Ben Gvir ili Gvir, ne pamtim. Zločinci. Gaza je nalik Vukovaru u prosincu 1991., s tim da u Gazi nije ostao čitav ni vodotoranj. Pa ako Neronov mirovni plan kojim slučajem uspije, te se pride obnovi Gaze na kojoj će najviše zaraditi Neronov zet, kako će izgledati uklanjanje ruševina? Teškim strojevima odvožit će se gromade betona pomiješane s dječjim kostima, da. I kostima njihovih majka i očeva. Poslužit će za temelje hotela u kojima će odsjedati turistička elita, mlade imućnije obitelji s djecom... Jest,

hoćeš usporedbe: nad kostima pobijenih Hrvata 1945. komunisti su poslije napravili igrališta. Čitaj Kolarove.

A bešćutni svijet kao da se naglo probudio tek kada su Izraelci uhitili Gretu Thunberg, novu savjest svijeta. I sve koji su se bili uputili brodicama, humanitarci. U mnogim europskim zemljama prosvjedi. Propalestinski? Da, ali više proljudski. Ljudima prekipjelo. Narodima. Građanima. Znatno manje njihovim političarima, a osobito hrvatskim.

„Imaš pravo, situacija je i inače odurna“, mudruje Mak. „Čitao sam u novinama neki članak o statistici. Pa vi se, Hrvati, samo smanjujete, djece sve manje, i ona se smanjuju makar i inače malena. Jako sam zabrinut.“ Točno govoriš, rekoh, sva je sreća da se s vremenom smanjivao i naš prostor, da ne velim teritorij, pa i ovaj koji je ostao teško punimo pučanstvom. Samo ilustracija: nedavnih je dana predstavljen zbornik Zajednice Hrvata istočne Hercegovine. Zna li vi, životinje, da je Trebinjsko-markanska biskupija prvi put spomenuta 1022. godine, što znači da je postojala godinama prije. A sada je Trebinje u tom RS-u, u ratu je iz Trebinja gađan Dubrovnik, a upravo ondje pripremaju gradnju hidroelektrana Novi horizonti, te je na horizontu uništavanje doline Neretve, najdragocjenijeg komada južne Dalmacije. I ne vidim da se hrvatska „politika“ zabrinula. Barem ne previše.

A i inače, kako se Hrvatska priprema na ono što će se, očito, dogoditi? Dobro, vojska jača, nakon što je desetljećima uništavana, uvodi se vojni rok, imamo neke produkte u Karlovcu, nešto aviona,

nemamo tvornicu streljiva, imamo ili ćemo imati omanje dronove. Ne one velike babe jage, nego male. Nemamo kupolu koja bi nas štitila, ne gradimo zidove. Šteta, a najveći zid u Europi bio je baš u Hrvatskoj. Čitam napis (Božo Skoko) u Matici, časopisu Matice iseljenika, da su autor i suradnik Frka napravili stručnu procjenu dužine suhozida na obali i otocima – iznos: 200.000 kilometara. Ha! A bilo je i više, odnosno bilo bi da suhozide (većinom) nismo žrtvovali „razvoju“. Ma kakav Kineski zid, molim vas, taj je prema hrvatskom zidić. Znači, ipak se donekle pripremamo na najgore, iako se nikomu ne ratuje, dosta smo se naratovali. A opet, ne možemo sjediti skrštenih ruku, mrak se spušta, dok idioti urlaju da se Hrvatska nepotrebno militarizira. Sjećam se jednoga razgovora s Tuđmanom, negdje početkom 1991. kada je još kružila floskula da će razum prevladati. „Mislim da je stanovita militarizacija potrebna“, rekao je, a dvije okomite bore malo se produbile. Jest, slično je i sada. U sebe vjerujemo, srca još imamo, i krunice imamo, okupila se vojska u Mariji Bistrici. Majko Božja i ti, Bože, čuvajte Hrvatsku. Od svega zla, uključujući kekine i druge fakine.

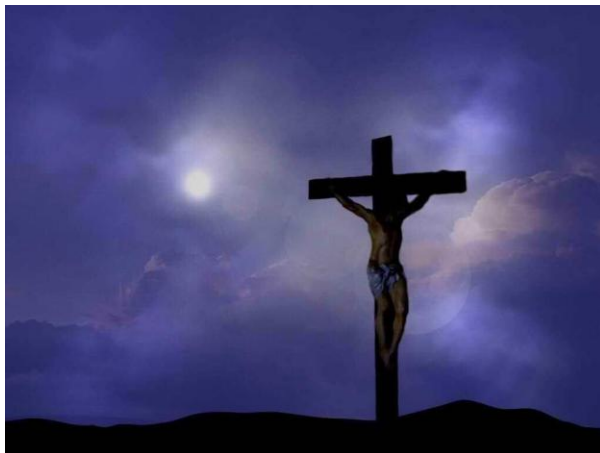
Ti si moja čokolada...

Odem u dućan, kao svaki dan (opet repam), tražim nešto slatko. Čokoladu. Vidim na polici čokolade poznate hrvatske firme. Na omotu nova dizajnerska rješenja – raznoliki tekstovi, valjda za svaku priliku. Poruke smislili lumeni. Jedna mi čokolada privlači pozornost. Na njoj piše, doslovce: „Ja sam vlak što zgazit će te, mali.“ Bit će da je namijenjena djeci. Nije vršnjačko nasilje, nešto gore. Čokoladu sam kupio, ne otvaram ju od straha da iz nje ne iskoči vlak, a i zato da imam dokaz. Dokaz da je glupost vječna.

Pokvarena peć

Čujem da je krematorij na Mirogoju prebukiran, pokvarila se jedna od dvije peći. Pa se naši pokojnici prevoze na spaljivanje u Maribor ili Ljubljano. Podosta logično: Slovenija je i inače najveće hrvatsko

groblje, zahvaljujući genocidu nad hrvatskim narodom 1945. u izvedbi maršalove jugosoldateske.

U zadnji čas

Nekoliko minuta prije no što ću uredništvu poslati tekst, pada mi pogled na dnevne novine, napis o strahovitome stradanju katolika i kršćana uopće) u Nigeriji. Traje to već dugo, a nismo znali, barem ja nisam. Ma niste ni vi, jer naši dični mediji kaskaju za događajima u svijetu kao u doba Marka Pola, nemaju dopisnike, nemaju slike, nemaju ništa. I nema tomu dugo kako sam javno zapitao zašto ne znamo ništa o krvavim previranjima u Sudanu. Možda je tko pročitao, pa se tjedan dana poslije pojavio opširan napis o Sudanu. Sada je, o Nigeriji, progovorio novinar Despot, čast. Da nije, i opet bismo godinama čekali na izvješće o ubojstvima svećenika i vjernika, o rušenju crkava. A ni iz Vatikana ni glasa o Nigeriji, koliko sam pratio.

Hrvoje Hitrec

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/46352-h-hitrec-geograf-filip-lukas-ustasa-prije-ustasa-a-i-potom.html>

IVO DROBILICA I TATA SLAVKO O FILIPU LUKASU NA MOM FACEBOOKU

PISMO KREŠIMIRU ROTIMU

Poštovani kolega Rotim,

Sjajno ste samo na jednoj budalaštini Iva Drobilice shvatili o kakvom se 'znanstveniku' radi:

„Ne znam nije li ovo dovoljno ostarilo ili onaj dio Goldsteinove akademske karijere kada je u svojoj knjizi o Jasenovcu citirao domobranski izvor (jedan od zaista rijetkih trenutaka kada u kontekstu Jasenovca citira arhivsku građu NDH, a ne poslijeratnu komunističku) koji govori o leševima u Savi, kao dokaz masovnog ustaškog ubijanja u Jasenovcu. Naravno u nedostatku fizičkih dokaza za isto.

Čitajući domobranski izvor čovjek prosječnih kognitivnih sposobnosti uviđa da se radi o leševima među kojima ima domobrana i da su za leševe u Savi najzaslužniji "neprijatelji države" odnosno partizani.

I sad ti budi doktor povijesnih znanosti kad jedan doktor na takav način namješta izvore, kad ta ista knjiga prolazi recenzije, a taj isti profesor i dalje uživa sve akademske privilegije koji uključuju državni novac.

Nevjerojatno je koliko su Goldstein i Co. svojim radom u posljednjih 20-tak godina obezvrijedili povijesnu struku.“

Očito je kako znate da kod Iva Drobilice znate puno takvih gluparija.

Vjerojatno je teško znati za sve, pa se pitam znate li za jednu doista besramnu o kojoj sam pisao u članku:

MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE

Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.

Evo najbitnije o tome iz tog članka

„Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige "Holokaust u Zagrebu",

nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u "Nacionalu" 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: "Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH"), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: "Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Holokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'."

(...)

"Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'."

(...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje

izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima "Nacionala" sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. "Holokausta u Zagrebu" piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.“

Činjenica da je ovo objavljeno i poznato od 2003. doista je besramno vidjeti ime Iva Drobilice u inicijativi u kojoj se spominje Filip Lukas

(J. Pečarić, Filip Lukas, [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>):

„Na nagovor trojice ortodoksnih sljedbenika jugoslavenske historiografije (Ivo Goldstein, Hrvoje Klasić, Tvrtko Jakovina) te političke stranke Možemo, u Zagrebu je pokrenuta inicijativa za mijenjanje naziva ulica po imenima Filipa Lukasa, Antona Bonifačića i Ivan Šarića.“

FAH IDIOT TJEDNA

IVO GOLDSTEIN, jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj i razotkriveni krivotvoritelj:

„Kao predsjednik Matice hrvatske Filip Lukas je izravno pridonio stvaranju atmosfere progona u kojoj će genocid nad Srbima, Židovima i Romima u NDH uopće biti moguć, a za vrijeme rata otvoreno je podržavao ustašvo i nacizam i njihove genocidne politike.“

HZ: Kada bi netko danas osudio Ivu Goldsteina na smrt vješanjem zato što je podržavao jugoslavenski režim i zločinca Tita (što je, hvala Bogu, nezamislivo), u moralnom smislu bola bi to ispravna i prihvatljivija presuda od one na koju su njegovi osudili Lukasa jer se Lukas borio za Hrvatsku, a Goldstein za okupacijsku Jugoslaviju.

Hrvatski tjednik, 9. 3. 2023.

Podsjetit ću i na očito nepoštivanje RH (također dano u knjizi):

PONIŠTENA SMRTNA PRESUDA KOMUNISTIČKIH VLASTI – FILIP LUKAS JE NEVIN ČOVJEK!

-

20. srpnja 2017.

Foto: Fah

Županijski sud u Zagrebu danas je objavio potpunu reviziju presude kojom je na smrt bio osuđen Filip Lukas, intelektualac i dugogodišnji predsjednik Matice Hrvatske. Taj Zahtjev za rehabilitacijom Lukasa i poništenjem presude podnijela je ove godine Udruga U ime obitelji.

Na dan predaje zahtjeva, Krešimir Planinić, član Upravnog odbora udruge U ime obitelji, rekao je kako “smo danas ovdje kako bismo pokušali vratiti ugled i na hrvatskoj sceni osvježili lik i djelo profesora Filipa Lukasa”. “Želimo ispraviti nepravdu i pomoći prisjetiti se naših, hrvatskih velikana u povijesti od kojih možemo podosta naučiti za sadašnje i buduće hrvatske prilike”, istaknuo je tada Planinić.

> Odvjetnik Planinić o prof. Lukasu: “Želimo prokazati način funkcioniranja komunističkog totalitarnog sustava u kojem su stradali mnogobrojni Hrvati”

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Lukas je na smrtnu kaznu osuđen u studenom 1945. To je izbjegao emigriravši iz Hrvatske u Austriju pred masovnim zločinima partizana. Umro je u Rimu 1958. godine. Od 1928.

do 1945. bio je na čelu Matice Hrvatske i to je bila njegova jedina krivica.

Sud na Zrinjevcu je lani u srpnju poništio presudu kardinalu Alojziju Stepincu kojom su komunističke vlasti 1946. osudile hrvatskog kardinala na 16 godina zatvora.

<https://narod.hr/.../ponistena-smrtna-presuda...>

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

PONIŠTENA SMRTNA PRESUDA KOMUNISTIČKIH VLASTI
– FILIP LUKAS JE NEVIN ČOVJEK!

https://narod.hr/vjera-i-kultura/kultura/ponistena-smrtna-presuda-komunistickih-vlasti-filip-lukas-nevin-covjek?fbclid=IwY2xjawNS6I9leHRuA2FlbQIxMQBicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR6Rx2sTiMErT-OLCDeLStP48Fr2_oDfwbXxxnQYjkgc_oGDcMTztuHpi_xAvg_aem_xM4vvlfjpW_E2LLHRptwtw

PROF. DR. SC. MIHOVIL BIOČIĆ: FILIP LUKAS JE NAŠ UZOR

14. veljače 2025.

U svakoj državi glavni grad nije poput ostalih gradova. Njegova važnost ga izdvaja od svih drugih, bez obzira na veličine i broj stanovnika. Trenutna zagrebačka vlast, zadužena je za njegov boljitak i napredak, ali i za njegovanje tradicije i povijesti hrvatskoga glavnoga grada. Sve dobro i loše u glavnom gradu, reflektira, se i na cijelu državu, stoga svi moramo voditi računa o Zagrebu, kao glavnom gradu svih Hrvata! Ono što sve stare hrvatske gradove krasi, jest bogata kultura kroz povijest, zbog čega je potrebno biti pažljiv i vrlo oprezan, kada je riječ o povijesti, tradiciji i kulturnim obilježjima.

Zagrebačka gradska skupština, u kojoj većinu ima stranka *Možemo*, kako navodi portal *narod.hr*, pokrenula je postupak preimenovanja ulica nazvanih po nekim uglednim Hrvatima koji su živjeli u vrijeme NDH! Jedan *lijevi* dnevni list (a svi su lijevi), navodi da se radi

o „istaknutim suradnicima nacifašističkog, marionetskog i anticivilizacijskog režima NDH“. U ovom tekstu ne ću se osvrnuti na brojne uglednike, kojima će se nepravedno „oduzeti“ ulica, osvrnut ću se samo na Filipa Lukasa, najdugovječnijeg predsjednika Matice hrvatske (1928. – 1945.), svećenika, velikog intelektualca i uglednog znanstvenika. Također ne ću obrazlagati njegov Lukasov rad, značaj, intelektualne i znanstvene dosege, izdavaštvo MH i sl. Nakon završetka rata, komunistička vlast je u cijeloj Hrvatskoj provela pravi aristocid, a u javnosti su najpoznatije likvidacije intelektualne hrvatske elite u Dubrovniku i Zagrebu. Naravno, nije stradala samo elita hrvatskoga naroda, nego i brojni razoružani vojnici i civili. Bila su to ubojstva najčešće bez ikakvog suda, pa i optužnice, a eventualni sudski procesi su bili montirani ili održani nakon već obavljene smrtne kazne, da ne govorimo o monstruoznim likvidacijama ranjenika, bolesnika i dijela osoblja iz 11 zagrebačkih bolnica (i još bolnice za plućne bolesnike Brestovac), evidentirana je do sad 5001 osoba (Matković, B. Odvođenja i likvidacije ranjenih pripadnika Hrvatskih oružanih snaga (HOS) iz zagrebačkih bolnica 191 u svibnju i lipnju 1945., kroz arhivsko gradivo Državnog arhiva u Zagrebu. Arh. Vjesn. 54(2011), str. 179-214); Milan Marušić: *Žrtve komunističkih zlodjela u Zagrebu svibanj 1945. i sljemenskim stratištima bolnica Brestovac i Gračani* (str.9). Tragedija slična, kao pri „oslobađanju“ Vukovarske bolnice, samo znatno opsežnija. Mogli bismo parafrazirati spomenuti dnevni list i reći da su likvidacije obavljene od istaknutih suradnika nacikomunističkog i anticivilizacijskog režima komunističke Jugoslavije!

Osvjedočeni antifašist, ali i antikomunist Bogdan Radica, opisuje „civilizirano“ i „tolerantno“ „antifašističko“ ponašanje „oslobodilaca“ pri ulasku u Zagreb tih dana, u svojoj knjizi *Hrvatska 1945.*, ovako: „Dok su razularene mase partizana, mladića intoksiciranih lažima i alkoholom, pjevale pjesme o „slobodi“, slobode nije bilo ni za koga – ni za potlačene i zastravljenu većinu, kao ni za manjinu, koja se i sama bojala bezvlada, nasilja i terora što ga je nametnula većini. Svatko je u svakom trenutku mogao postati žrtvom arbitrarnog nasilja (...) Biti Srbin u to vrijeme značilo je biti vlast“.

Josip Jurčević navodi da to „...nije bilo nikakvo oslobođenje Zagreba jer je uslijedio čitav niz zastrašujućih zločina koje je proveo komunistički režim, što potvrđuje pronalazak 850 prikrivenih stratišta u Hrvatskoj, a na području Zagreba i okolice oko 120 takvih masovnih grobišta“ (Jurčević, J. (2015.). Stogodišnji teror jugoslavenstva i komunizma u Hrvatskoj, Zagreb, dokumentacijsko i informacijsko središte – DIS)

Tko bi od ondašnje *potlačene i zastravljene većine* rekao, da će jednoga dana uskrsnuti komunistički ideološki slijednici i još tim ubojicama paliti „Trnjanske krijesove“, slaviti zločine bez presedana...!?

U tadanjim montiranim sudskim igrokazima, posebno su se istakli pravovjerni komunisti „Narodni heroj“ Jakov Blažević (proces bl. Alojziju Strepincu) i kapetan Vlado Ranogajec, koji je dnevno potpisivao desetke smrtnih presuda, a i danas ima „svoju“ ulicu u Zagrebu, što ne smeta možemovcima i njihovim koalicijskim partnerima.

Filip Lukas je bio na čelu Matice hrvatske, najvažnije i najstarije hrvatske kulturne ustanove (utemeljene 1842.). O povijesti Matice, pisao je Jakša Ravlić (Povijest Matice hrvatske „Zbornik „*Matica hrvatska 1842. – 1962.*“, Zagreb 1963.), međutim akademik Dubravko Jeličić je 1992. napisao „*Sto pedeset godina Matice hrvatske*“, mijenjajući paradigmu pisanja o Matici, a izvore uzima slobodno od Matičinih istaknutih djelatnika, prije svega od Filipa Lukasa, ali i iz drugih, do tada nepoznatih izvora, emigrantskih novina itd. (Višeslav Aralica, *Matica hrvatska u političkom životu Hrvatske 1935. – 1945.* ČSP, br. 2., 447.-482. (2009). Nadalje, dr. Ivica Matičević učinio je također veliki korak u odnosu na prethodnike. Njegovo je istraživanje po mnogo čemu pionirsko jer je prvo koje sustavno i obuhvatno istražuje izvornu građu objavljenu u sedam onodobnih zagrebačkih periodičnih publikacija „Književnom tjedniku“, „Plavoj reviji“, „Plugu“, „Hrvatskoj reviji“, „Viencu“, „Spremnosti“ i „Hrvatskom narodu“

(<https://search.app/rWgE9LpddQZ1T3VW6>).

Za trenutnu zagrebačku vlast, koja Lukasu hoće „oduzeti“ ulicu, sporno je njegovo ponašanje za vrijeme NDH, odnosno lijepe mu

ustaštvo, podupiranje Poglavnika i pokušao „pljačke“ židovske imovine.

Lukas je 1945. uspio pobjeći u Austriju, a zatim u Italiju (Rim), a u Zagrebu je u izočnosti osuđen na smrt 21. studenog 1945., na montiranom procesu. Umro je u Vatikanu 26. veljače 1958. Na inicijativu Matice hrvatske Vinkovci (doc. dr. sc. Dražen Švagelj) i Udruge za obitelj (gđa. Željka Markić, dr. med.), na Županijskom sudu u Zagrebu je 18. srpnja 2017. rehabilitiran!

Da ponovim, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi: prof. dr. sc. don Filip Lukas je pravomoćno REHABILITIRAN! Poništena je presuda komunističkog zločinačkog suda!

Dana 15. rujna 2021., preneseni su mu zemni ostaci u rodni Kaštel Stari, čime se ispunila njegova želja iz oporuke: „*Ako bih umro izvan domovine Hrvatske, u koju ubrajam i Dalmaciju gdje je prva sredovječna Hrvatska osnovana, moja je želja da se moj tjelesni prah prenese pa da ondje počiva, gdje sam ga primio*“.

Vrijedno je spomenuti ponašanje MH i Lukasa u vrijeme kraljeve diktature, kada su ukinute sve hrvatske institucije, kada se hrvatski barjak i ime nisu smjeli spominjati. MH na čelu s prkosnim Lukasom, bila je jedino hrvatsko društvo, koje je kroz sedam godina diktature imalo odvažnosti oduprijeti se režimu i Karađorđevićima te sačuvati od ljage svoj hrvatski obraz i karakter. Publicist i hrvatski domoljub Radovan Latković, Lukasa u to vrijeme naziva „*duhovnim vođom cijeloga hrvatskog naroda*“. Ne vjerujem da bi *možemovska* vlast oduzimala ulicu na pr. predsjedniku MH Franu Tućanu, koji je htio preimenovati Maticu hrvatsku u *jugoslavensku*, ili Albertu Bazalu, koji je MH htio *približiti* pa *utopiti* u jugoslovenska društva, a sve kako bi se udvorili Karađorđevićima. Srećom, matičari su ih smijenili! Dakle, u Kraljevini SHS, Matica se odupirala državnim pritiscima za stapanjem svih kulturnih društava u jedno, posebice otkako je 1928. za predsjednika izabran Lukas. Za Šestosiječanjske diktature postala je središtem hrvatske kulturne ali i političke oporbe, a do polovice 1930-ih izdavala je i knjige lijevo orijentiranih autora (A. Cesarec, M. Krleža).

Temeljna značajka Filipa Lukasa, bila je bogoljublje, čovjekoljublje i domoljublje. Vinko Nikolić o njemu navodi uz ostalo: „...“

Lukasovo hrvatstvo je autentično hrvatsko, ono je s najčišćih izvora, iz koljevke hrvatstva (...) Lukasovo je hrvatstvo duboko etičko i humano; ono, lišeno svake mržnje prema drugim narodima, pa i prema Srbima, koji se onako poniješe prema Hrvatima, počiva na ljubavi prema vlastitom narodu, pa je stoga protiv svake nepravde prema drugom narodu; njegovo hrvatstvo je duboko demokratsko, demokratskije od mnogih zapadno-europskih demokracija“.

Lukas je želio i jako se radovao samostalnoj hrvatskoj državi, a pravo hrvatskoga naroda na neovisnu državu brani riječima: „*To pravo ne može nam nitko osporiti, najmanje pak one države i narodi, koji tvrde da stoje na samoodređenju naroda na osnovici demokratskih načela. To pravo naroda na svoju slobodu i državu formalno je i u ovom ratu izraženo u tzv. Atlantskoj povelji, pa se logično svaki onaj, koji bi se borio protiv naše slobode i nezavisnosti, borio u isto vrijeme i protiv samoodređenja i demokratskih načela, kao i protiv spomenute Atlantske povelje*“.

(F. LUKAS, “Kultura na udaru rata. Govor na glavnoj godišnjoj skupštini Matice hrvatske dne 31. prosinca 1944.”, HR, Zagreb, 1-2/1945, 6)..

Što se tiče Hrvata i Srba kao naroda, Lukas je na Glavnoj skupštini Matice hrvatske u prosincu 1944., naveo i sljedeće: „*Hrvati i Srbi su dva izgrađena i posebna naroda, pa neka svaki od njih na svome poviestnom i životnom prostoru upravlja svojom sudbinom i stvara u svome duhu kulturna dobra*“.

(<https://identitet.hr/filip-lukas-najdugovjecniji-predsjednik-matice-hrvatske/>). Možda danas slijednicima „civiliziranih“ „osloboditelja“ iz 1945. smeta tvrdnja da su Hrvati i Srbi dva naroda, a ne jedan, kako su mnogi tvrdili, na čelu s kraljem Aleksandrom.

Međutim, da vidimo kako se jedan Filip Lukas „*istaknuti suradnik nacifašističkog, marionetskog i anticivilizacijskog režima NDH*“, ponašao u vrijeme NDH:

Prvo razočaranje Filipa Lukasa nakon utemeljenja NDH, bilo je na samome početku, zbog potpisivanja Rimskih sporazuma, koji su ustupili znatan dio Dalmacije fašističkoj Italiji. Na audijenciji koju je za odbornike Matice, 3. svibnja priredio poglavnik Ante Pavelić, Lukas je uputio posve jasno upozorenje koje se odnosilo na Dalmaciju. Ubrzo nakon toga, prema Lukasovom sjećanju, Pavelić je na sljedećem sastanku obavijestio Lukasa kako će veći dio

Dalmacije, uključujući i Split i Lukasova rodna Kaštela, morati prepustiti Mussoliniju. (F. LUKAS, „Monopol hrvatske politike”, HR, Buenos Aires, 1/1953, 115).

Lukas upućuje pismo Paveliću koje završava: „*Veličina Poglavnika stoji i pada s pitanjem Dalmacije, jer izgube li Hrvati Dalmaciju i opstanak Države Hrvatske je kratkoga vijeka, a Poglavnikova veličina pada.*” Ubrzo potom dolazi do potpisivanja *Rimskih sporazuma*, a njih dvojica više nisu razgovarali. Od tada Lukas slovi za glasnog kritičara politike državnog vrha. (Ernest BAUER, *Život je kratak san. Uspomene 1910. – 1985.*, Barcelona-München, 1986.). Kako je tim svojim istupom proturječio poglavniku, kako piše Nacional: „*došao je u sukob s Antom Pavelićem i Didom Kvaternikom, optužujući ih za rasprodaju državnog teritorija, zbog čega su ga umalo likvidirali*“.

(<https://arhiva.nacional.hr/clanak/10486/matica-hrvatska-ne-zeli-osuditi-antizidovstvo-svog-celnika-u-ndh>).

Već 1942. godine, primjetno je opće razočaranje ustaškim režimom u hrvatskih intelektualaca nakon početnog oduševljenja. To će se na poslijetku odraziti i na odnos vlasti NDH prema Matici hrvatskoj, a razočaranje će biti obostrano.

U proljeće 1943. Pavelić je, talijanskome poslaniku Petrucciju, Lukasa označio kao idejnoga vođu pokreta za povratak Dalmacije u sastav NDH, koji se neslužbeno formirao u sklopu Ustaškog pokreta, a Ivan Meštrović u svojim sjećanjima opisuje Lukasa kao anglofila (Nada KISIĆ KOLANOVIĆ, NDH i Italija, 371; Ivan MEŠTROVIĆ, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1993., 314.).

Jareb u *Pola stoljeća hrvatske politike 1895. – 1945.* iznosi da je Lukas javno na svojim predavanjima, statistički iznosio i dokazivao kako osovinske sile moraju izgubiti rat. (Jere JAREB, *Pola stoljeća hrvatske politike 1895-1945.*, Zagreb 1995. (pretisak iz 1960.), 93. bilj. 116b. ; Blaž JURIŠIĆ, “Nad knjigom Jakše Ravlića: Matica hrvatska 1842. – 1962., Zagreb 1963.”, *Zadarska smotra*, Zadar, 3/1992, 107.)

Proslava 100-obljetnice MH (održana sa zakašnjenjem, polovinom 1943.), održana je skromno, bez nazočnosti poglavnika Pavelića, koji nije poslao ni pozdrav Svečanoj skupštini! U svom

govoru tada Lukas izražava bojazan od nadolazećeg komunizma, ne samo za Hrvatsku nego i Europu. (F.LUKAS, "Kultura na udaru rata. Govor na glavnoj godišnjoj skupštini Matice Hrvatske dne 31. prosinca 1944.", HR, Zagreb, 1-2/1945, 2.).

Potkraj NDH dodijeljeno mu je visoko državno odlikovanje koje je odbio. (<https://identitet.hr/filip-lukas-najdugovjecniji-predsjednik-matrice-hrvatske/>)

Kao veliki grijeh mu se uzima da je, kako kaže Slavko Goldstein („znanstvenik“ koji dokazano falsificira podatke u svojim radovima, zvan „drobilica“ – po svojem zadnjem izumu), upozorio je da je Lukas 1941. *zahtijevao* da MH dobije kuću Židova Sternberga na Jelačić placu. Ukoliko je to točno, zasigurno nije na čast ni MH ni njezinom predsjedniku, ali taj „zahtjev“ nije do kraja istražen, jer izgleda da je zgrada bila pod hipotekom osobe koja i nije bila Židov (<https://arhiva.nacional.hr/clanak/10486/matica-hrvatska-ne-zeli-osuditi-antizidovstvo-svog-celnika-u-ndh>). Dopuštajući da se možda radi o nečasnom činu, ističem da je taj *zahtjev* daleko od potpore Holokaustu i zločinima nad Židovima, što mu se pokušava priljepiti. Te agitpropovske parole, neka Goldstein primjeni na ustašku (rasne zakone i sve što iz njih slijedi) i komunističku vlast, koja je poslije rata tjerala Židove u Palestinu, prisiljavajući ih da prije odlaska prepisu svu svoju imovinu državi. Neka se prisjeti da otete židovske zgrade, stanove, poduzeća i sl., u njemu dragoj komunističkoj Jugoslaviji, nikada nisu bili vraćeni svojim vlasnicima, da mnogi današnji „antifašisti“ idalje uživaju u njima... Neka se prisjeti da je „antifašist“ Tito srušio više sinagoga od Pavelića i podržavao, uvježbavao i skrivao istaknute arapske teroriste, za koje je demokratski svijet tražio izručenje...

Činjenica jest da Lukas „*istaknuti suradnik nacifašističkog, marionetskog i anticivilizacijskog režima NDH*“, nije bio član ustaškog pokreta, niti položio ustašku zakletvu. Nije imao nikakvu dužnost u ustaškoj vladi, nikoga nije denucirao, čime bi uzrokovao nečiju smrt, ali bio je veliki hrvatski domoljub i čekao je hrvatsku državu kao okvir opstanka i slobode hrvatskoga naroda, kao i mi, današnji domoljubi! Nije volio totalitarni ustaški a ni dolazeći totalitarni komunistički režim, jer jedan je bio podlozan nacistima,

koji su podijelili svijet na rase, kao ni komuniste koji su uveli političku teokraciju!

Činjenica jest da je Maticu uspio je sačuvati u NDH, ali je u komunizmu nitko nije mogao sačuvati pa je brutalno ukinuta 1972.

Budući da se Lukasu stavlja u grijeh što se nije protivio ustaškom režimu (što nije točno), zanimljivo bi bilo istražiti je li se Miroslav Krleža usprotivio režimu NDH!? Naravno da nije! Živio je razmjerno mirno cijelo vrijeme, a više se bojao da ga ne likvidiraju komunisti, nego ustaše (zbog prijeratnog „sukoba na ljevici“ i odbijanja odlaska u partizane). Za one koji su ga štitili u vrijeme NDH, nije se zauzeo ili nije mogao, naci-komunistička vlast ih je likvidirala. Zašto „naci-komunistička? Pa bili su saveznici dvije od šest godina rata, bili su po svemu isti, iako držim (a drže i svjetski znanstvenici) da su ih komunisti „nadvisili“ u zločinu!

Krleža, kao veliki komunist, poklonik Jugoslavenstva, štoviše i intimni Titov prijatelj (neprijeporni megazločinac 20. stoljeća), za razliku od odnosa Lukasa i Pavelića, danas u demokraciji ne doživljava nikakvu cenzuru, omalovažavanje, negiranje itd. To su označnice totalitarnih režima! Slavljem i doličnim odnosom prema Krleži, hrvatski inetelektualci ne slave ni komunizam ni Tita, nego velikog književnika! Isto tako rehabilitacijom Lukasa, ne znači da se rehabilitira Pavelić i NDH (državi o kojoj znanstvenici – povjesničari još nisu dali znanstveni sud). U našoj demokraciji, u kojoj su ipak još na snazi komunističke „istine“, zbog čega nije potpuna, cenzurira se i omalovažava samo „desne“ književnike, pjesnike, znanstvenike, umjetnike itd.

Za razliku od Krleže i drugih hrvatskih književnika i velikana, svojedobno odanih zločinačkom komunističkom sustavu, očekujem od gradonačelnika Tomaševića i drugih, da „oduzmu“ ulicu nobelovca Ive Andrića u Zagrebu! Ako ne znaju, a trebali bi znati, da je Ivo Andrić, taj izdajnik hrvatskoga identiteta, veliki pristaša velikosrpske ideologije i Karađorđevića, posredovao i sudjelovao u potpisivanju Trojnog pakta s nacistima i fašistima 25. ožujka 1941. Njemački novinar Michael Martens u biografiji Ive Andrića, navodi kako je i s njegovim posredstvom, Goebbels organizirao „najsvečaniji državnički posjet koji je Hitlerov Reich doživio u svojoj kratkoj povijesti“ princu Pavlu Karađorđeviću. Martens navodi da

je upravo u tome razdoblju, Andrić dovršavao svoju tihu preobrazbu od franjevačkog štićenika hrvatskih korijena u bešćutnog ideologa srpske hegemonije te arhitekta genocida nad Albancima (Michael Martens. *Im Brand der Welten. Ivo Andric: Ein europäisches Leben*, Paul Zsolnay Verlag, Wien, 2019.,).

Ne sumnjam da će možemovci, koji njeguju jednakost u različitosti, svih i svakoga, bez obzira „menstruiraju“ li ili ne, bez obzira radi li se o roditeljima 1, 2, 3..., itd., zasigurno jednog izrazitog poklonika i pristašu nacista i fašista, velikosrpske profašističke dinastije, kojima je izradio projekt genocidnog rješavanja Albanaca, brisati iz bilo kakvog spomena u Zagrebu, a trebali bi i ostali u Hrvatskoj, ne kao knjiženika, nego kao „uglednika“!

Nasuprot tomu, pravednika Lukasa, kojeg se može usporediti sa prof. dr. Ljudevitom Jurakom i prof. dr. Eduardom Miloslavićem, glasovitim hrvatskim znanstvenicima sudske medicine, koji su također osuđeni na smrt od Titova zločinačkog sudišta. Grad Zagreb i Hrvatska bi trebali ih slaviti i promicati njihove uzorne ljudske i znanstvene vrijednosti. Za one koji ne znaju, Jurak i Miloslavić su u sklopu skupine uime Međunarodnog crvenog križa, utvrdili da su likvidacije Poljaka u Vinici i Katynu (uglavnom aristocid), počinili Sovjeti, a ne Nijemci, kako su tvrdili komunisti. Nakon rata, 1945., osuđeni su na smrt (s potpisom „slavnog“ kapetana Ranogajca) zato što su: *„krivi jer su masovne pokolje pripisali prijateljskoj sovjetskoj Rusiji...“*. Miloslavić je uspio pobjeći u inozemstvo, a Jurak je strijeljan 9. lipnja 1945. Prethodno su mu komunisti nudili život, ukoliko se odrekne svog potpisa na nalazu sa stratišta. Odbio je! Otišao je časno i ponosno u smrt. Nakon što je Gorbačov priznao taj zločin, koji je zapovjedio Staljin, a obavio NKVD, nitko od današnjih glavnostrujaških novinara i apologeta „antifašizma“ ne traži, ne razotkriva sudce i tužitelje tih časnih ljudi. Tim zlotvorima bi trebalo suditi, pa i u „posmrtnoj izočnosti“!

Zaključno molim i tražim sve one koji drže do hrvatskog domoljublja i pravednosti, prije svega i iznad svih pozivam i prozivam središnjicu Matice hrvatske u Zagrebu i ogranak u Kaštelima, da organiziraju peticije, prosvjed, bilo kakav demokratski otpor, preživjelim nasljednicima titoizma, komunizma i antihrvatstva, kako bi spriječili kulturocid, ne samo nad simbolom Filipa Lukasa, nego i brojnih

ostalnih kulturnih djelatnika, koji su dio identiteta i otpora hrvatskoga naroda prema neprijateljima svih boja. „Antifašisti“ se ne bune protiv montiranih sudskih procesa, kojima su likvidirali nebrojene nevine ljude. Bune se protiv sudskih postupaka demokratske države, kojima su rehabilitirani pojedinci i poništena montirana suđenja, tužitelja/sudaca poput Jakova Blaževića i Vlade Ranogajca, po uzoru na Andreja Višinskog Januarjevića, koji je u SSSR-u sudio inkvizicijskim postupcima, u kojima je optužen morao dokazivati nevinost! I neznam, koliko je puta potrebno ponavljati rečenicu njemačke filozofkinje, Židovke Hane Arendt, da „*nitko nema moralno pravo biti antifašist, tko ujedno nije i antikomunist*“. Da bi današnji „antife“ razumijeli o čemu je riječ, podsjećam ih na samo jednu, od više europskih rezolucija i deklaracija: Rezoluciju Europskog parlamenta od 19. rujna 2019. o važnosti europskog sjećanja za budućnost Europe, u kojoj uz ostalo stoji:

„Nacistički i komunistički režimi provodili su masovna ubojstva, genocid, deportacije, i doveli do nezapamćenih gubitaka života i slobode u 20. Stoljeću u dotad neviđenim razmjerima u ljudskoj povijesti; izražava svoje duboko poštovanje za svaku črtvu tih totalitarističkih režima; poziva sve države članice EU-a da provedu jasno i principijelno preispitivanje zločina; izražava zabrinutost zbog kontinuirane upotrebe simbola totalitarnih režima u javnom prostoru i u komercijalne svrhe; napominje da u javnim prostorima nekih država članica (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veličaju totalitarni režimi, što otvara put iskrivljavanju povijesnih činjenica o posljedicama Drugog svjetskog rata i propagiranju totalitarnog političkog sustava“

Kada su nam već „puna usta“ Europe na svim poljima, nemojmo biti selektivni, osvijestimo se i poslušajmo europske rezolucije i deklaracije, koje su etički i moralno obvezujuće za sve članice najprestižnije svjetske skupine demokratskih država. Naposljetku, volimo i cijenimo svoje identitetsko nasljeđe, zatirano više od jednog stoljeća, jer ako ne ćemo mi, tko će!?

Dr. sc. Mihovil

Biočić

(Član MH od veljače

1971.)

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji

hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1713, citata: 25943, H-index: 57;

MathSciNet: publikacija: 1.396, citata: 7.490, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 852, citata: 8833 H-index: 41;

WoS: publikacija: 850, citata: 7769, H-index: 37.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u

svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

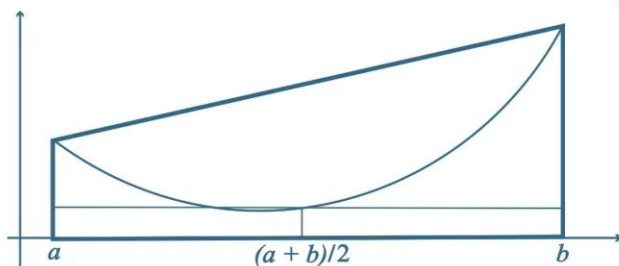
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

PSR Press
Polish Scientific Research Press

The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities

ISSN: xxxxx (online)

ISSN: xxxxx (print)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom

znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397-4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 240 publicističkih knjiga.

4. 9. 2025.